

HET HEERLIJKE EVANGELIE VAN
GODS GENADE

A.E. KNOCH

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

1. DE VERSCHILLENDE EVANGELIËN

REDDING, zoals in Gods handelen met de Besnijdenis wordt gezien, *verschilt radicaal* van die welke ons ten deel valt, die in deze huidige geheime huishouding gelovig zijn. Wat nodig is is een verstandig begrijpen van de *onderliggende bedoeling* van beide reddingen, zodat we niet anders kunnen dan hen uit elkaar te houden. Alleen dit zal ons in staat stellen de overweldigende genade die in Christus Jezus de onze is te genieten. Dan zullen we het nooit meer verontreinigen met de veel mindere ingrediënten, die het evangelie van de Besnijdenis karakteriseren, zoals in het huidige Christendom nagenoeg overal gedaan wordt. We hebben het evangelie reeds uitvoerig uiteen gezet, in *Het geheimenis van het Evangelie* en in andere werken. Nu zal het onderzoek nog dieper gaan, en we zullen ook het evangelie van de Besnijdenis beschouwen om zodoende een achtergrond te vormen, een contrast te scheppen, zodat onze harten de overmatige, overweldigende genade die we in Christus Jezus genieten mogen vatten. Tegelijkertijd zullen we pogen te begrijpen waarom er twee evangeliën zijn, en waarom er één betrekking heeft op geloof en genade en de ander op werk en beloning betrokken is.

Laat hem vervloekt zijn (Gal. 1:8,9)! Hoe ernstig zijn deze woorden! We negeren hen gewoonlijk met de gedachte dat ze onmogelijk op ons betrekking kunnen hebben. Maar het verbijsterende feit is dat, met weinig uitzonderingen, de gelovige heiligen van God een *verschillend* evangelie, dat geen *ander* is, zowel geloven als prediken, en het zich niet eens beseffen. In tegenstelling tot de Galaten, werden zij niet *op snelle wijze* overgezet, maar erg langzaam weggeleid van de genade van Christus. Trouwens, de meeste van hen zijn niet veranderd, want zij hebben die genade nooit gekend. Helaas! Er zijn er toch nog een aantal die eens Zijn genade leken te genieten, en zich er plotseling van afgewend hebben, net zoals de Galaten dat deden. Moge God Zijn genade doen overvloeien ten behoeve van hen!

Hoe erg is het om te ervaren, wanneer we om ons heen kijken, en grote, goede mensen zien, ijverig in het werk van de Heer, enthousiast om de “blijde boodschap” te verspreiden of Gods waarheid bekend te maken, dat we gedwongen zijn te erkennen dat zij onder deze vloek komen! We durven hen niet te vertellen dat ze eronder zijn komen te staan, om hen niet te krenken, en hen figuurlijk de oren af te snijden, zodat ze niet eens meer kunnen luisteren naar de waarheid die alleen in staat is hen vrij te maken.

Dit is waarschijnlijk onze laatste inspanning om de verschillen tussen deze twee evangeliën duidelijk te maken, dus vragen we het gebed van al Gods heiligen dat we de kracht mogen ontvangen om de harten te bereiken van hen die onder deze ernstige tenlastelegging vallen, maar nog nooit de mogelijkheid hebben overwogen dat het op hen betrekking heeft. We bidden in het bijzonder voor diegenen die, net als de Galaten, uit de genade zijn gevallen (Gal. 5:4), na een glimp te hebben opgevangen van het evangelie welke in Christus Jezus het onze is.

Israëls redding is een grote *nationale* demonstratie, waarin dat volk als geheel wordt afgescheiden om te tonen wat in de mensheid is. God handelt met hen in het vlees, en onder *de wet*, alsook onder een *verbond*, met een geleidelijk toenemende toevoeging van genade en geloof. *Het voornaamste doel van deze langdurige en gevarieerde demonstratie is niet hun redding, maar om boven alle twijfel verheven aan te tonen dat de mensheid, zelfs onder de meest gunstige omstandigheden, volkomen verloren is zonder God.* Hun beproevingen tonen overtuigend aan dat er *niets goeds is in het vlees*. Hun pogen toont dat mensen *geen wet kunnen houden*. Deze proef maakt het duidelijk dat zij *niet in staat zijn een verbond te onderhouden*. En dat werken nutteloos zijn tot redding. *'s Mensen falen is van de hoogste waarde in deze grote demonstratie, zowel voor het ras alsook voor het universum.* Tot we dit zien, zijn we geneigd de waarde ervan te betwijfelen, en *God met falen te beschuldigen*, en het experiment in ons eigen leven met dezelfde ervaring te herhalen, louter en alleen om onszelf in een nederlaag te betrekken, en in de onvermijdelijke ontgoocheling die daarop moet volgen.

De redding die vandaag de dag geldt begint waar die van Israël ophoudt. Adams ras wordt terzijde geschoven en er is een nieuwe mensheid. We hebben geen *vertrouwen* in het vlees; we zijn *dood* voor de wet; we houden *geen verbond*; we zijn *gekruisigd* en *begraven* met Christus, en,

door geloof, worden we *opgewekt* en *gezeteld* met Hem in een volkomen nieuwe leefwereld, te midden van de *hemelingen*. We hebben voordeel van het falen van de Besnijdenis, en behoeven niet, en zouden niet, de benauwende beproevingen imiteren die, voor een ieder die kan zien, het menselijk onvermogen aantonen om zichzelf te redden en iets bij te dragen aan zijn eigen bevrijding. Als we blijven volhouden deze proeven te herhalen, zal dat alleen ons onvermogen verder bevestigen, tot onze verwarring en ontsteltenis. Het toevoegen van Besnijdenis-waarheid, het vermengen van Petrus' evangelie met dat van Paulus, heeft een mengelmoes gemaakt die de essentiële kenmerken van beide mist. Het is deze mix die het merendeel van de verwarring onder de heiligen heeft veroorzaakt, en het evangelie van de Onbesnedenheid nagenoeg verduisterd heeft.

WERKEN EN GELOOF

Er zijn uiteindelijk slechts twee wijzen van redding in de eonen, *werken* en *geloof*. Israël is het verkozen voorbeeld om de *vergeefsheid* van werken te etaleren, zelfs wanneer het met geloof gekruid wordt. God niet kenkend, noch Zijn godheid erkennend, wordt het Christendom onvermijdelijk weg getrokken door zelf-vertrouwen tot het terrein van werken, en het probeert dit pad te rechtvaardigen door zich op dat gedeelte van de Bijbel te beroepen wat tot Israël behoort, waar werken een plaats hebben. De voortdurende verwarring en strijd over dit onderwerp zal nooit beslist worden totdat het wordt ingezien dat beide steun hebben "in de Bijbel," en kon ontstaan als alles ervan zonder onderscheid wordt toegepast op allen, wanneer er in het Woord niet recht wordt gesneden. Maar wanneer we beseffen dat God werken in Israël gebruikt om de *vergeefsheid* ervan te demonstreren, dan zijn we meer dan ooit tevreden gesteld om redding aan de Redder te laten, en het valse fundament van onze eigen daden te verwerpen.

DOE EN LEEF *versus* LEEF EN DOE

Het contrast tussen het evangelie van de Besnijdenis en dat van de Onbesnedenheid kan worden uitgedrukt in dezelfde woorden indien we alleen hun volgorde veranderen. *Doe en leef* is de volgorde voor de Besnijdenis en alle

andere religieuzen. Leven als het resultaat van menselijke inspanning is één van de meest onlogische en belachelijke voorstellingen die onder woorden kan worden gebracht. Nergens in de loop van de menselijke geschiedenis heeft een mens ooit *leven* ontwikkeld door zijn daden. Hij is er wel kwalijk in geslaagd zijn medemensen ter *dood* te brengen. Waarom zou hij dan zo ongelooflijk verwaand worden om zich voor te stellen dat hij de dood kan verslaan of leven voort kan brengen door zijn nietige en machteloze bezigheden? Aan de andere kant, kan niemand iets doen zonder het geschenk van leven door God. Dit is overal vanzelfsprekend, niet alleen in de sfeer van het evangelie. Niets anders dan die redding die ook leven geeft kan ons in staat stellen om te werken. De enige redding die deze naam waardig is, begint zelfs met de gave van leven. Met ons is het *leef en doe*. We werken omdat we gered *zijn*, niet omdat we *onszelf* willen redden.

Een soort vluchtige redding van voorbijgaande aard zal overal worden gevonden in de Besnijdenis geschriften. In mijn vroege geloofsleven werd ik verontrust door deze schriftdelen en zocht naar een oplossing. Ik was diep onder de indruk door wat we de verzekering van redding noemen, maar kon nooit een bevredigende verklaring vinden van het zesde hoofdstuk van de Hebreeën en soortgelijke teksten totdat ik het verschil begon te zien tussen de waarheid voor de natie Israël en die voor de andere naties in deze huishouding. Zelfs de grote nadruk door mijn vrienden gelegd op “veiligheid, zekerheid en het genieten” kon niet verklaren hoe iemand die werkelijk de krachten van de toekomstige eon geproefd had terzijde kon vallen en gediskwalificeerd zou worden voor het koninkrijk (Heb. 6:4-8). Dit verwijst duidelijk naar diegenen die naar Petrus luisterden op de dag van Pinksteren, die van die verkeerde generatie werden gered en aan de rest werden toegevoegd door de Heer Zelf (Hand. 2:40,47). Het verslag in Handelingen volgt dezelfde lijnen als de uittocht van Exodus. Velen van wie werden gered uit Egypte vielen in de wildernis, en velen die werden gered van die verkeerde generatie vielen af toen het koninkrijk — in het tijdperk van het boek Handelingen — niet kwam.

De favoriete vorm van redding van de ongelovige is er één van pure werken, onafhankelijk van God. De favoriete vorm van redding van de gelovige is werken met de hulp van de Heer. Weinigen echter, durven Hem zonder voorbehoud te vertrouwen als hun Redder. Deze trieste toestand is

grotendeels te wijten aan het gebruik van schriftplaatsen die vandaag niet op ons van toepassing zijn, maar de Besnijdenis betreffen en hun tijdelijke beproevingen, die bedoeld zijn om de *nuttelosheid van werken* aan te tonen als middel tot redding. Zelfs diegenen van ons die diep overtuigd zijn dat *genade* de voornaamste bron is van Gods handelen met Zijn heiligen in deze huishouding, zijn geneigd dat buiten ons handelen met elkaar te laten. Wij geven de voorkeur aan rechtvaardigheid omdat een ieder van ons voelt dat we rechtvaardig zijn geweest, en in geval van conflict, dat de ander onrechtvaardig geweest moet zijn. We zouden dan de rechtvaardigheid van onze zaak voor de heiligen en de wereld willen aantonen, terwijl we beter met onze mede-heiligen rekening kunnen houden en hun onrechtvaardigheid liever zouden bedekken, als dat al het geval zou zijn. Laat ons niet proberen ons recht te krijgen, of nu onze rekeningen te vereffenen, maar laat ons eerder onrecht te verdragen. De bēma van Christus zal alles recht zetten. Vóór die dag kan het niet gedaan worden.

HET GROTE RAADSEL

“Raadsel” is de goddelijke beschrijving van Gods vroegere openbaring aan de Besnijdenis, aan wie eerst de orakels van God werden toevertrouwd (1 Cor. 13:12). Onze eerbiedwaardige Authorized Version spreekt ervan als wordend gezien “door een glas, duister,” wat op zichzelf moeilijk te begrijpen is in deze dagen van nagenoeg onzichtbaar glas. Veeleer sprak God indirect tot hen, en zij namen waar alsof het door middel van oude spiegels was, net zoals wij dingen weerspiegeld zien in een onvolmaakt gepolijst, ongelijk oppervlak. Nu echter, nu we de latere onthulling door Paulus hebben, kan dit alles worden rechtgezet. We kunnen de spiegel omzeilen en dingen zien zoals ze werkelijk zijn, van aangezicht tot aangezicht (1 Cor. 13:12). Om voorbij de problematische onthullingen te kunnen kijken voordat Paulus kwam, zouden we altijd eerst moeten overwegen wat hij te zeggen heeft, om zo tot de bodem te gaan, de vaste ondergrond van de werkelijkheid.

PAULUS' FUNDAMENTELE ONTHULLINGEN

In deze studiën, voor we naar enige waarheid zoeken in de Besnijdenis geschriften zullen we eerst kijken wat Paulus te zeggen heeft, want hij geeft ons het *resultaat* van de experimenten welke met Israël werden uitgevoerd, en toont dat, onder het oppervlakkige en zichtbare oogmerk, er een daaraan verschillend en dieper doel was. Het oppervlakkige falen is bedrieglijk, want in werkelijkheid was het een succes, aangezien de demonstratie bedoeld was om het onvermogen van de mens in al zijn inspanningen tentoon te stellen. Niettemin, wanneer we de vroegere verslagen in dit licht nauwkeuriger onderzoeken, zullen we in de regel ontdekken dat deze *aanwijzingen* bevatten van de waarheid die zonder de latere onthullingen nauwelijks gezien kan worden. God wist heel goed waarop zijn experimenten zouden uitdraaien. Hij beproeft niet om Zelf de waarheid te leren, maar om hiermee aan zijn schepselen aanschouwelijk onderwijs te geven, en hen zo voor te bereiden voor de voltooiing, wanneer zij niet langer iets in zichzelf zullen zoeken, maar hun Alles in Hem vinden.

SCHADUW EN SUBSTANTIE

Eén van de oorzaken van verwarring is het feit dat Paulus dezelfde termen gebruikt als het Besnijdenis-evangelie om de werkelijkheid aan te duiden die in de plaats gekomen is voor het raadsel. Hij gaat zelfs zo ver dat hij zichzelf botweg tegenspreekt betreffende het allerbelangrijkste verschil. Hoewel hij een scherpe scheidslijn trekt tussen Besnijdenis en Onbesnedenheid in Efezen, staat hij er nota-bene op dat de *Onbesnedenheid de Besnijdenis is* in Filippenzen (3:3)! Aangezien wij de werkelijkheid hebben, waarvan besnijdenis slechts het uiterlijk teken is, noemt hij *hen* onbeschaamd de *Versnijdenis*, die het vlees verminken, terwijl *wij* de ware en *onvervalste Besnijdenis* zijn, die het vlees volledig afsnijden. Het figuurlijke gebruik van letterlijke termen welke Gods handelen met Israël betreffen, zoals koninkrijk, vergeving, etc., leidt ertoe dat velen aan de kracht van Gods laatste onthullingen voorbij zullen gaan, en alles zullen vermengen tot één onsamenhangende knoeiboel.

DOOP

Deze in hoge mate figuurlijke taal heeft veel verwarring veroorzaakt met betrekking tot de doop. Hoewel we evenmin gedoopt zijn als dat we besneden zijn, heeft het loutere feit dat over onze doop wordt gesproken (Rom. 6:4; Efz. 4:5; Col. 2:12), tot grote verwarring van gedachten over schaduw en substantie geleid. Het besnijdenis-evangelie vereist de schaduw, de ceremoniële reiniging in water, of het hart nu wordt gereinigd of niet. Maar het evangelie van de Onbesnedenheid staat alleen op de werkelijkheid, onze reiniging in Christus. Een zuigeling kan met al het water van de rivier de Jordaan worden besprengd, maar het wordt niet van zonde gereinigd. Een mens kan in al het water van de zeven zeeën worden gedompeld, maar zijn hart zal er niet zuiver van worden in Gods ogen. Alleen de doop in Christus dood zal ons volkomen schoonmaken van alles wat verontreinigt.

WAAROM DEZE TWEE EVANGELIËN

Waarom bestaan er twee evangeliën? Zou van beide het oogmerk slechts zijn om de zondaar te redden van een verschrikkelijk noodlot, dan zou er één genoeg zijn. Maar wanneer we zien dat één evangelie deel is van Gods grote demonstratie van de nutteloosheid en het falen van het vlees, en daarom gebaseerd moet zijn op het vlees, en de andere het resultaat erkent van deze demonstratie, en daarom op geest is gebaseerd, pas dan zien we dat ze zo ver van elkaar verwijderd zijn als de noord- en zuidpool. Met zulke ver uiteenliggende doeleinden kunnen ze niet anders dan radicaal verschillen, en moet elke vermenging wel verwarrend zijn en vol tegenspraak zitten.

De verwarring die in het Christendom bestaat komt van het vermengen en door elkaar gooien van de twee evangeliën met totaal verschillende doelen, met als resultaat een verbijsterende chaos waarin geen van beide overleeft op een wijze die haar oorspronkelijke, schriftuurlijke vorm recht doet.

Onze religieuze leiders halen het meeste van hun leerstellingen bij Petrus, en hebben het geduld niet voor Paulus, die alleen de waarheid voor vandaag ter beschikking heeft, en die ook de enige is die ook het raadsel

van Petrus' evangelie kan ophelderen. Er is al veel gedaan door aan te duiden wat de verschillen zijn die in de Schriften aan de oppervlakte liggen. Deze duidelijke mededelingen zouden genoeg moeten zijn. Maar er is zo'n enorm gewicht van traditie te overwinnen, dat weinigen in staat zijn om te zien wat er zo duidelijk staat geschreven. Om hen tegemoet te komen, en om diegenen die de waarheid wel zien vaste grond onder hun voeten te geven, zullen we trachten dieper te graven, en nauwkeuriger die passages onderzoeken die over deze zaak gaan. Aangezien Abrahams rechtvaardiging het oorspronkelijke ontwerp van het evangelie van de Onbesnedenheid is, zullen zijn ervaringen in ruime mate aan bod komen.

Het is van groot belang en strekt ons tot aanzienlijk voordeel wanneer we zorgvuldig het treffende verschil opmerken tussen Jahwehs handelen met Abraham, Zijn vriend, voor en na zijn besnijdenis, in de verschillen tussen het vijftiende en zeventiende hoofdstuk van Genesis. In het eerste hebben we *geloof*, *rechtvaardigheid* en het *sterren-zaad*. In het laatste hebben we *wandel*, een *verbond* en het *zand-zaad*. Deze verwevenheden zouden nooit verward mogen worden, zelfs niet wanneer zij in de geestelijke leden van Abrahams fysieke nakomelingen samen lijken te komen.

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

2. RECHTVAARDIGING DOOR GELOOF

Ingevoegd: HET GEHEIM VAN GODS RECHTVAARDIGHEID

Romeinen 3: (Consistente letterlijke proeve van vertalen)

Nu °hebben we °waargenomen dat zo-veel-als de wet |zegt, ze |spreekt¹⁹
tot hen onder de wet, opdat elke mond |gesperd° moge |worden°, en de
hele wereld onder een rechtvaardig vonnis moge |komen van °God, ²⁰
vanwege-dat uit werken van de wet geen enkel vlees |gerechtvaardigd°
zal |worden° in Zijn ogen, want door wet is het besef van zonde.

Nu echter °is°, los van de wet, rechtvaardigheid van God °geopen-
baard° °geworden° (wordend° getuigd° onder de wet en de profeten), ²¹
echter een rechtvaardigheid van God door het geloof van Jezus Chris-
tus, ²² *nb*tot allen, en op al de |gelovenden, want er is geen onderscheid.

Want allen ²³

zondigden en

hebben gebrek aan de heerlijkheid van °God.

Gerechtvaardigd° wordend° ²⁴

om niet

in Zijn genade,

door de verlossing die is in Christus Jezus —

Die °God °opzette° als⁴bedekkende bescherming, ²⁵

^{do}vanwege Zijn °geloof in Zijn °bloed,

^{nb}tot aantoning van Zijn °rechtvaardigheid,

^{do}in het voorbij gaan aan de tevoren ^{geworden} °gebeurde

zonden in de verdraagzaamheid van °God, ²⁶

naar de aantoning van Zijn °rechtvaardigheid

in het ^{nu}huidige seizoen,
^{nb}in het rechtvaardig zijn van⁴Hem,
+alsook een ¹Rechtvaardiger van⁴degene die
uit het geloof van Jezus is. —

**Waar dan is het roemen? Het wordt^o uitgesloten^o! Door welke ²⁷
wet? Van werken? Nee! Maar door de wet van het geloof. Want wij ²⁸
¹rekenen^o dat een mens ¹gerechtvaardigd^o ^{te} zal ¹worden^o met⁴geloof, los
van werken van de wet.**

Notitie van de vertaler: Merk hierbij op dat er twee maal wordt gesproken van het aantonen van Gods rechtvaardigheid: eenmaal voor het verleden (vs. 25), en eenmaal voor de huidige tijd (vs. 26). Helaas wordt de frase “het geloof in Zijn bloed” (vs. 25) nagenoeg altijd ten onrechte uitgelegd als zijnde ons geloof, vanwege de onbedwingbare neiging alles direct op onszelf toe te passen in onze studies in de Bijbel. Echter de enige redelijke en met de context overeenkomende wijze waarop deze frase begrepen kan worden is die waarin we dat geloof zien als het geloof van God, de Vader, in Zijn Zoon. Want alleen zo kan dat Zijn rechtvaardigheid in zowel het verleden als in de huidige tijd ondersteunen! Om dit in ieder geval te laten overwegen moest “het” door “Zijn” (wel in licht lettertype) worden weergegeven. Voor ons blijft de passende plaats als “hen die uit het geloof van Jezus zijn” (vs. 26), levend met Gods rechtvaardigheid “op de gelovenden” (vs. 22)

2. RECHTVAARDIGING DOOR GELOOF

ABRAHAM wordt ons voorgehouden als het grote voorbeeld van rechtvaardiging door geloof. In de brief aan de Romeinen, na het aantonen dat niemand de standaard van Gods heerlijkheid kan bereiken, maakt Paulus de

fundamentele waarheid bekend van het evangelie van de Onbesnedenheid, dat is rechtvaardiging, door genade, om niet, door geloof (Rom. 3:22-26). Dan weidt hij hierover uit en toont aan dat Abraham gerechtvaardigd werd door geloof *vóór* hij werd besneden. In onze zoektocht naar de onderliggende basis van het evangelie voor vandaag, zullen we zorgvuldig overwegen wat onthuld wordt betreffende Abraham ten tijde van zijn rechtvaardiging, alsook later, toen hij werd besneden, en op deze manier nieuw licht werpen op de waarheid, zodat we het volle belang van rechtvaardiging mogen vatten, het inbrengen van Gods rechtvaardigheid, alsook de daarmee in contrast staande vergeving (of vergiffenis) wat voor de Besnijdenis is, want tussen deze beide is dit een elementair onderscheid.

Laat ons op voorhand echter kort overwegen wat Paulus onthult over deze grote genade. Allereerst vertelt hij ons dat zijn evangelie Gods kracht is tot redding voor iedereen die *gelovend* is want daarin wordt *Gods rechtvaardigheid* onthult tot *geloof* (Rom. 1:16,17). Hier hebben we een enorm contrast met bijna al de eraan voorafgaande onthulling. Daar waren we bezig met de rechtvaardigheid *van mensen*, of beter hun *onrechtvaardigheid* vanaf Adam, en in het bijzonder nadat Israël de wet van Mozes werd gegeven. *Tot nu toe heeft Gods rechtvaardigheid de mens veroordeeld. Nu wordt het deel gemaakt van het evangelie dat hem redt.* Hieraan voorafgaand waren de onthulde incidentele reacties van Zijn rechtvaardigheid *tegen* allen vanwege hun onrechtvaardige *daden*, nu is de openbaring van Zijn rechtvaardigheid *op* allen die *gelovend* zijn want het is een gave van genade, om niet, aan mensen geschonken vanwege hun *geloof* (Rom. 3:21-24). Tot nu toe heeft de mens geprobeerd *zijn* rechtvaardigheid aan te tonen door zijn *daden*, en faalde daarin. Nu toont God Zijn rechtvaardigheid door diegenen te rechtvaardigen die *geloven*, en het is een *succes zonder weerga* (Rom. 3:24-26).

Uiteraard kan geen mens Gods rechtvaardigheid verkrijgen door middel van zijn daden. In het beste geval kan hij alleen een eigen rechtvaardigheid bewijzen. Evenmin kan een mens *zijn eigen* rechtvaardigheid verkrijgen door te geloven. Het is *Gods* rechtvaardigheid die tot de onze wordt gerekend door geloof. Dit toont één van de essentiële verschillen tussen het evangelie van de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. In onbesnedenheid ontving Abraham deze gunst geheel los van wat hij had gedaan (Rom. 4:1-

6). Precies hoe het hem werd “toegerekend” hopen we te zien wanneer we deze passage zelf behandelen.

Paulus gaat verder met te zeggen dat de Onbesnedenheid die *geloven*, net als Abraham, op deze goddelijke rechtvaardigheid stuiten, terwijl de Besnijdenis die het zoekt in *werken der wet* het niet vinden (Rom. 9:30). Omdat ze onbekend zijn met *Gods* rechtvaardigheid proberen zij die van henzelf vast te stellen (Rom. 10:3). De Enige Die geen zonde kende werd tot zond-offer gemaakt in ons belang opdat wij *Gods* rechtvaardigheid mogen worden *in Hem* (2 Cor. 5:21). Paulus beschouwde zijn bevoorrechte positie als één van de Besnijdenis als een hindernis, en achtte het vuilnis, omdat het een rechtvaardigheid van hemzelf vereiste, die hij niet kon verschaffen, en hem afhield van het verkrijgen van Gods rechtvaardigheid in Christus (Fil. 3:8,9).

GELOOFS-RECHTVAARDIGHEID

De rechtvaardigheid van geloof wordt gewoonlijk iets zo diep en mysterieus geacht dat het met geen mogelijkheid te begrijpen is. Theologische verklaringen hebben de zaak alleen verder verward, in bijzonder wanneer er onschriftuurlijke termen in worden gebezigd. Het wordt gewoonlijk verondersteld een *toegekende* fictie te zijn, of de *verwisseling* van Christus' persoonlijke rechtvaardigheid voor de tekortkomingen van de zondaar, of een *plaatsvervangende* overdracht aan de heilige van iets wat hij eigenlijk niet bezit. Deze verklaringen bevredigen ons gevoel van rechtvaardigheid niet, dus zullen ze die van God zeker niet kunnen bevredigen. Er moet een of andere basis zijn voor geloofs-rechtvaardigheid zodat die uit het rijk van de fictie wordt verheven en tot een feit wordt gemaakt. De enige plaats waar dit wordt onthuld is in het Woord van God, en dat ook alleen in verband met dit onderwerp.

Waarom zou *geloof* worden gerekend tot rechtvaardigheid? Dat wat niet uit geloof is is zonde. Wat God zegt is tot de hoogste graad (te)recht, en het is een fout er niet mee in te stemmen. Vertrouwen in God is het oogmerk en doel van alle menselijke ervaringen, naast wantrouwen in de mens. Bij de voltooiing zal God Alles in allen worden, en de mens niets in wie dan ook. Dat wat in die richting leidt is in overeenstemming met Gods

plan en wil. Wanneer God spreekt, wat Hij ook moge zeggen, dan bevindt zich het enige rechtvaardige in vertrouwen en het overeenstemmen met Zijn onthulling. Dit alleen zal ons tot het alomvattende doel gidsen. Niets kan daarom meer rechtvaardig zijn dan geloof. Het is niet alleen (te)recht, maar brengt ook de gelovige terecht, op het pad dat leidt tot het brood en de wijn van God, het leven en de vreugde die op de gehele schepping in de voltooiing wacht. Diegenen die geen geloof hebben kunnen niet anders dan van de weg afdwalen. Zij volgen valse sporen die weg leiden van het doel. Zelfs diegenen die achtenswaardig zijn, en die niets weten van vuile zonden, zijn, los van geloof, gedoemd het pad te missen. Het is onmogelijk om rechtvaardig te zijn en rechtmatig te handelen tenzij we geloven wat God heeft onthuld.

MENSELIJKE RECHTVAARDIGHEID

Laat ons met het oog hierop, de menselijke opvatting van recht overwegen. Wat is (te)recht en wat is onrecht? Waar is de grens tussen dat wat is goed en dat wat slecht is? Veel van wat immoreel is, zijn misplaatste of overdreven deugden, en deugden kunnen gemakkelijk immoreel worden. Zelfs genade zonder waarheid kan eerder kwaad doen dan helpen. Waar zullen we de scheidslijn leggen tussen standvastigheid en hardnekkigheid? Wanneer we onszelf terecht verontwaardigd vinden, kunnen anderen denken dat we ongepast boos zijn. Wanneer zij mild zijn, kunnen we het als een gebrek aan vurigheid opvatten. Wie is competent genoeg om een ander te beoordelen wiens motieven verborgen zijn, en wiens hart hij niet kan lezen? Hoeveel rekening zal worden gehouden met onvolwassenheid, slechte gezondheid of nervositeit, welke ons onnatuurlijk zullen laten handelen? Naarmate we groeien in genade worden we milder, meelevender. Dat is waarom nieuwkomers geen bestuurlijke taken worden gegeven in de gemeente, want het ondervinden van kwaad is noodzakelijk om de hand van het recht te temperen en het hart te gidsen in de beslissingen ervan.

Bij de *bêma* van Christus zal de beslissing gebaseerd worden op de *motieven* achter ons handelen welke niemand anders kan zien. Dat is waarom ons verteld wordt niets te oordelen voor de beschikte tijd, tot de Heer zou komen, Die alle verborgen dingen der duisternis zal verlichten en de over-

leggingen van de harten zal openbaar maken. De apostel besluit troostrijk dat bijval van God zal komen aan *een ieder* (1 Cor. 4:5). Op een andere plaats vraagt hij, *Waarom oordeelt gij uw broeder? Of waarom bent u smalend naar uw broeder?* Want allen van ons zullen aanwezig zijn bij het podium van God (Rom. 14:10-13). We doen allen dingen die sommige heiligen zouden kunnen veroordelen vanwege hun achtergrond en opvoeding, maar welke anderen zouden aanbevelen vanwege een andere ervaring en leefomgeving.

In ons dienen kunnen we niet iedereen behagen. Dit wordt onaangenaam duidelijk in onze oprechte pogingen om de heiligen te voorzien van een veilige en toereikende vertaling van Gods Woord. Sommigen zijn overdadig in hun lof. Anderen sparen niets in hun veroordeling. Sommigen verlustigen zich in de eenduidigheid en nauwkeurigheid van onze weergaven. Anderen veroordelen elke afwijking van het Grieks, zelfs als dat een verkeerde indruk geeft in het idioom van het Engels, en ook zij het zelf niet eens in onze taal kunnen uitdrukken. Weer anderen wijzen elke afwijking van de traditie af en zouden me op de brandstapel willen executeren om hun god te behagen. Er is nauwelijks een tegenstander die handelt overeenkomstig de huidige huishouding of zelfs maar met de barmhartigheid die in het evangelie van de Onbesnedenheid gevonden wordt. Hun harten zijn niet zacht geworden door reflectie op de volkomen mislukking van de mensheid, noch dankbaar geworden voor iedere inspanning getroost om de mens nederig te maken en God tot Zijn plaats van suprematie te verheffen.

Wat is er een groot contrast tussen de gedraglijn van Israël en de apostel Paulus! Zij probeerden hun eigen rechtvaardigheid te vestigen, maar waren niet ondergeschikt aan die van God (Rom. 10:3). Paulus werd veroordeeld door de heiligen, hoogst waarschijnlijk on(te)recht, maar hij achtte het niet wijs zichzelf te verdedigen. Als hij dit toch doet is hij wel zo zorgvuldig om zijn daad als onbedachtzaam te karakteriseren (2 Cor. 12:11,19). Maar was het niet noodzakelijk dat de apostel zijn naam onbezoedeld zou houden? Zou de zaak van Christus er niet onder lijden als mensen geringschattend van hem spraken?! De tweede brief aan de Corinthiërs toont dat zelfs de grote apostel zwaar werd bekritiseerd door de heiligen, maar dat hij slechts onder protest het hoofd biedt aan zijn kleineerders. Het is duidelijk

dat hij, gewoonlijk, niet eens probeerde zijn gedrag te rechtvaardigen in de ogen van zijn mede-gelovigen.

Laat ons hieruit niet afleiden dat hij onvoorzichtig in zijn wandel was, of onverschillig betreffende zijn reputatie. Hij waarschuwde tegen gedrag dat het dienen schaadde. Maar wie is er vrij van deze eerroof? Zelfs onze Heer Zelf, Wiens wandel ver boven blaam verheven was, werd niet van het venijn van lasterende tongen gespaard. We moeten niet verwachten dat onze daden de goedkeuring van de heiligen zal krijgen. Zalig zijn we wanneer we dubbel worden aangeklaagd. Het stelt me tevreden wanneer ik twee brieven tegelijk krijg, een die de concordante vertaling veroordeelt omdat deze slaafs letterlijk is en de ander omdat deze te idiomatisch is. Het is interessant om de achtergrond van iedere criticus apart te beschouwen en te ontdekken waarom hij bezwaar maakt tegen de CONCORDANT VERSION. Sommigen zouden willen dat ik een ieder zo zou behandelen om hem te tonen waar hij verkeerd zit. Dit zou echter leiden tot een oneindige controverse tenzij ik ook de achtergrond in elk afzonderlijk geval kon rechtzetten. Maar elke keer dat ik dat doe, krijg ik van beiden nul op het rekest. De ene maakt me een onbenullige, luie amateur. De ander veroordeelt mijn afwijken van het Woord van God. Mijn schuld zal nooit vastgesteld worden tot Christus Zelf het vonnis uitspreekt in die dag.

ZELF-RECHTVAARDIGHEID *versus* GENADE

Ik wens niet louter rechtvaardig te zijn in mijzelf. Ik verlang *genadig* te zijn. Ik eis mijn rechten niet op. Ik smacht naar genade alleen. Ik ben reeds rechtvaardig in Christus, en heb geen rechtvaardigheid van mijzelf nodig. Hoe ik ook streef rechtvaardig te zijn, ik ben er niet gerust op dat ik ook maar iets bereik van wat God van mij eist. Zelfs als ik mijn plicht zou vervullen aan mijn medemensen, kan ik dat zeker niet ten opzichte van God. Ook als mijn geweten zuiver is, rechtvaardigt mij dat niet. De meest voorbeeldigen van alle heiligen zullen, wanneer ze de aanwezigheid van Gods heerlijkheid binnengaan, beseffen hoe onvolmaakt hun hoogste prestaties in Zijn ogen moeten zijn.

Eén van de beste tekenen van volwassenheid in genade is om zich te verheugen wanneer je ongelijk hebt en een ander het bij het rechte eind

heeft. Dit is geheel vreemd aan de besnijdenis huishoudingen, waar persoonlijke rechtmatigheid het grote doel is van alles. Om ongelijk te hebben is te worden veroordeeld. Wij echter zouden *het vervelend moeten vinden om te zien dat anderen* ongelijk hebben. Dat brengt een volkomen andere geest binnen in de onderlinge omgang en samenwerking. Gisteren nog waren twee van ons op weg naar een bepaald adres, en waren het niet eens over welke straat we moesten inslaan. Maar een van ons gaf genadig toe, en, er achter komend dat hij het mis had zei, “Ik ben zo blij dat je gelijk had! Ik zie niet graag dat je fout zit.” Geen woord over zijn eigen misvatting. Bezeten te zijn van (zich)zelf, zelfs met onze fouten, is niet goed voor iemand die in Christus is. In het Besnijdenis raamwerk van de dingen is dat wel noodzakelijk, want het is daar het doel om *het falen van het zelf* te demonstreren, in plaats van de rechtmatigheid van een ander. Laat ons, in al onze tekortkomingen, dan eerder in het tegenovergestelde in anderen verheugen, in het bijzonder in onze Heer Jezus Christus.

Een schriftplaats die veel licht geeft wordt gevonden in Deuteronomium 25:1. “Zij zullen de rechtvaardigen rechtvaardigen en de bozen veroordelen (of boos-iseren).” We zien precies het tegenovergestelde hiervan in het evangelie van de Onbesnedenheid, want de rechtvaardigen worden niet gerechtvaardigd (aangezien ze niet bestaan) maar de *onrechtvaardigen* worden gerechtvaardigd, en er is geen veroordeling van de bozen (Rom. 8:1). Dit is ontstaan vanuit het feit dat het experiment in Israël gedemonstreerd heeft dat Adams krenking veroordeling bracht over de gehele mensheid, en nu Christus’ ene rechtvaardige toekenning voor de gehele mensheid is, tot rechtvaardiging des levens (Rom. 5:18).

Wanneer we er eenmaal geheel van overtuigd zijn dat zelf-rechtvaardigheid buiten ons bereik valt, dat we niet in overeenstemming met de standaard die God voor ons gesteld heeft kunnen leven, of zelfs maar de veel lagere standaard van rechtvaardigheid kunnen bereiken welke elke daad zal rechtvaardigen in de ogen van onze medemensen, dan zullen we onszelf geheel werpen op de genade van God en op de gunst van onze medemensen. We zullen een koers varen die geheel het tegendeel is van diegenen die voelen dat ze zichzelf tegen elke prijs moeten rechtvaardigen of anders hun trots of zelf-respect verliezen, het meest kostbare en dierbare van hun bezittingen. Wij zullen onze tekortkomingen erkennen, zelfs als we er niet

van bewust zijn, en onszelf overgeven aan de verdraagzaamheid en liefde van anderen.

Het grote leerstuk van rechtvaardiging of goddelijke rechtvaardigheid wordt niet gemakkelijk begrepen in het abstracte, dus zullen we concrete en bekende voorbeelden nemen welke ons zullen helpen te zien hoe en waarom God kan en zal rechtvaardigen, en dat van blaam zuiveren wat tegen Zijn wil is. Misschien kunnen de beste illustraties en de meest grove zonden rond het kruis van Christus gevonden worden. En daar kunnen we gemakkelijk onderscheid maken tussen Besnijdenis en de Onbesnedenheid, want beiden waren erbij betrokken, maar zij verschilden enorm van elkaar in hun woorden en daden. En hier kunnen we ook zien hoe noodzakelijk het is dat dat oordeel overeenkomstig zou zijn aan de *woorden* alsook aan de *werken*, want de Joden deden in werkelijkheid niet veel buiten hun valse en dollen beschuldigingen, terwijl de buitenlanders in feite de Christus kruisigden. Het waren deze woorden, meer dan de werken, die de *harten* bloot legden, waarop alle ware rechtspraak gebaseerd moet zijn.

DE SOLDAAT DIE HEM STAK

Laat ons de zaak van de soldaat die onze Heer met een lans stak nemen, (Mat. 27:49, weggelaten in A.V., Joh. 19:34). In deze zaak wordt op het gericht bij de grote witte troon op een opmerkelijke wijze vooruitgelopen. Er bestaat geen twijfel over het feit dat de soldaat deze misdaad pleegde, want we hebben een dubbel getuigenis in de Schriften, en in het geval van Johannes, die erbij was, wordt de volgende ernstige verklaring bijgevoegd: “En degene die heeft gezien heeft getuigd, en zijn getuigenis is waar. En *hij* is zich ervan bewust dat hij de waarheid spreekt.” Niettemin lijken andere schriftplaatsen dit tegen te spreken, want zij staan erop dat de *Joden* Hem staken of doorboorden. In het verslag van Johannes wordt, direct na het getuigen dat een van de soldaten Zijn zijde doorboorde, dit als de vervulling van Zacharia 12:10 gegeven: “*Zij* zullen Hem zien Die zij *doorboren*.” Volgens deze profetie was het niet een enkele soldaat, maar het huis van David en de bewoners van Jeruzalem die schuldig waren aan deze beslissende, wraakzuchtige daad welke Zijn dood boven twijfel verheven vaststelde.

In de introductie van zijn Openbaring van Jezus Christus, lijkt Johannes

de reikwijdte ervan nog te vergroten, want hij voegt eraan toe dat al de stammen van het land over Hem zullen rouwen (Opb. 1:7). Inderdaad, de impressie wordt gewekt dat Israël deze misdaad als haar eigen daad zal erkennen, hoewel, zoals we hebben gezien, het de Romeinse soldaat was die in werkelijkheid de daad pleegde. Dit alles zou ons moeten helpen om te zien hoe God de naties kan rechtvaardigen, maar bekering van Israël moet eisen, hoewel Hij, in de uiteindelijke slotsom, allen zal rechtvaardigen (Rom. 5:18). In ieder geval moeten we onder het oppervlakkige gaan en het *hart* bloot leggen. We zullen vinden dat dit veel belangrijker is dan een louter *feit*. Israël doorstak Hem in *feite* niet, maar in hun *hart* waren zij wel de schuldige partij. De soldaat was qua *feit* schuldig, maar niet qua *hart*.

Laat ons proberen een vonnis uit te spreken over deze Romeinse soldaat. Het is heel waarschijnlijk dat hij handelde als vertegenwoordiger van de naties, en daarmee de relatie van de naties met de dood van de Redder illustreerde. Laat ons als rechter zitting nemen en pogen zijn daad te rechtvaardigen. Hij handelde onder orders. De dienstdoende centurion stond erbij. Hij ook deed eenvoudig zijn plicht. Er is geen aanwijzing in het verslag dat er iets gebeurde dat buiten deze plicht viel of dat er enige persoonlijke wreedheid of wraakzucht werd getoond. In tegendeel de centurion werd krachtig gegrepen door de wijze waarop onze Redder stierf, die zo onnatuurlijk was vanwege dat Hij het uitriep met een krachtige, luide stem vlak voor Zijn laatste ademtocht. Toen was het dat hij uitriep, “Waarlijk, deze Man was Gods Zoon!” (Mat. 27:54). Vanuit het menselijk standpunt zou het moeilijk zijn om deze mensen voor enige misdaad te veroordelen. Trouwens, als ze hadden geweigerd zouden ze zelf voor de krijgsraad komen en worden onteerd. Maar wat recht is in de ogen van mensen zou een groot onrecht in de ogen van God kunnen zijn.

Kan deze daad worden gerechtvaardigd in de ogen van God? Het is zeer opmerkelijk dat deze daad werd voorzeggd in de Schriften. *Gods Woord moet worden vervuld!* Ik twijfel er niet aan dat de soldaat niets wist van deze voorzegging en dat hij deze niet opzettelijk probeerde te vervullen. Hij kan *zichzelf* hiermee niet rechtvaardigen. Maar kan God een daad als deze veroordelen als er geen ongehoorzaamheid en geen vijandschap is? Het is mogelijk dat het doorsteken twee keer gebeurde, eenmaal voor en eenmaal na Zijn dood. In het laatste geval werd het gedaan om er zeker van te zijn dat

leven niet langer aanwezig was. Dit alleen was belangrijk, aangezien later, geruchten werden verspreid dat Hij niet werkelijk gestorven was. In dit licht zou dat een noodzakelijke of zelfs een goede daad genoemd kunnen worden. Maar veel meer dan dat, het vervulde niet alleen een deel van Gods Woord, maar het maakte het niet langer noodzakelijk om Zijn benen te breken, wat Hem ongeschikt zou hebben gemaakt om het grote Antitype te zijn van de Mozaïsche offeranden (Num. 9:12). Als de lanspunt niet had getoond dat Hij al dood was, zouden ze Zijn benen hebben gebroken zoals ze dat deden met de twee rovers en de twee misdadigers.

Hier hebben we dus een daad, in onwetendheid en ongelooft gedaan door iemand van de Onbesnedenheid, die oppervlakkig gezien geconstrueerd kan worden als een gruwelijke misdaad tegen Gods Geliefde, maar, beoordeeld vanuit het standpunt van God zowel als het menselijke, kon het niet anders gebeuren, en kunnen we degene wiens handen de lanspunt hanteerde niet rechtmatig veroordelen, hoewel we zelf onmetelijk dankbaar zijn dat we hierin zelf geen persoonlijke rol speelden. We kunnen niet zeggen dat we deze soldaat zouden *vergeven*, want er waren geen gevoelens bij betrokken. We zouden evenmin terecht handelen door hetgeen hij deed *door de vingers te zien*, want dat zou impliceren dat hij verkeerd handelde. We worden gedwongen om deze kwade daad van blaam te zuiveren. Hij handelde terecht. Opent dit niet allerlei mogelijke perspectieven met betrekking tot al het kwaad door zondaars van de Onbesnedenheid gedaan? Niets van wat zij doen is inherent zo'n kwaad als het geven van de doodsteek aan Gods Geliefde Zoon, zodat dat alles zich ook mag bevinden binnen het bereik van Zijn genadige rechtvaardiging.

DE JODEN ROEPEN GERICHT OVER ZICH AF

Maar kunnen wij, op welke manier dan ook, de Joden *rechtvaardigen*? Dat ze kunnen worden *vergeven* is duidelijk vanuit het gebed van onze Heer, "Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat zij doen" (Luk. 23:34). Och, dat Zijn heiligen deze geest zouden tonen aan hen die hen vervolgen! De Joden zullen uiteindelijk worden gerechtvaardigd *door* God wanneer dit het deel wordt van de gehele mensheid (Rom. 5:18). Maar door hun wet beoordeeld, en in het licht van hun evangelie, moeten we hen veroordelen.

Waren zij net zo trouw geweest aan Mozes' wet als de soldaten dat aan de wet van Rome waren, zouden we hen ook kunnen rechtvaardigen. Maar zij gingen in *tegen* de wet en de orakels die God aan hen had toevertrouwd. Juist deze onthullingen die hen op de Messias voorbereid zouden moeten hebben, veroordelen hen vanwege het afwijzen van Hem.

Het grote Antitype van al de offeranden stond op het punt te worden geofferd. Hij was het ware Paaslam. Geen been ervan mocht worden gebroken (Num. 9:12). Maar zij vragen Pilatus om Zijn benen te breken zodat Hij van het kruis kon worden gehaald, opdat hun festiviteiten niet zouden worden verontreinigt! Ze zijn zo heilig dat ze de grootste van alle zonden plegen! Ze breken de wet zodat ze Zijn benen kunnen breken!

Maar, dit alles werd voorzegt en moest worden vervuld. Zij waren de aangestelde priesters, en moesten het Offer brengen, want alle zegen hangt daar van af. Daarom zullen ook zij worden gerechtvaardigd, maar niet voor het slot van de eonen. Zolang zij zich onder de wet bevinden, zolang als zij op het vlees staan, ontvangen zij vergeving, of gericht(en). Hierin verschilt hun evangelie van het onze. Wij worden verbeeld in de soldaat die onwetend zijn speer in de zijde van zijn Redder stootte en gerechtvaardigd werd. Zij brachten de pijnlijke verdrukking en benauwdheid op hun hoofden neer die deze hardnekkige natie nog steeds achtervolgt, welke niet vergeven zal worden totdat Hij verschijnt.

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

3. HET GELOOF VAN ABRAM

(GENESIS 12 T/M 15)

ABRAM WERD door geloof gerechtvaardigd. Men zou veronderstellen dat dit voortaan altijd Gods werkwijze met Zijn mensen zou zijn. Hoe opmerkelijk is het te ontdekken dat, totdat Paulus de brief aan de Romeinen schrijft, dit vrijwel genegeerd wordt! De Hebreeuwse Schriften en de bediening van onze Heer staan vol met de woorden *recht* en *rechtvaardig*, maar er wordt nauwelijks een woord gezegd betreffende *geloofsrechtvaardigheid*. Het is Paulus die er sterk over uitweidt. Het is fundamenteel in het evangelie van de Onbesnedenheid. Maar na Paulus wordt het opnieuw losgelaten. In feite ontkent Jacobus het en zegt dat een mens *niet* gerechtvaardigd wordt door geloof alleen (Jac. 2:24). Pas nadat Israël volkomen had gefaald keert de profeet Habakuk terug naar de fundamentele waarheid dat de rechtvaardige uit (of door) zijn geloof zal leven (Hab. 2:4). En pas met het oog op Israëls afvalligheid zoals in Handelingen beschreven gaat God terug naar het fundamentele feit dat aan Abram bekendgemaakt was voordat hij besneden werd, dat *geloof* in Hem wordt gerekend als *rechtvaardigheid*. *Deze grote en genadige waarheid maakt geen deel uit van het evangelie der Besnijdenis.*

Het evangelie der Besnijdenis houdt zich bezig met rechtvaardigheid (of liever de *onrechtvaardigheid*) van de *mens*. De rechtvaardigheid die door geloof wordt geschonken is *van God*. Het is *Zijn* kracht tot redding want Gods rechtvaardigheid wordt erin onthuld. Paulus stelt dit als het fundament van het evangelie voor vandaag (Rom. 1:17). Het onthult *Zijn* rechtvaardigheid, dat *Hij* rechtvaardig zou zijn en de Rechtvaardiger van degene die van het *geloof* van Jezus is (Rom. 3:25-26). De rechtvaardiging van de Besnijdenis is door wetsbetrachting. Omdat zij onbekend

zijn met Gods rechtvaardigheid proberen zij hun eigen rechtvaardigheid te (be)vestigen (Rom. 10:3). Zelfs Petrus, de grootste van de Besnijdenis-apostelen, die werd uitgekozen om naar Cornelius te gaan (Hand. 15:7) en dichter dan alle anderen bij het begrijpen van de kracht der genade kwam (Hand. 15:11), moest worden gecorrigeerd en hem moest de waarheid worden getoond (Gal. 2:14-16).

Geloofsrechtvaardigheid komen we het eerst tegen in verband met Abram. Hij werd voorbereid op de rechtvaardigheid van geloof door zijn voorafgaande ervaring met zijn medemensen. Alles wat *zij* doen is onder de strikte maat van rechtvaardigheid. Alles wat *God* doet gaat daar ver bovenuit. De neutrale toestand die mensen recht en rechtvaardig achten bestaat niet. De daad van Lot om naar Sodom te gaan was verkeerd. De mensen van die stad waren bovenmate boos. De oorlog van de koningen was onrechtvaardig. De plundering van Sodom kan niet worden verdedigd, in het bijzonder het noodlot van Lot. Zelfs de redding van Lot zet de zaken niet recht. Aan de andere kant, *overstijgt* het optreden van Melchizedek de strikte maat van rechtvaardigheid. Abram *weigerde* zijn *rechtvaardig deel* voor de redding. Pas als we bij de uitspraken van God komen is er sprake van goddelijke rechtvaardigheid, maar dit gaat veel verder dan wat wij onder die term verstaan. Abrams acceptatie van Gods onverdiende gunst is wat zijn rechtvaardigheid grondvest, omdat dat het doel en oogmerk is van Gods handelen met hem, en met al zijn schepselen.

Geloofsrechtvaardigheid zal straks aan Abram worden toegerekend. Met het oog hierop worden ons de daaraan voorafgaande episodes bekend gemaakt. Er bestaat een sterk contrast tussen de *onrechtvaardigheid* verbonden met het gedrag en de gevangenneming van Lot, de campagne van de samenspannende koningen, het aanbod van de koning van Sodom en de gedragslijn van Abram in verband met het redden van de gevangenen, in verband met het afwijzen van een beloning, en in het bijzonder in verband met het betalen van tienden aan Melchizedek, de koning van Salem. Als we eenmaal zien hoe onrechtvaardig al deze daden waren, Abrams daden van geloof uitgezonderd, zal dat veel licht werpen op de grote waarheid van rechtvaardiging door geloof en ons in staat stellen te verstaan wat geloofsrechtvaardigheid werkelijk is. Deze gebeurtenissen zijn niet louter historische verhalen. We moeten ze dieper beschouwen om hun opzet te zien.

Ze zijn als een documentaire die toont dat God altijd rechtmatig handelt en gelijk heeft, en tenzij de mens Zijn Woord gelooft en Zijn rechtvaardigheid accepteert, hij altijd onterecht handelt of ongelijk heeft. Alles wat niet uit geloof is, is zonde (Rom. 14:23).

Het menselijk idee van recht is er één van precieze wederkerigheid, zoveel dienstverlening voor zoveel loon, zoveel bescherming voor zoveel beloning. Onze grote fout is dat we dit in onze relatie met God binnenbrengen, en Hem aldus tot ons niveau naar beneden trekken. Mensen proberen steeds weer God te betalen voor Zijn bescherming en Hem loon te geven voor Zijn werk. Dit kan als juist en recht onder mensen worden beschouwd, maar het is volkomen verkeerd wanneer het toegepast wordt op God. Het is een belediging Hem uit de hoogte te benaderen of neerbuigend aan te spreken. Het is een schande Hem loon aan te bieden. Wij hebben niets dat Hij ons niet gegeven heeft, en kunnen niets voor Hem doen behalve in de kracht waarin Hij voorziet. Wij zijn bankroet wanneer het erop aankomt te betalen voor Zijn redding en volkomen behoeftig wanneer we proberen Zijn diensten te vereffenen. Het is volkomen verkeerd dat we zelfs maar proberen deze dingen te doen, omdat ze tegen Zijn huidige plaats als de Godheid ingaan als ook tegen Zijn toekomstige doel als ons Al.

Wanneer we de mensen en hun activiteiten nader bekijken raken we verbijsterd als we proberen tussen hen recht te spreken. Er is geen vaste maatstaf om recht van onrecht te kunnen onderscheiden. Niemand lijkt volkomen recht of volslagen verkeerd. De enige vaste maatstaf is Gods openbaring. De eenvoudigste en meest praktische test is de voltooiing van de eonen. *Datgene wat er rechtstreeks toe leidt, dat mensen zich aan God onderschikken en Hem hun Al maken*, dat is Goddelijk recht(vaardig). Datgene wat anders geneigd is en slechts indirect Gods bedoeling uitwerkt is onrecht, zelfs als het uiteindelijk bijdraagt aan Zijn heerlijkheid en Zijn doel. Alleen wanneer we Abrams ervaring in het licht van Gods einddoel beschouwen kunnen we begrijpen hoe zijn geloof tot rechtvaardigheid wordt gerekend. Zijn aanvaarding van de Godheid als Zijn Schild en Loon was een grote stap in de richting van Gods doel. Het was hoogst rechtvaardig van de kant van Abram hoewel het van Gods kant hetgeen wij rechtvaardig noemen ver overtreft.

De wortels van rechtvaardiging door geloof kunnen het best worden ge-

zien in het vroege leven van Abram. Wanneer we zijn daden en het handelen van zijn omgeving vergelijken, zullen we ontdekken dat hij in harmonie met Gods einddoel blijft, en dat zijn rechtvaardigheid niet iets neutraals was dat precies rekeningen vereffent, maar Abrams rechtvaardigheid overstijgt, net als die van God, vanuit menselijk standpunt gezien, de strikte grenzen van het recht. Abram stond Lot toe om een deel van het land dat aan hem beloofd was te gebruiken (waarop Lot geen recht had), omdat het hen scheidde, wat overeenkomstig Gods woord en plan was. Dit maakte het voor God mogelijk om met Lot los van Abram te handelen. Hij weigerde elke vergoeding voor zijn inspanningen bij het redden van Lot en het teruggeven aan de koning van Sodom wat hij had verloren. Dit gaat het menselijk idee van rechtvaardigheid verre te boven.

Abram werd het land van Kanaän gegeven. Vanuit het oppervlakkige menselijke standpunt mag het *onrecht* lijken om het land van zijn bewoners af te nemen en het aan Abram en zijn zaad te geven. Vanuit het hogere goddelijke gezichtspunt gezien, was het hoogst rechtvaardig. God alleen is de werkelijke Eigenaar van de aarde en de schatten daarvan, en Hij alleen heeft de beschikking over elk deel daarvan. De volken van Kanaän hadden niet alleen geen recht op het land dat zij in bezit hadden, maar ze erkenden de ware Eigenaar niet. Ze brachten Hem niets voor het gebruik ervan. Weer oppervlakkig gezien, kon Abram zelfs nog minder aanspraak op het land maken, want hij was een vreemdeling en verbeterde er niets aan. De enige rechten die hij had waren goddelijk, en keken vooruit naar de toekomst, wanneer Israël een tiende van de opbrengst ervan zou geven om Zijn erediens te ondersteunen, en het een plaats zou worden waar Jahweh zou wonen en Zijn naam zou verheerlijken. Noch Abram noch de volken in het land konden enige *materiële* wederdienst voor het gebruik van het land leveren, want dat was eveneens van Jahweh, en Hij heeft niets nodig van wat zij hadden. Abram alleen betaalde de juiste prijs toen hij een altaar bouwde en een offer bracht. *Aanbidding, dankzegging en lofprijzing*, de uitingen van een dankbaar hart, zijn de kostbare juwelen die God kan gebruiken om Zich ermee te tooien, en zij zijn een rijke pachtsom voor het beloofde land.

DE ONRECHTVAARDIGHEID VAN LOT

Laten we Abrams handelen met zijn neef beschouwen. Lot bezat de beloften niet, en hij had geen rechten in het land Kanaän, noch menselijk noch goddelijk (Gen. 12:7). Omdat er niet genoeg ruimte voor hun beider kudden was, had hij zich rechtmatig moeten terugtrekken. Abram zou in zijn recht hebben gestaan als hij hem had verdreven. Toen er een conflict ontstond tussen hun herders, bevond Abram zich in harmonie met God in zijn verlangen naar vrede, want God zal uiteindelijk allen met Zichzelf verzoenen. Als jongste had Lot ondergeschikt aan Abram moeten zijn, want dat is de juiste plaats van de mens in de voltooiing van de eonen. In de Oriënt wordt men hieraan voortdurend herinnerd in de gehoorzaamheid van de jongere aan de oudere. Natuurlijk hebben degenen die ouder zijn meer ervaring, en zijn daarom meer geschikt om te regeren, maar dat is niet het fundamentele feit. Allen zouden, in hun jeugd, leren te beseffen wat de juiste plaats is voor het schepsel, dat het tegendeel moet zijn van de plaats van de Godheid. Maar Lot neem niet vrijwillig deze plaats. Hij denkt waarschijnlijk dat hij even goede rechten heeft als Abraham.

Abram nam, vreemd genoeg, hoewel het niet bij hem paste, de plaats van ondergeschikte in! Hij weigerde niet alleen zijn rechtmatige aanspraak op het gehele land, zoals dat hem door God beloofd was, hard te maken, evenmin liet hij zijn rechten als oudere gelden, maar laat de keuze aan Lot. Hij nam wat er over bleef. Dit zou Lot nooit hebben mogen toestaan. Abram koos *Gods* keuze voor zich, en handelde volgens de lijn welke direct tot de voltooiing leidt. Dit is wat telt als rechtvaardigheid bij God. Dit is goddelijke rechtvaardigheid. Abram bezat het, niet omdat hij een rechtmatige verdeling van het land tussen zichzelf en Lot maakte, maar omdat hij door geloof, op het einde dat God op het oog heeft anticipeerde. Daartegenover, hoewel rechtvaardig onder mensen, handelde Lot niet volgens geloofsrechtvaardigheid, dus maakt hij misbruik van Abram, en eigent zich het beste deel van Gods geschenk toe. Zijn keuze was een zielse. Hij zocht naar de fysieke bevrediging van de rijke weidegronden van de Jordaanvallei. Maar toen hij in Sodom kwam wonen, werd zijn ziel gepijnigd door de wetteloosheid van zijn omgeving. Later, verloor hij alles, en moest Abram hem komen redden. Hij bevond zich niet in Gods wil, maar diende als ach-

tergrond voor Gods handelen met Abram. Zijn afstammelingen bestreden het uitverkoren volk.

Abrams contact met de oorlogvoering van toentertijd geeft een verder inzicht in Zijn geloofs-rechtvaardigheid en het onrecht van die tijd. Van sommigen van de koningen, die bij dit conflict betrokken zijn, weten we dat ze zelfs geen recht van leven hadden, want zij werden later door God Zelf vernietigd. De rest van hen was waarschijnlijk niet zo heel veel beter. Welk werkelijk recht hadden zij op het gebied waarop zij aanspraak maakten? Betaalden zij Jahweh voor het gebruik ervan? Gaven zij Hem een tiende van wat het voortbracht? Dankten en loofden zij Hem ervoor? En nu spannen sommigen van hen samen en onderwerpen de mensen rondom hen en eisen schatting en huldeblijk, alsof zij God waren, de werkelijke Eigenaar van zowel de naburige landen als van dat van henzelf. Als zij ondergeschikt aan God waren geweest en zij Zijn rechten hadden erkend, dan had niets van dit onrecht bedreven kunnen worden.

Abram, met zijn enorme rijkdom, moet verleidelijk geweest zijn om te beroven, maar God hield de plundersaars van hem weg, hoewel hij dicht bij de oprukkende linies geweest moest zijn. Dit was omdat hij zijn hart op God had gezet, niet op Zijn gaven. Aan de andere kant was Lot uit op rijkdom. Zijn hart was bezig met het overvloedige land en het vee en de goederen, die hij in werkelijkheid te danken had aan de God van Abram. Hij had er geen recht op, en dus worden ze van hem afgenomen, en hijzelf wordt gevangen meegevoerd met alles wat hij had. Abram zou hebben kunnen zeggen dat dat zijn eigen schuld was. Dat zou vanuit het menselijk standpunt geheel rechtvaardig geweest zijn. In een land dat aan Abraham gegeven was had hij onenigheid veroorzaakt, en nam daarna feitelijk voor zichzelf wat hij als het beste deel ervan beschouwde. Hij had Abram erg onrechtvaardig behandeld. Abram had geen enkele verplichting, vanuit menselijk standpunt bezien, om hem te hulp te schieten, in het bijzonder omdat hij het moest doen terwijl hij zijn eigen rijkdom en zelfs zijn leven daarmee op spel zette.

Maar in de rechtvaardigheid van geloof is meer begrepen dan louter *bezit*. Er is *zegen*. Abram werd veel meer geschonken dan het land. Hij en zijn zaad zouden erin worden *gezegend*, en, veel meer dan dat, hij zou tot zegen worden *voor alle families van de aarde*. In plaats van Lots in-

halig gedrag kwalijk te nemen en te weigeren hem in zijn nood te helpen, grijpt hij Gods belofte door geloof en redt zijn familielid en burens van hun vijanden. Hij vertrouwt erop dat God hem hierin voorspoedig zal maken, want Zijn woord moet worden vervuld. Zijn land en zijn leven zijn veilig in Jahweh's bewaring. Daar hij geen zoon heeft, kan hij niet sterven tot er voor het ontelbare nageslacht wat Jahweh beloofd had een voorziening is getroffen. Zijn leven was door de Levengever Zelf verzekerd. Later verloor het volk Israël het zicht op deze grote waarheid. Zij wilden zegen voor zichzelf, maar stelden weinig belang in het zegenen van anderen. In nood smeekten zij om uitredding, maar zij deden niets om het welzijn van andere volken te verzekeren wanneer deze hulp nodig hadden. In de toekomst zal hun zegen grotendeels rusten op hun vermogen om vrede en overvloed aan de andere naties der aarde te brengen.

Zegen vereist echter een achtergrond. Misschien kunnen we dit beter begrijpen wanneer we ons op de plaats van Lot stellen. Hij was er waarschijnlijk mee ingenomen om na het conflict met Abrams herders de weidegrond nabij Sodom voor zijn kudden te krijgen, hoewel de Sodomieten hem er niet van lieten genieten. Maar hoeveel meer voelde hij zich gezegend na gered te zijn uit de gevangenschap van de koningen! In beide gevallen was Abram tot zegen. In het eerste geval werd het nauwelijks gewaardeerd, omdat Lot het zich min of meer als zijn recht voorstelde. Maar in het laatste geval had hij geen illusies, en handelde Abram ver boven het niveau van louter rechtvaardigheid. Wat Abram deed was recht vanuit goddelijk standpunt, want het was in harmonie met Gods plannen, en dit alleen stelt het als rechtvaardig vast in Zijn ogen.

Wat een tegenstelling tussen Abram en de koningen! Zij hadden geen (eigendoms)recht op hun eigen land, toch probeerden ze hun onrechtmatig vastgoed met wapengeweld uit te breiden. Hij had een volmaakt (eigendoms)recht op alles wat Jahweh hem gegeven had, maar hij geeft toe aan Lot wanneer deze zich rustig het beste deel wat hij kon vinden toe-eigent. Zij beroofden God niet alleen van Zijn rechten, maar het leidde tot veel verlies, schade en ellende voor hun medemensen en bovendien kostte het hen waarschijnlijk vele levens. Zo moet het altijd gaan. Degenen die de Godheid niet als God verheerlijken en danken moeten de rechtvaardige vergelding van deze fundamentele fout ondergaan door zelf afgesneden te

zijn van zegen, alsook van het tot een zegen voor anderen te zijn. Abrams geloof bracht hem ertoe God Zijn plaats te geven, en dit leidde tot herstel en zegen.

De Authorised Version kleurt deze episode¹ veel bloediger dan het Hebreeuws toelaat. Er wordt gesproken van het *bewapenen* van zijn *getrainde* onderdanen, alsof hij zich had omgeven met een strijdmacht om in staat te zijn het land dat Jahweh hem had gegeven te verdedigen. En dan spreekt het van de *slachting* van de koningen, alsof er een gruwelijk bloedbad was geweest waarin alle koningen werden gedood. Dat zou volledig vreemd aan geloof zijn. Zoals Melchizedek zei, de *Allerhoogste* had de vijand in zijn hand *gegeven*. Het was niet te danken aan zijn superieure militaire macht. Zijn kleine troep van driehonderd en achttien was *toegewijd aan* hem, niet *getraind* om wapens te dragen. Er wordt niet gezegd dat hij hen *bewapende*. De Revisers veranderen het (R.A.V.) naar *leidde hen voort*. Het Hebreeuws gebruikt het woord *leegmaken*. Hij *maakte* zijn nederzetting *leeg* om er zoveel te krijgen. We mogen veronderstellen dat de vrouwen de dingen regelden gedurende hun afwezigheid. Hij *trof (of sloeg)* de vijand en *achtervolgde* hen tot de omgeving van Damascus. Hij verdreef hen door een nachtelijke verrassingsaanval, zodat ze in wanorde vluchtten, en hun gevangenen en buit achterlieten. Het was het werk van Jahweh en niet dat van Abram, en hij geeft dat openlijk toe.

Abraham had de gelegenheid om zichzelf zeer te verrijken dankzij zijn geslaagde reddingsoperatie. Het wordt altijd als juist en rechtvaardig beschouwd dat een inspanning van deze aard, met al zijn risico's, ruim ver-

¹Vergelijk Ned. Vertalingen met Auth. Version

Auth.Vrs.	NBG	Staten Vert.
armed:	in de strijd brengen	wapenen
trained:	geoeffenden	onderwezenen
smote:	versloegen	sloeg
slaughter:	het verslaan	het verslaan
delivered:	overgeleverd	geleverd
Auth.Vrs.	Leidse Vert.	Obbink & Brouwer
armed:	monsterde	monsterde
trained:	vertrouwde slaven	tot zijn huis behorende slaven
smote:	overviel/versloeg	versloeg
slaughter:	verslagen	overwinning
delivered:	overgeleverd	gaf

goed wordt. Zodra een schip op zee het S O S signaal uitzendt, is het aansprakelijk voor hoge bergingskosten. Zelfs de koning van Sodom erkende dit en beschouwde het als terecht Abram de goederen te laten houden, maar alle zielen, of levende wezens, terug te ontvangen. De koning van Sodom had echter niets om te geven. Hij had geen geldig (eigendoms)recht op dat wat hij had. Meer dan dat, hij en zijn mensen stonden diep in de schuld bij God. Zij waren bovenmatige zondaars voor Jahweh. Als Abraham iets van hem geaccepteerd had, dan zou het een erkenning van zijn eigendomsrecht zijn geweest, wat hem in de plaats van God zou hebben gesteld.

MELCHIZEDEK, KONING VAN SALEM

Op dit punt wordt een heel opmerkelijk persoon geïntroduceerd, wiens naam en titel veelzeggend zijn met het oog op ons huidige onderzoek van geloofs-rechtvaardigheid. In het Hebreeuws betekent *mulch koning*. Zijn naam is *koning van rechtvaardigheid*, of *rechtvaardige koning*, en zijn titel is *koning van vrede*, of *welvaart*. Hij is priester van de Allerhoogste Godheid, de Eigenaar van hemel en aarde, Degene Die werkelijk de gevangenen redde van de koningen en Die de bezittingen herwon die van Sodom en Lot waren weggenomen.

Hij alleen heeft recht op vergoeding. Aan Hem alleen komt het offer van lofprijzing en dankzegging toe wat Zijn priester zal aanbieden namens degenen die gered zijn. Daarom geeft Abram Melchizedek tienden van alles. *Dit is geloofs-rechtvaardigheid*. Voordat Abram enige beloning overweegt voor het herwinnen van dat wat weggenomen was, draagt hij, door de priester van de Allerhoogste, een tiende ervan op aan Zijn eredienst.

Het is het waard op te merken dat de verheven titel, de *Allerhoogste Godheid*, het eerst in de Schriften voorkomt in verband met geloofs-rechtvaardigheid. Geen van beide van deze verheven benamingen wordt ont-huld vóór Melchizedek, de koning van *rechtvaardigheid*, op het toneel verschijnt. Is dit niet omdat alle echte rechtvaardigheid in het universum ge-baseerd moet zijn op de erkenning van Gods godheid en oppergezag. Dit is het goddelijke fundament van alle werkelijke rechtvaardigheid, de enige stabiele basis waarop elk blijvend en duurzaam recht kan rusten. We zullen geloofs-rechtvaardigheid nooit begrijpen tot we realiseren wat ware god-

heid, en het daarbij behorende oppergezag, inhoudt en met zich meebrengt. Elk recht moet zijn geworteld in de Allerhoogste Godheid. Niets mag uit een andere bron worden afgeleid. Menselijke rechtvaardigheid negeert zowel Zijn godheid als Zijn oppergezag, en derhalve is het weinig meer dat een ‘rechtskundige aanname’, die zal wegsmelten wanneer zij eenmaal Zijn verheven Aanwezigheid moet betreden. Er kan een relatieve rechtvaardigheid (van mens tot mens) bestaan, maar zelfs deze wordt tot onrechtvaardigheid wanneer het de rechten van de Allerhoogste Godheid niet (h)erkent.

De Hebreeuwse stam *al*, welke BESCHIKKEN of REGELEN aanduidt, geeft ons twee nauw samenhangende titels, *El*, en *Elohim*. De Authorized Version geeft beide weer met God, zonder onderscheid. *Elohim* wordt duizenden malen gebruikt, en wordt daarom het best weergegeven met de gebruikelijke naam voor de Godheid, *God*. Maar, *El* wordt slechts ongeveer tweehonderd vijftig keer gebruikt, in het bijzonder in de dichterlijke boeken, voornamelijk in Job, de Psalmen en Jesaja, en lijkt een meer exclusief en verheven gebruik te hebben, dus ons Engelse woord Deity, (Nederlands: Godheid) zou hier passend zijn. Wat de betekenis betreft kan *God* beter worden weergegeven door *Beschikker*, en Godheid door *Scheidsrechter*, maar deze missen het plechtige ontzag dat bij een goddelijke titel past.

Hoe weinigen van de heiligen kennen, zelfs vandaag, God als de *Godheid!* Dat komt omdat ze niet beseffen wat het inhoudt een scheepsel te zijn. Evenals Abram in ongelooft, zijn ze ervan overtuigd dat *hun* handelingen, *hun* daden onmisbaar zijn, anders kan God in Zijn plannen niet slagen. Hoe velen proberen het koninkrijk dichterbij te brengen, maar slagen er alleen in Ismaëls voort te brengen die eerder hinderen dan helpen. Geheel het Christendom is zo. Het heeft geen werkelijke Godheid, Die Zelf zonder hun hulp kan wandelen. *Zij*, in plaats van de Godheid, voorzien-in-alles (of: zijn almachtig). Hoe belangrijk zijn zij op de aarde geworden! En bijna allen zijn zonen van Hagar, in slavernij, werkend, werkend, werkend, om zichzelf en de wereld te redden. O, dat God ons *Zijn* Godheid en *Zijn* in-het-alles-voorzienende (almacht) moge doen vatten! Dat Abram zich dit niet volledig realiseerde is duidelijk, want God vervolgt onmiddellijk met hem te beproeven met een serie testen, die alle ontworpen zijn om hem te demonstreren dat het vlees geen godheid is, en *niet* voldoet.

De titel *Allerhoogste* komt van de stam *ol*, OP, en breidt uit in *over*

(of *boven*), *opstijgen* (het *opstijg*- of “brand”offer), *opheffen*, *overtreffen*, *hoogste*, of *allerhoogste* (oliun). Het wordt gewoonlijk (naar het Engels) vertaald met *meest hoge*, of *Meest Hoge*, hetzij als een louter beschrijvend bijvoeglijk naamwoord, hetzij als titel. Het wordt perfect weergegeven door de Engelse titel: *the Supreme*. De betekenis ervan is duidelijk. Hij is *boven* alle anderen. Hem zou die plaats op elk terrein gegeven moeten worden. Niets anders kan werkelijk (te)recht zijn.

De titel, “Eigenaar van de hemelen en de aarde”, past uitstekend in dit beeld. De gebruiken die met pacht-, huur- en eigendomsrecht verbonden zijn verschillen vandaag zoveel van die welke in de Schriften zijn opgetekend dat het moeilijk is om bij het vertalen passende woorden te vinden. De huidige praktijk is fundamenteel verkeerd. Zij steunt op de foutieve veronderstelling dat eigendom bij de mens berust, dat hij *absolute* beschikking over landen, huizen, goederen en zelfs de levende schepselen kan verkrijgen, en deze, zoals hij wil, aan anderen kan *vermaken*. Wanneer God Zichzelf de *Eigenaar* noemt, trotseert Hij het menselijk (eigendoms)recht op al hun bezit. In Israël waren er onder de wet maar weinig vrijgestelde bezittingen. Bijna al het land bleef in de handen van Jahweh, en werd door Hem door middel van het lot verdeeld. Zo erkende men dat eigendom louter bij God berust. Dit te *geloven* omdat God het heeft gezegd is *recht*, zodat het geloof nu juist tot rechtvaardigheid kan worden gerekend.

Omdat de gedachte van menselijk eigendom zo vreemd is aan de Hebreeuwse geschriften, schijnt er geen woord te zijn om het uit te drukken. In deze passage is het werkelijk de *Verwerver*, de *koper*, want het is door *kopen* dat permanent bezit werd verkregen. Het Hebreeuwse woord is gemakkelijk te onthouden, want *kne* is hetzelfde als *Cain*. Eva noemde hem zo omdat zij dacht dat zij op een of andere wijze voor hem betaald had. Letterlijk kocht of verwierf zij hem. Dit is de eerste aanwijzing van zijn rebellie tegen God (Gen. 4:1-10). Maar in onze taal kunnen we de naam *Koper* niet goed op God toepassen, omdat Hij niets werkelijk kocht of verkreeg in een letterlijke betekenis, aangezien alles uit Hem is. Het Hebreeuws bedoelt te zeggen dat Hij de beschikking heeft over alles, net zoals een koper dat heeft over wat hij gekocht heeft. Onze term *Eigenaar* komt er waarschijnlijk het dichtste bij. Onder mensen ontstaat eigendom door verkrijgen of kopen. God heeft het door schepping.

Het woord *vastgoedkavel* is een andere manier om permanent bezit in het Hebreeuws uit te drukken. Toen zijn vrouw Sara stierf, wilde Abraham een plaats voor haar en voor zichzelf in het land als een teken van zijn geloof in Gods belofte. Jozef had dezelfde wens. Ook zijn beenderen werden daar begraven. (Gen. 50:25). Daarom verzocht Abraham een *kavel vastgoed* (A.V. possession = bezit) waarin hij zijn doden kon begraven. Na enig typisch onderhandelen, *kocht* hij de spelonk van Machpéla voor dit doel. Het veld, de bomen en de spelonk werden allen “zeker gemaakt” door het betalen van een grote som zilver (Gen. 23:3-20) zodat Abraham voor altijd de “koper” of eigenaar werd. En hoe opmerkelijk het ook mag lijken, *het is nog steeds van hem!* Niemand heeft ooit gedurfd zijn (eigendoms)recht erop te betwisten. Ik weet niet wat de huidige legale status ervan is, maar ik acht dat geen enkel stuk onroerend goed het (eigendoms)recht zo goed verzekerd heeft als de graftombe van Abraham. Als hij vandaag zou opstaan, zou niemand proberen deze van hem af te nemen. En het zal van hem blijven zolang als de aarde bestaat, als een teken dat Gods belofte zal worden ingelost. Het land zelf is zo’n “vastgoedkavel”. Het zal van Abraham zijn voor de eonen (Gen. 17:8).

Rond de *man* Melchizedek is veel geheimzinnigheid ontstaan. Sommigen hebben zelfs volgehouden dat hij de Zoon van God Zelf was. Maar de Schriften stellen dat Christus van de *Orde* van Melchizedek is, vandaar dat Hij Zelf nauwelijks de Koning-priester kan zijn (Heb. 6:20). Omdat hij de Zoon van God moet uitbeelden, geeft het *verslag* ons slechts die informatie die nodig is om de gelijkenis te tonen. De schrijver van de Hebreeënbrieff benadrukt deze punten om het feit te onderstrepen dat onze Heer in het geheel geen priester was volgens Zijn geboorte en afstamming. Maria was niet de dochter van een priester. En Hij kon zelfs niet het priesterschap aannemen krachtens zijn wettelijke relatie met Jozef, die van de stam Juda was. Melchizedek, die volkomen buiten de lijn van Aäron staat, had duidelijk geen plaats in het Aäronitische priesterschap. Vandaar dat zijn afstamming en geslachtsregister niet worden gegeven. Evenmin wordt er melding van zijn dood gemaakt. Dit om de indruk te creëren van een beslissend priesterschap, dat geen opvolger nodig heeft. Deze dingen gelden voor de Zoon van God en het opgetekende verslag van Melchizedek komt hiermee overeen.

KONING VAN VREDE

Het kader van deze titel is voortreffelijk. Tegen de donkere achtergrond van de koningen van strijd, die elkaar van hun bestaansmiddelen en geluk beroofden, staat de figuur van Melchizedek, in eenzame majesteit, de gelovige en trouwe Abram met brood en wijn voedend. Dit zijn symbolen van het leven en geluk dat tot een ieder komt die de heerschappij van de Zoon van God erkend, waarvan Melchizedek een beeld was. Verwoesting en elende, vernietiging en dood volgden de overwinnende koningen op de voet, en zelf werden zij door Abram verslagen. Veel van de koningen der aarde zijn koningen der onrechtvaardigheid, koningen van strijd. Evenals die van eertijds dienen zij hun doel wanneer wij hen contrasteren met de komende Koning, Welke alleen de vrede kan brengen waarnaar deze gepijnigde aarde verlangt.

BROOD EN WIJN

Niet van brood alleen zal een mens leven, maar van elke uitspraak van Gods mond (Mt. 4:4). Wijn verheugt het hart van een sterveling (Ps. 104:15). Het aan Abraham gegeven brood en de wijn verzinnebeelden de voeding en zegen die hij ontving van Jahweh. Het gaf niet alleen leven, maar vreugde en voldoening. Hij was al rijk. De goederen van Sodom zouden zijn rijkdom hebben vermeerderd, maar zij zouden niet aan zijn geluk hebben bijgedragen. Het leven van een mens bevindt zich niet in de overvloed van de goederen die hij bezit. Sodoms goederen waren rechtens van hem, vanuit menselijk standpunt gezien, maar deze accepteren zou onrecht zijn vanuit het goddelijke standpunt, want zij zouden geen zegen aan Abram gebracht hebben, en het gemis zou de Sodomieten waarschijnlijk hebben doen lijden. Als Abram ze had genomen, zou hij hetzelfde resultaat tot stand hebben gebracht als de plundering van de koningen en zichzelf in dezelfde klasse als hen hebben geplaatst. Rechten die geen zegen brengen zijn verkeerd en onrecht in Gods ogen.

DE ZEGENENDE GEZEGEND

Niet alleen wordt Abram gezegend, maar Hij die hem zegent wordt eveneens gezegend. Dit is het einde en doel van alle rechtvaardigheid. Naar de zaak kijkend vanuit het standpunt van het universum, kan dan iets fundamenteel recht zijn wat niet bijdraagt aan de zegen van de Schepper en Onderhouder ervan? Al Zijn handwerk verkondigt Zijn lof. Wij hoeven slechts omhoog naar de sterren te kijken om door verbazing en ontzag te worden overmand. We hoeven slechts een blik te slaan op de bloemen onder onze voeten om met eerbiedige verbazing te worden vervuld. Maar hoe weinig aandacht schenkt de mensheid aan deze aanmoedigende aanwijzingen om Hem de aanbidding te geven die Hem toekomt! Zelfs de zegeningen van de schepselen waar zijn leven van afhankelijk is, brengen geen dankbaarheid voort. Maar Abram waardeert en erkent de zegeningen die hij heeft ontvangen en zijn hart reageert daarop. Hij geeft God het Hem toekomende aandeel in de zegen, omdat hij Zijn beschermende zorg beseft en gelooft dat Hij de Allerhoogste Godheid is Die alles zal uitvoeren wat Hij heeft beloofd.

Welke zegen was het die de Godheid verkreeg door de plundering van Sodom door de samenspannende koningen? Zij dachten natuurlijk dat *zij* van hun onrechtmatig verkregen goederen zouden genieten, maar zij dachten niet aan anderen noch aan God. De teruggave van de buit, door Abram, had juist het tegenovergestelde effect. Hoewel hij er niets van nam, werd hij gezegend, evenals degenen die hij redde. Maar, bovenal, ontving de werkelijke Redder, de Allerhoogste Godheid, wat Hem toekwam aan dankzegging en zegening. Dit is het toppunt van rechtvaardigheid. Niets anders is zo volkomen en onverontschuldigbaar verkeerd als het verzuim de Godheid te (h)erkennen, te waarderen, en te retribueren voor Zijn ontelbare en grenzeloze weldaden. Hem te zegenen is de grootste daad van rechtvaardigheid waartoe Zijn schepselen in staat zijn.

Wettelijke, formele rechtvaardigheid is erg minutieus in zijn eisen. De Farizeeën konden een kameel verzwelgen, maar een mug moest nauwkeurig worden uitgezift. Ze neemt tienden van de kruiden, maar ziet de zwaarwegender zaken van het recht: genade en geloof, over het hoofd (Mat. 23:23-24). Abrams rechtvaardigheid had dit karakter niet. Wanneer hij

op zijn terugreis met de goederen van Sodom een draad nodig had om een scheur dicht te naaien nam hij die. Als hij een sandaal of een veter nodig had, dan pakte hij die. Hij was niet bekrompen of overdreven precies. Helaas lijkt het erop dat veel van de heiligen vandaag de dag zo blij zijn met hun kleine korrels rechtvaardigheid, dat ze erop staan deze in die olie te zetten welke anders de machinerie van de onderlinge omgang zou smeren en zo enorme schade veroorzaken! Dit is niet de rechtvaardigheid van geloof maar van hypocrisie. Het brengt geen zegen maar twist. Wettelijke, menselijke rechtvaardigheid eist een nauwgezette verrekening zowel in het klein als in het groot. Niemand zou beweren dat de koning van Sodom Abram had verrijkt als hij een veter had genomen, wanneer hij aanspraak op alles kon maken.

Het lijkt ons dat de gebruikelijke vertalingen de kern hebben gemist in deze passage. De A.V. heeft: Ik zal niet *nemen* van een draad tot een schoenveter. Men zou verwachten dat deze uitdrukking al de bezittingen van de koning zou omvatten. Maar in plaats van bijzonder kostbaar te zijn, is de veter van een sandaal niet veel kostbaarder dan een stukje draad. De volgende zin betreft het grootste gedeelte van de goederen. Het lijkt erop dat hier het Hebreeuwse *van* mag worden weergegeven als *vanaf* of *meer dan*. Met andere woorden, hij wilde niets accepteren dat van werkelijke waarde was, maar hij wilde niet zover gaan dat hij aanstoot zou geven door kleine gunsten te weigeren. Het belang van dit punt ligt in het contrast met de wet en met de menselijke rechtvaardigheid, waar minutieuze en immateriële daden en feiten vaak het rechtsverloop bemoeilijken en dwarsbomen en het veranderen in onrechtvaardigheid. Laten we niet proberen onze eigen rechtvaardigheid overeind te houden door irritante en aanstootgevende vasthoudendheid aan onbeduidende kleinigheden. Als we voor anderen genadig zijn zal ons dat altijd meer opleveren dan een schoenveter.

Abram probeerde niet zijn geloof of het daarmee samenhangende gedrag aan anderen op te leggen, die daar niet gereed voor waren. Zijn burens en bondgenoten hadden een menselijk recht op een beloning, en hij had geen recht zich daarmee te bemoeien. Daarom maakt hij de koning van Sodom duidelijk dat dit aanbod in hun geval niet geldt. Geloof kan niet worden gedwongen. God had met deze mensen niet gehandeld zoals met Abram. Zij realiseerden zich niet dat de Allerhoogste Godheid de Eige-

naar van alles was. Vandaag nemen erg weinig mensen dit serieus. Trouwens, vrijwel niemand van de gelovigen erkent zelfs dat de Allerhoogste de Godheid is. De Orthodoxie staat erop dat het leem recht heeft over de Pottenbakker, om Hem te vormen zoals zij zich dat wenst. Daarom kunnen we geen met geloof overeenstemmende wandel verwachten, zelfs niet van anderszinds verstandige gelovigen. We kunnen hen niet dwingen een weg te bewandelen waarvoor ze niet van te voren door God zijn voorbereid.

Abram ontving geen beloning voor zijn grote diensten bij het redden van Lot en terugbrengen van alles wat hij en de koning van Sodom hadden verloren. Menselijk gesproken was dat verkeerd. Had hij geen recht om in zijn heldendaad te roemen? Had hij niet, met een paar helpers, de samentspannende koningen overwonnen? Niemand zou hem een royaal deel van de buit misgunnen om hem schadeloos te stellen voor zijn inspanningen ten gunste van hen. Maar Abram bekeek deze zaak geheel anders, omdat hij *geloofde* wat Melchizedek, de priester van de Allerhoogste Godheid had gezegd, dat *God zijn vijanden in zijn hand had gegeven*. Als de Allerhoogste dit had gedaan, dan zou *Hij* de beloning moeten krijgen en niet Abram. Daarom werd een tiende deel van de buit aan Melchizedek, als representant van de Godheid, gegeven om te worden gebruikt in Zijn eredienst. Dit is geloofs-rechtvaardigheid. Het is gebaseerd op het geloven dat God niet alleen alles bezit, maar hem ook beschermd bij zijn poging om recht(vaardig) te handelen, en dat, als hij er iets voor zou krijgen, de Allerhoogste de Enige is die de prijs zou kunnen betalen.

De koning van Sodom zou geen tiende hebben gegeven voor de eredienst van Jahweh. Dus wordt hem door de daad van Abram de hoogste rechtvaardigheid geleerd. Maar mensen zijn niet tevreden met slechts een tiende, wanneer zij alles kunnen nemen. De koning van Sodom verwachtte dat Abraham op alle goederen aanspraak zou maken. Trouwens zijn woorden impliceren dat Abraham recht heeft op alles en iedereen die hij terugbracht. Dus smeekt hij om de “zielen”, de mensen en de dieren, als een *gift*, en vraagt Abram de goederen te nemen. Abram *geeft* hem graag de zielen, maar zijn geloofs-rechtvaardigheid verwerpt het idee iets te *nemen* van de koning van Sodom. Hij had het brood en de wijn van de handen van God geproefd. Hij kon geen voeding of zegen van iemand anders ontvangen opdat zij de Godheid niet zouden verdringen, in Wie zijn geloof zijn Alles

vond. Wat zou het fundamenteel onrechtvaardig van de koning van Sodom zijn, die Jahweh meer schuldig was dan hij ooit kon terugbetalen, Abram iets te geven wat hij niet werkelijk bezat!

Omdat Abram geloofde, maakte hij zich zorgen om het beloofde nageslacht (Gen 15:2). Hoe kon Gods woord vervuld worden tenzij hij een zoon had? Moest Hij er één adopteren? Maar het wordt hem niet toegestaan het geloofsterrein te verlaten. Hij is nog steeds gedwongen *aan te nemen* wat hem verteld was te *verwachten* (Heb. 11:1). Hem wordt eens te meer verzekerd dat hij een zoon zal hebben. Dan wordt hij naar buiten gebracht, en Jahweh zegt tot hem, “Zie toch op naar de hemelen en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt. Zo zal uw nageslacht zijn.” (Gen. 15:5). De kern van deze passage ligt in het feit dat er geen toegeven is aan ongelof. Geen zoon wordt gegeven. Geen tijd wordt vastgesteld. Fysiek is er geen aanwijzing van enige vervulling. Eerder het tegendeel, want Abram werd iedere dag ouder. Hier hebben we het toppunt van geloof dat Abram bereikte, want het is een zuivere aanneming van Gods Woord, niet door enig uiterlijk teken, of activiteit van het vlees geholpen. Daarom is dit gedeelte van Abrams leven een voorbeeld voor de Onbesnedenheid, die eveneens door geloof alleen worden gerechtvaardigd, los van werken (Rom. 4:1-20, 10:1-10, Ga. 3:6, Phil. 3:9).

Te midden van Abrams zorgen over zijn opvolger, komt *God* tussenbeide en geeft een belofte. *Hij doet niets*, maar *vertelt* alleen wat Hij zal doen. Abram *doet* eveneens *niets*. Hij *gelooft* eenvoudig dat God het zal doen. De volkomen *afwezigheid van werken* is de sleutel tot Abrahams persoonlijke relatie met God in onbesnedenheid. Als God de wens op dat tijdstip *vervuld* had zou er geen ruimte voor geloof zijn geweest. In dat geval zou Abram zonder twijfel dankbaar zijn geweest, maar die hulp zou nooit het diepe en heerlijke vertrouwen hebben getoond dat Abram in God had. Het zou Abram zeker niet het wonderlijkste geschenk dat een onrechtvaardig mens ooit kan krijgen, hebben gebracht.

De gebruikelijke vertalingen zeggen, de huidige Hebreeuwse tekst volgend, dat Abram geloofde “in de *Here*”, dat wil zeggen, in *Jahweh*. Maar Paulus zegt, wanneer hij deze passage aanhaalt, dat hij “*God* geloofde”. Er is geen aanwijzing van betekenis voor het tegendeel. De Septuagint heeft eveneens *tot-God* niet in *Jahweh*. Dit lijkt meer dan voldoende bewijs te

zijn om te laten zien dat met de Hebreeuwse tekst is geknoeid door de schriftgeleerden sinds de dagen van de apostelen. Als dit zo is in Genesis, waarschijnlijk het best bewaarde boek van de Hebreeuwse Schriften, suggereert het de mogelijkheid van verdere aantasting op andere plaatsen. Het wijst eveneens op de Septuagint vertaling als hulp bij het herstellen van de oude tekst. De bijgelovige eerbied die het een Jood niet toestaat de heilige naam uit te spreken, kan voor sommige van deze veranderingen verantwoordelijk zijn. Maar hier is eerder iets ingevoegd dan weggelaten.

Op dit punt in onze studie is de titel die voor de Godheid wordt gebruikt zeer veelzeggend. “God” past hier veel beter dan “Jahweh”, want dit is de oorsprong van het evangelie der Onbesnedenheid. Het strekt zich uit naar diegenen die op Jahweh geen aanspraak kunnen maken als hun God. “God” is een tijdloze titel, de grote Beschikker. Jahweh is beperkt tot de eonen en Israël. Hij is de speciale God van het verbondsvolk, in contrast met de goden van de naties. Als de naam vervuld wordt zal deze verdwijnen. Een deel ervan, de Komende, zal niet langer van toepassing zijn wanneer Hij is gekomen (Opb. 11:17, 16:5). Hier is deze naam niet op zijn plaats. De gelovige die zijn verstand gebruikt zal opgelucht zijn te ontdekken dat de Auteur Zelf ons de ware titel heeft gegeven door die apostel die in het bijzonder werd gebruikt om deze grote waarheid naar de naties te brengen. Als we uit de onbesnedenen zijn, zonder een God zoals Israël (Ef. 2:12), laten we dan de God van Abram geloven, Die in staat is al Zijn beloften te vervullen door de opstanding van Christus uit de doden. Dan zullen we eveneens rechtvaardig worden gerekend.

Uiteindelijk zal de *gehele* mensheid worden gerechtvaardigd door God, zelfs ook de Besnijdenis (Rom. 5:18-19). Maar dit is *geen* deel van het evangelie der Besnijdenis, want Abram werd pas later besneden. Laten we nu het grote contrast tussen dit en het Besnijdenis-evangelie opmerken, wat ons in het zeventiende hoofdstuk van Genesis wordt voorgezet, wanneer Abram negenennegentig jaren oud is. Eerst herinnert God hem aan zijn dwaze poging om Gods onvolkomenheid goed te maken. Het is een harde les om te leren. Zo lang als Abram *in staat is* om God te assisteren bij het vervullen van Zijn belofte, kan hij proberen dat te doen. Daarom wacht God tot hij er *niet meer* toe in staat is. Zijn lichaam is nu dood, in zoverre het voortplanting betreft. Hij kon niet langer Ismaëls in de wereld brengen,

en zo de Godheid helpen Zijn woord te vervullen. Daarom begint God met het aanhalen van Zijn passende titels: “Ik ben de Godheid, de De-In-Alles-Voorzienende (N.B.G.: Almachtige)”. Als zodanig is Hij in staat om alles te doen wat Hij belooft, en bekwaam om elke verplichting die Hij aangaat na te komen.

HET BOVENMATIG GROTE LOON

Oppervlakkig gezien lijkt het alsof Abram geen beloning ontving voor het redden van Lot en de gevangenen van Sodom en het terug bezorgen van hun goederen. Het leek alsof hij niet rechtvaardig behandeld was, hoewel hij dat natuurlijk alleen zichzelf kon aanrekenen. De koning van Sodom had voorgesteld het rechte te doen. Maar zijn geloof in God bracht Abram ertoe om volgens een hogere maatstaf van rechtvaardigheid te handelen, die alles veeleer in relatie tot God, dan tot mensen, mat. Hij wist dat in Gods ogen, de koning van Sodom niets te geven had, want hij had de prijs voor wat hij bezat niet betaald aan de Eigenaar. Hoe kon de koning van Sodom hem verrijken, wanneer de arme vorst niets had waar hij recht op had? Maar Abram beledigde hem niet door hem op de waarheid te wijzen. Waarschijnlijk voelde hij het meer aan dan dat hij het wist. Hij verkoos zijn giften te krijgen van de ene en enige Bron van alle zegen.

Jahweh belooft dat Hij Zelf de beloning van Abraham zal zijn! Dit is dubbel wonderbaar. Allereerst had Abram niets behalve wat God hem gegeven had. Zijn dienstknechten, zijn kracht, ja, zijn eigen leven, al die dingen waren hem door Jahweh gegeven. Bovendien was het succes van de redding duidelijk te danken aan God, die zijn vijanden in zijn hand gaf. Abram was een onnutte slaaf, zoals al Gods schepselen altijd zullen zijn, afgezien van de lofprijzing en aanbidding die zij de Godheid aanbieden. Niettemin staat Jahweh erop Abram het hoogste loon te betalen, het meest enorme salaris, de meest kolossale beloning die men zich kan voorstellen. *Jahweh Zelf is zijn loon!* Dat is de reden dat Abram veruit de rijkste van alle bewoners der aarde, de meest welgestelde van alle wereldse plutocraten is. Bijna alle andere mensen worden zwaar belast of zelfs vervloekt door grote have, maar Abrahams rijkdommen zijn altijd een zegen omdat ze werkelijk en rechtmatig de zijne zijn, en van de werkelijke Eigenaar van

alles afkomstig zijn.

Dode *dingen* kunnen aan ons comfort bijdragen, maar zij zijn niet noodzakelijk een bron van zegen. Juist het land dat Abram en zijn zaad gegeven werd, heeft zijn afstammelingen geen voldoening gegeven toen zij het los van geloof bezaten. Toen zij Jahweh verlieten spugde het land hen uit. Het is *rechtvaardig* voor *dingen* om alleen dan tot zegen te zijn wanneer zij naar het grote doel leiden dat God heeft vastgesteld — om Alles voor iedereen te zijn. Het is *verkeerd en onrecht* voor *dingen* om los van de Zegenende tot zegen te zijn.

Welk een grotere beloning had Abram kunnen ontvangen dan Jahweh Zelf? Hij is de Enige Die te allen tijde zegen kan garanderen, nu en voor al de eonen. Als Hij voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn? In Abrams geval kunnen we de zegen in de praktijk zien. In het verleden werd Abram tijdelijk gezegend met grote bezittingen, die in die dagen van grote waarde werden beschouwd. Als de vriend van God, is zijn naam als een geurige reuk onder de zonen der mensen.

In mijn jeugd werd de afschaffing van de slavernij, die niet lang daarvoor had plaatsgevonden breed uitgemeten. Ons werd geleerd het te verafschuwen en neer te zien op al de naties in de geschiedenis die eraan hadden meegedaan (Natuurlijk werd ons niet verteld dat ons eigen land, de U.S.A., “het land van de vrijen”, zo ongeveer het laatste van alle beschaafde volken was geweest dat het afschafte! Ach, zoveel is de eigen-gerechtigheid der naties waard!) Maar jaren later kwam ik in contact met degenen die slaven waren geweest en degenen die hen in die tijd hadden gekend, en werd gedwongen om mijn vooroordelen sterk aan te passen. Natuurlijk was er onrecht en wreedheid. Waar de ene mens macht heeft over de andere is dat te verwachten, zelfs buiten de feitelijke slavernij. Maar er schijnen vele nobele slavenhouders te zijn geweest die vriendelijk, attent, en mild voor hun slaven waren, en er werd veel werkelijke liefde en toewijding getoond. De gekleurde mensen waren in de regel veel gelukkiger dan de arme blanke families die hetzelfde werk deden. Hoewel gebonden, genoten ze in de praktijk vrijheid van spreken, vrijheid van religie, vrijheid van gebrek en vrijheid van angst, *omdat hun meesters voor hen zorgden, en zij waren nederig dankbaar en tevreden met hun lot.*

Als, in sommige gevallen, een menselijke beschermheer het bestaan zo

zorgeloos en gelukkig kan maken, wat is Abraham dan gezegend om de grote Eigenaar van alles te hebben die plechtig belooft om Zelf voor hem te zorgen! Rijkdom heeft vleugels en blijft zelden langer dan een klein aantal generaties in dezelfde familie. Abram kon niet rekenen op het veroveren van het land in zijn dagen. Bovendien kon hij niets doen om het voor zijn zaad in de toekomst te verzekeren. Maar, als *Jahweh* iets belooft, zal *Hij* het ook uitvoeren. Abrams geloof lag niet in zichzelf noch in zijn have, maar in de Eigenaar van alles, Die de Enige is Die werkelijk zowel bezit als zegen kan garanderen. Het graf van Abram is de enige plaats op aarde met een perfect (eigendoms)recht. Het zaad van Abraham is de enige natie met een geldig recht op het land van belofte. In het komende koninkrijk wanneer zij aan de Here ondergeschikt zullen zijn, zullen zij gezegend en vrij van gebrek en angst zijn.

Veel is er gezegd en geschreven over de rechtvaardigheid die Abram verkreeg. Zij is “juridisch” genoemd geworden, alsof zij het resultaat van een juridische procedure was, die een *rechtskundige aanname* genoemd mag worden. Dit suggereert botweg dat Abram niet recht handelde, maar God dit door de vingers zag en het proces verbaal vervalste. Als je het te nauwkeurig bekijkt ben je geneigd om dingen te zien die je niet bevallen. Het lijkt er bijna op alsof het een soort misleiding of bedrog is. Trouwens, sommige van de meer verlichte vertalers verwerpen deze term ten gunste van *toerekenen*. Theologen “*verklaren*” dit als, “*toekennen* of *plaatsbekledend toeschrijven*”. De laatste uitdrukking wordt verder gedefinieerd als “*vervangend* toeschrijven”. Algemeen wordt dan aangenomen dat dit betekent dat “de rechtvaardigheid van Christus door de Goddelijke Vader als een vervanging voor de rechtvaardigheid van de mensheid” wordt geaccepteerd. Het zal blijken dat iedere nieuwe term, iedere nieuwe verklaring of uitleg, een andere oproept, niet alleen omdat hij niet voldoet, maar feitelijk onrechtvaardigheid van de kant van God lijkt te impliceren.

Al deze on-schriftuurlijke, door de mens bedachte, theologische uitdrukkingen zijn tegengesteld aan de Schriften en de rechtvaardigheid van God, waarop nu juist de rechtvaardigheid van Abrams geloof rust. *Toerekenen* (*impute*) impliceert dat Abram *niet* rechtvaardig was. *Toekennen* (*attribute*) en *toeschrijven* (*ascribe*) zijn milder maar zij hebben nog steeds het woord *plaatsbekledend* nodig om de ondertoon van onrechtvaardigheid

weg te nemen. *Plaatsbekledend* heeft het voordeel van priesterlijk vertoon, maar betekent eenvoudig *plaatsvervangend*. De theorie is dat Christus' rechtvaardigheid wordt geaccepteerd in ruil voor 's mensen onrechtvaardigheid. Een paar eenvoudige vragen zouden dan snel aantonen hoe onhoudbaar dit is. Als Christus' rechtvaardigheid wordt genomen in ruil voor die der mensen, verliest Hij dan Zijn rechtvaardigheid? Waaruit bestaat Christus' rechtvaardigheid? Als Zijn heilig leven en offerdood daar een deel van zijn, hoe konden deze aan Abram worden toegerekend, lang voordat Christus op aarde leefde en stierf? Iemand die al deze theologische noodoplossingen serieus zou bestuderen, moet noodzakelijkerwijs wel tot de conclusie komen dat zij er volkomen in falen dit grote thema op te helderen.

We kunnen beter de lijn van *geloof* vervolgen. Abrams passieve acceptatie, zijn geloof dat God gelijk heeft (waar is), wat Hij ook zegt, is de basis van Gods rekenen. Deze houding tegenover God is *recht(vaardig) en goed*. *De acceptatie van Gods openbaring is niet alleen rechtvaardiger dan al het andere in de wereld, maar zet eveneens al het andere recht*. Het zet de Schepper op Zijn juiste plaats, en de mens op de zijne. Maar het punt dat in het algemeen door ongelooft wordt verduisterd is dit: De daden van de gelovige worden *feitelijk* recht gemaakt door met Christus' offer *gecombineerd* te worden. De twee tezamen zijn oneindig rechtvaardig, en zijn essentieel voor Gods bedoeling, welke bestaat uit het Zichzelf bekendmaken aan Zijn schepselen. Omdat een donkere achtergrond nodig is om Zijn glorie te onthullen, voorziet de gelovige hierin met dat gedeelte van zijn leven wat wordt geleefd in ongelooft. De zonden die hem veroordelen zijn essentieel voor de onthulling voor Gods genade. Zodra ze gereinigd zijn door het offer van Christus, zijn zij niet louter geneutraliseerd of uitgewist, ook worden zij niet vernietigd, maar zij worden omgevormd tot daden die essentieel zijn voor Gods heerlijkheid en het welzijn van Zijn schepselen, vandaar dat zij niet louter als rechtvaardig worden gerekend door een rechtskundige aanname, maar echt, heerlijk rechtvaardig zijn, gerekend naar de hoogste maatstaven in het universum.

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

4. DE WANDEL VAN ABRAHAM

(GENESIS 17)

WANDEL is het centrale thema van de redding van de Besnijdenis (Gen. 17:2). Dit staat in schril contrast met de redding van de Onbesnedenheid, welke aanvankelijk aan Abram werd onthuld (Gen. 15:6). Toen was het *GELOOF*. Maar Abram geloofde niet zo volkomen als hij zou moeten hebben gedaan. Hij had nog steeds vertrouwen in het vlees. *Dit moet vernietigd worden*. Dit is de reden dat Jahweh tot hem zegt, “*Wandel voor Me, en wordt onberispelijk*”. Dit lijkt me nu een onmogelijke en verschrikkelijke last. Maar voor Abraham en voor de meeste van de gelovigen, is het nu juist de opdracht als ze die graag willen hebben, en waarvoor ze zich heel competent voelen. Het gehele evangelie van de Besnijdenis is gebaseerd op deze vreselijke onwetendheid betreffende henzelf en hun verwaande vertrouwen in hun vermogen om God tot in de perfectie te behagen. Zelfs toen ik geestelijk gezien nog een kind was kon ik niet zien waarom God *perfectie* van Abram zou eisen. Niemand kon dat vervullen! In elk geval deed Abraham dat niet! Waarom dan toch het onmogelijke eisen? Ik zag toen niet dat het niet Gods bedoeling was dat Abraham zou slagen. Het was Zijn bedoeling dat Hij zou falen, en alzo het vertrouwen dat hij nog in zijn vlees had zou verliezen, en het in de Godheid zou stellen.

Dit is het essentiële onderscheid tussen de twee evangeliën. God *wil dat wij Hem* zonder reserve en impliciet vertrouwen. Hij wil *niet* dat we op *onzelf* vertrouwen. Hij verwacht geen perfectie in het houden van een verbond, of een wet, want *dat* zou juist leiden tot het tegenovergestelde van Zijn bedoeling. Slechts hun *falen* zal hen hun volkomen gebrekkigheid en het in-alles-voorzienende (almacht) van Hem leren. Natuurlijk kon Hij deze bedoeling van Hem niet onthullen, daarmee zou de demonstratie vruchteloos zijn geworden. Dit verklaart niet alleen het falen van Abraham en de

aartsvaders, maar eveneens de drievoudige afval van het volk, zoals wordt beschreven in de Hebreeuwse geschriften (Jes. 6), in de “evangelien”, en in het boek Handelingen. Zij wandelden inderdaad erg *onvolmaakt* voor Hem! Desalniettemin hebben zij, door dit te doen, aan de wereld openbaar gemaakt dat het schepsel, los van de Schepper, onvermogen, zondig en aanstootgevend is. De mens heeft God nodig, niet alleen om hem te scheppen, maar om hem te redden en te bewaren. Wanneer dit door bittere ervaring is geleerd, zal de mens(heid) gereed zijn om God te erkennen als hun Alles, en daarmee het doel der eonen bereiken.

De vriend van God kreeg van deze beide reddingen een voorproefje want hij werd gerechtvaardigd door *geloof* (Gen. 15:5, Rom. 4, Gal. 3) alsook door *werken* (Gen. 17:1, Jac. 2:21-24). Eén was *vóór* hij werd besneden, en los daarvan. De andere werd *bezegeld* door de besnijdenis. In het eerste geval, deed Abram niets dan *God geloven*, en rechtvaardigheid werd hem onvoorwaardelijk aangerekend, los van werken. In het tweede geval wordt hij aangespoord om *voor God te wandelen*, en onberispelijk te zijn, zodat er tussen hem en God een *verbond* kon zijn, om hem een “vader van vele naties” te maken. Laten we de laatste uitdrukking niet verwarren met zijn geloofsvaderschap van vele gelovigen *onder de naties*. Hier is hij niet de vader van de naties als zodanig, maar van slechts een klein aantal individuele personen die geloof hebben, gekozen uit de naties.

ABRAM en ABRAHAM

De naam *Abram* (*Abrm*) komt van de Hebreeuwse stammen *ab* (VADER) en *rm* (HOOG). *Abraham* (met de *h*) is precies hetzelfde behalve dat er een *e* is ingevoegd (*Abrem*). Dit impliceert de toevoeging van een andere stam, aldus vormend *Ab* (VADER), *r(m)* (HOOG), en *em* (GEJOEL of menigte). Eén van de *m*'s is vervallen in de combinatie. Anderen leiden het af van *Ab* (VADER), *rb* (GROOT) en *em* (menigte). Het verschil is niet groot, noch is het van vitaal belang want zowel GROOT als HOOG worden louter als een vervaagde beeldspraak gebruikt om het idee te versterken. Abram is de *persoonlijke* naam, terwijl Abraham hem met zijn afstammelingen verenigt door de stam MENIGTE in te sluiten. Dit correspondeert met de twee reddingen. Eén is *individueel*, en de andere *nationaal*. In tegenstelling tot

de gangbare opvatting, zijn we verbonden met *Abram*, niet met *Abraham*. Het eerste deel van zijn leven, voor zijn besnijdenis, is verbonden met de naties. Het later toegevoegde werd gegeven om hem te verbinden met zijn fysieke nakomelingen.

Ik herinner me goed met onverdeelde belangstelling te hebben geluisterd naar een broeder die probeerde het verschil te laten zien tussen Abram en Abraham. Zijn gedachte was dat de letter *h* in Abram was ingevoegd om de toevoeging van de heilige geest aan te duiden. Dit zou natuurlijk niet aan Abraham zelf bekend zijn geweest, noch aan Paulus, omdat noch het Hebreeuws noch het Grieks een letter *h* heeft. Het Grieks verdubbelt eenvoudig de *a*, *Abraam*. Het Hebreeuws voegt een *e* in, die vaak foutief voor een *h* wordt aangezien. Zoals we hebben gezien, voegt dat het element MENIGTE aan de naam toe. Bovendien wordt de naam *Abram* verbonden met *geloof* en *rechtvaardigheid*. Dat is de *geestelijke* naam, meer dan Abraham, die pas wordt gebruikt als *wandel*, met *fysieke* en *nationale* zegen in beeld komt. In *Onbesnedenheid* is het Abram. Omdat dit onderscheid in de Griekse Geschriften niet in acht wordt genomen, is het erg moeilijk het door te voeren, dus gebruiken we in de regel Abraham om de man los van deze verschillen aan te duiden. Maar in deze studies zullen we proberen hen gescheiden te houden.

DE OORSPRONG VAN DE BESNIJDENIS

We moeten de rite van de besnijdenis in *dit* licht bezien. Het is het *teken* van het verbond dat de redding van de Besnijdenis kenmerkt. Na het land aan Abraham beloofd te hebben, bevestigt God dit vervolgens door het verbond van de *besnijdenis* (Gen. 17:9-14).

Het *belang* van dit teken wordt nagenoeg volledig over het hoofd gezien. God laat hierin van te voren zien wat het resultaat van de demonstratie die Hij geeft, zal zijn. *Het bezegelt de nutteloosheid van het vlees*. Zoals dit kleine deel van het vlees wordt afgesneden, evenzo wil God dat wij het vlees in zijn geheel behandelen. Dit teken zou hun ogen hebben moeten openen voor het falen van het vlees, wat vanaf Abrahams dagen door geen ander deel van de mensheid zo volkomen is gedemonstreerd als door de Besnijdenis. Laat ons tevens opmerken dat het niet voor de gehele mens-

heid is bedoeld, maar slechts voor die menigte aan naties die uit Abraham zijn voortgekomen.

HET FALEN VAN GELOOF

Evenals Abrams ervaring vanaf zijn roeping tot zijn rechtvaardiging door geloof de sleutel is voor het evangelie van de Onbesnedenheid en rechtvaardigheid door geloof; zo bereidt zijn verdere ervaring tot aan het moment dat hij de rite van de besnijdenis ontving ons voor om het evangelie van de Besnijdenis en rechtvaardigheid door werken te verstaan en te begrijpen. Het is gebaseerd op *het falen van geloof* en *de activiteit van het vlees*. In plaats van te wachten op Isaak, de beloofde zoon bij Saraï, de vrije, verwekt hij Ismaël bij Hagar, de slavine. Dit brengt slavernij, waarin we *wandel* vinden, en een *verbond*, en het *teken* van uiterlijke besnijdenis in plaats van innerlijk geloof (Gen. 16,17).

De feitelijke daden van Abram die aan zijn rechtvaardiging door geloof voorafgingen waren alle rechtvaardig wanneer we ze beoordelen in het licht van Gods rechten en (geplande) opzet. Zijn geloof in Gods uitspraken hadden hem voor alle onrecht bewaard. Maar zijn wandel die tot zijn besnijdenis leidde was verkeerd, omdat deze niet op geloof maar op het vlees was gebaseerd. En, inderdaad is de besnijdenis een teken hiervan, want waarom zou het vlees afgesneden moeten worden als het rechtvaardig is? Saraï erkent dat ze verkeerd heeft gehandeld (Gen. 16:5), en dat dit onrecht Abram trof. Hij handelde verkeerd door te luisteren naar haar advies. Het verkeerde ervan wordt veel duidelijker wanneer we bedenken hoeveel kwaad het over Abraham en zijn nakomelingen heeft gebracht. Over Sarai en Hagar het bracht onmiddellijk lijden.

DE WERKELIJKE BESNIJDENIS

Wij zijn de *echte*, de *werkelijke* Besnijdenis, omdat wij goddelijke dienst aan God aanbieden *in de geest*, en ons verheugen in *Christus Jezus*, en *geen vertrouwen in het vlees* hebben. De zogenoemde Besnijdenis is slechts een *Versnijdenis*, omdat ze louter het vlees verminken, en het geloof missen waarvan de besnijdenis eenvoudig het teken is (Fil. 3:2-5). Zij dienen God

in het *vlees*, en roemen in hun *vlees*, in directe tegenspraak met de betekenis van dit teken, wat bestaat in de *verwijdering*, het *wegsnijden* van een deel van het vlees als een teken van het afstropen van het *geheel*. Laten we hierover duidelijk zijn, wij zijn niet de letterlijke Besnijdenis. Wij zijn de *figuurlijke* Besnijdenis, de letterlijke *Onbesnedenheid*. In werkelijkheid is de letterlijke besnijdenis zelf slechts een teken, een aanwijzing, een symbool, een aanbetaling (of onderpand N.B.G.), een etiket, waarbij een klein deel van het vlees letterlijk wordt verwijderd om het volledige falen en het bankroet van het geheel daarvan aan te duiden. Wij verwerklijken en *genieten* datgene wat het teken alleen maar *aanduidt*. Wij zijn de *werkelijke*, de echte *Besnijdenis*, hoewel ons vlees niet is verminkt zoals het hunne.

Dit is de feitelijke, de uiteindelijke waarheid met betrekking tot de besnijdenis, en zou de *basis* van ons onderzoek moeten vormen. We moeten echter niet vergeten dat alle hieraan voorafgaande openbaring niet vanuit dit standpunt is geschreven, maar in raadsels, en als in een spiegel vervormd wordt gezien. *Maar zelfs in die vroege Schriften zullen we wenken en aanwijzingen vinden die een geestelijk ingestelde gelovige de waarheid zou hebben binnengeleid*. Dit wordt duidelijk gesuggereerd voordat het aan Abraham werd gegeven, want hij was negenennegentig jaar oud en zijn vlees was dood, in zoverre het het vervullen van Gods belofte met betrekking tot het zaad betreft. Abraham wist dit, en zei dat zo ongeveer tegen God. Hij wilde plaatsvervangend ander vlees als zijn erfgenaam, maar God wenste te laten zien dat *alles van Hem afhing, en in het geheel niet van vlees*. Dus verlevendigde, versterkte Hij Abraham, en gaf hem leven na de dood, en eiste toen een teken hiervan, om het in voortdurende herinnering te houden door een deel van het vlees af te snijden.

Als een afstammeling van Abraham geestelijk was ingesteld, zou hij als volgt hebben gededuceerd: Ik word verondersteld het letterlijk zaad van Abraham te zijn, maar in werkelijkheid ben ik dat niet, want Abraham had geen afstammeling dan Ismaël, totdat hij fysiek niet meer in staat was tot voortplanting. Op negenennegentigjarige leeftijd kon hij geen verder nageslacht hebben, en hij erkende dat. Wat zijn vlees betreft was er geen hoop meer. In werkelijkheid ben ik een afstammeling van zijn *geloof* en van Gods levengevende *vermogen*. Dit is het wat mijn besnijdenis aanduidt. Anders zou ik een Ismaëliet zijn, een product van Abrahams ongelovige

vlees en een slavin, gedoemd tot dienstbaarheid en vernedering ... Maar, helaas, in Israël waren er maar weinig nederig genoeg om de nutteloosheid van het vlees te voelen.

Alles wat wij van enige waarde hebben is *in Christus*, niet in onszelf. Onze besnijdenis is eveneens in Hem. Wordt Zijn besnijdenis op de achtste dag ons toegerekend? Zeker niet. Die werd door mensenhanden gedaan, en bestond in het afsnijden van een zeer klein deel van het vlees. Zijn werkelijke besnijdenis kwam op het kruis, toen Hij werd afgesneden van het land der levenden, en zijn vlees in zijn geheel werd afgestroopt en in het graf gelegd. In Hem, op dat tijdstip, stroopten wij het lichaam des vlezes af (Col. 2:11). Dit brengt ons op de plaats die door de besnijdenis wordt aangeduid. Wij bezitten de geestelijke werkelijkheid waarvan het lichamelijke ritueel louter het symbool was. Nu wij datgene bezitten waar het om gaat, hebben we het etiket niet nodig. En het etiket op een lege fles is van geen enkele waarde. De inhoud blijft even waardevol zonder etiket als met, in het bijzonder wanneer de eigenschappen ervan door hun kracht en verdienste onmiskenbaar zijn.

HET TEKEN EN ZEGEL

Het is een grote hulp om onszelf op het hart te drukken dat de besnijdenis een *teken* en een *zegel* is (Rom. 4:9-12). Dan zullen we verder kijken naar datgene wat het *betekent* en *bezegelt*. Wanneer we ertoe komen het geval van Abraham te overwegen, is het goed op te merken dat hij *Gods* rechtvaardigheid had, door geloof, lang voordat hij besneden werd, het ritueel voegt niets aan zijn geloof noch aan zijn eigen rechtvaardigheid toe. Het bestempelde hem louter als iemand die deze dingen bezat. Abram werd in het verborgene rechtvaardig *gerekend* in onbesnedenheid; maar hij werd openlijk *erkend* als rechtvaardig door het teken en zegel van de besnijdenis. *God rekent* met het *immanente*. De *erkenning* en het *herkenbare* was voor *mensen* en was *oppervlakkig*.

Onze Heer erkende dat de Joden Abrahams zaad in fysieke zin waren, echter dat waren de Ismaëlieten en Ezaus afstammelingen ook. Maar ze maakten op Abraham als hun vader aanspraak in veel diepere zin dan dit. Hij wilde niet erkennen dat zij Abrahams kinderen waren. Dat was een

aanmatiging van hun kant. God, zei Hij, kon zulke kinderen opwekken uit de stenen waar zij juist zo op leken, want zij waren hard van hart en levenloze klompen aarde (Mt. 3:9, Lu. 3:8). Zij verschilden in hun *gedrag* zo van Abraham dat ze geen recht hadden om op hem als hun voorvader aanspraak te maken. Zij probeerden hun eigen Messias te doden. Stel je eens voor dat Abram dit deed! Door hun werken bewezen zij dat zij afstammelingen van de Tegenstander waren, niet van Abram. Dus zei onze Heer tot hen, “Indien gij kinderen van Abraham zijt, deed gij ooit de *werken* van Abraham?” (Joh. 8:31-47). Zij waren besneden op de achtste dag, maar zij misten niet alleen het *geloof* waarvan dit het teken en zegel was, maar ook de werken die dat vervolmaakten (Jac. 2:22). Abraham offerde Isaak door *geloof*; zij kruisigden Christus door *ongeloof*.

Ik denk in verband hiermee vaak aan een verhaal verteld door Dr. Weizmann, de Zionistische leider, tijdens een Joodse bijeenkomst die ik bijwoonde in Los Angeles. Het betrof een Russische Jood die probeerde uit dat land te ontsnappen met een vals paspoort. Zijn naam was Abraham, maar zijn paspoort had een andere naam, die hem goed in het hoofd was gestampt, omdat hij niet kon lezen. Maar toen hij aan de grens kwam was hij te gespannen om zich iets te kunnen herinneren. Ze vroegen hem zijn naam, en hij antwoordde in grote opwinding: “Ik weet het niet! Ik ben het vergeten! Maar ik weet dat het niet Abraham is!” Hoe waar dat was van al de Joden wist zelfs Dr. Weizmann niet. Wat ook hun naam mag zijn, zij zijn niet de kinderen van de vriend van God, die vertrouwde op Hem, en niet op hun eigen kracht. De aanwezige Joden (ik was, voor zover ik kon zien, de enige niet-Jood) waren net als die arme stakker. Zij zamelden geld in om Palestina te *kopen*, het land dat aan Abram en zijn zaad was *gegeven*! Zij waren zelfs niet eens Jakob. Hij zou zijn goede geld niet hebben uitgegeven om zijn eigen land te kopen!

Als resultaat daarvan, werd Abraham de vader van twee afzonderlijke groepen, waarvan de apostel de ene verbindt met het toerekenen van geloofsrechtvaardigheid in *onbesnedenheid* (waartoe de gelovigen van vandaag behoren) en de vader van de Besnijdenis, echter niet van degenen die alleen maar het uiterlijke teken en zegel hebben, maar van degenen die de grondbeginselen van het *geloof in acht nemen* in de voetstappen van Abram voor hij werd besneden. Dit onderscheid is van vitaal belang om het verschil

te kunnen begrijpen tussen het evangelie van de Besnijdenis en dat van de Onbesnedenheid. Zoals de apostel elders volledig uiteenzet, was Abram niet de vader van degenen van de Besnijdenis die niet in zijn voetstappen volgden (Rom. 2:25-3:1). Dit zullen we later elders beschouwen. De Onbesnedenheid kent hem als hun vader op grond van *geloof alleen*. De Besnijdenis kan op hem alleen dan aanspraak maken wanneer zij het geloof, het teken, *en de wandel* hebben.

Toen ik voor de eerste keer naar Denemarken ging, waren de heiligen daar erg verontrust door een leerstuk dat hen had bereikt: dat Romeinen “Joods” was omdat het Abraham erbij betrok. Maar zodra ik aanwees dat het verwees naar zijn geloof *voor* hij werd besneden werd de zaak helder, en verwierpen zij Romeinen en andere brieven van Paulus niet langer op zulke twijfelachtige gronden. Abraham *voor* hij werd besneden was zeker niet een van de Besnijdenis. Het geloof dat hij toen had was de basis van zegen welke hem de vader maakt van de Onbesnedenheid, die geloven los van werken. Hij was zeker geen Jood, een nakomeling van zijn achterkleinzoon, Juda, of van zijn kleinzoon Jacob, die, later “Joden” werden genoemd, toen ze zich voegden bij de nakomelingen van Juda (in het tweestammen rijk) als vereerders van Jahweh.

Omdat de besnijdenis slechts een uiterlijk teken is, zijn de voordelen ervan beperkt tot degenen die de overeenkomstige innerlijke realiteit hebben. Degenen die onberispelijk wandelen voor God zullen er baat bij hebben, maar degenen die Zijn wet niet bewaren zijn in feite onbesneden. Ze zijn als een lege pot met een etiket. Het etiket misleidt alleen maar als de inhoud weg is. Een andere pot die dat bevat wat het etiket aangeeft, zelfs als hij zelf geen etiket heeft, is de echte. Niet alleen zijn diegenen van de Onbesnedenheid die *geloven* de werkelijke besnijdenis (Fil. 3:2-3), maar de Jood die besneden is in *hart*, in *geest*, niet letterlijk in het vlees is de onvervalste, (integere) Besnijdenis. Niettemin geeft het uiterlijke teken hen recht op voorrechten die niet veracht mogen worden, waarvan het feit dat ze de bewaarders van Gods onthulling werden wel het belangrijkste was. (Rom. 2).

DE VERPLICHTING VAN BESNIJDENIS

Besnijdenis legt aan allen die het hebben ondergaan een verplichting op, die hun vermogen om eraan te voldoen verre te boven gaat. Het is als een etiket dat garandeert dat de gehele wet is nagekomen. Een ieder die het gebruikt adverteert maakt daarmee zijn vermogen bekend om het zonder Christus en Zijn offer te kunnen stellen. Besnijdenis is het werkelijke “uit genade vallen”. Het is een vreselijke last om op ons te nemen, terwijl God deze ons niet heeft opgelegd. Niemand kan in overeenstemming met dit etiket leven. Het moet onvermijdelijk tot de vloek leiden die op allen rust die er niet in slagen Gods wet tot in het kleinste onderdeel te vervullen. Zo blind waren de Joodse “gelovigen” in Paulus’ dagen dat zij erop stonden dat besnijdenis noodzakelijk was voor de naties voor hun redding! Veeleer bezegelde het hun veroordeling.

De overbodigheid van besnijdenis voor de naties wordt door Paulus herhaaldelijk benadrukt in zijn brieven. Het is zo onbelangrijk dat het niet eens de moeite waard is om het ongedaan te laten maken. Een ieder moet blijven zoals hij was toen God hem riep, besneden of onbesneden. We negeren uiterlijke niet-noodzakelijke etiketten en erkennen slechts innerlijke essentiële werkelijkheden! Voor de Besnijdenis is het een voorschrift van God om gehouden te worden. Voor ons betekent besnijdenis niets (1 Cor. 7:17-20). In Christus Jezus vermag noch besnijdenis noch onbesnedenheid iets, maar geloof, werkend door liefde (Gal. 5:6). In Hem is er een nieuwe schepping (Gal. 6:15). Het waren de eigen-gerechtigde Farizeeën die Paulus tegenwerkten en op besnijdenis en inachtneming der wet stonden (Hand. 15:5, 21:21). *Gods* rechtvaardigheid niet hebbend, probeerden ze *die van hen zelf* vast te stellen en bereikten het tegendeel.

De kwestie van besnijdenis voor de Onbesnedenheid veroorzaakte veel verdriet en strijd gedurende de vroege bediening van de apostel Paulus, vanwege het feit dat de besnijdenis het echtheidsstempel van Jahweh’s volk was. Toen Paulus terugkeerde naar Antiochië na zijn eerste zendingsreis, waren het de Joden, in het bijzonder sommigen uit Judea, die hem geweldig tegenwerkten omdat hij geen proselieten had gemaakt, noch hen had besneden, noch hen onder de wet geplaatst. De opschudding werd zo hevig dat de zaak naar de apostelen in Jeruzalem werd doorverwezen. Petrus

lijkt de enige van de Besnijdenis te zijn geweest, die enige sympathie voor Paulus' positie had. En zelfs hij zou het niet hebben begrepen als hij niet was voorbereid door middel van het visioen te Joppe en Gods hand niet had gezien in wat er met Cornelius gebeurde. (Hand. 10:).

Paulus vertelt ons in zijn brieven veel meer over de besnijdenis dan enige andere geïnspireerde schrijver, hoewel hij de apostel van de *Onbesnedenheid* was. Dit komt doordat de ware bedoeling van het ritueel niet werd begrepen, en religieuze ongelovigen zich nog steeds aan hun eigen vlees en de werken ervan vastklampten. Wanneer we eenmaal het grote contrast tussen Abram en Abraham zien, tussen geloof en werken, tussen Gods rechtvaardigheid en die der mensen, tussen Paulus' evangelie en dat van Petrus, zullen onze harten worden gevuld met diepe vreugde dat ons niet een voorwaardelijke vergeving werd gegeven die afhangt van onze daden, maar dat we gerechtvaardigd werden door genade zonder werken volkomen steunend op geloof in God. Wij zijn zwak en gebrekkig. Hij is de In-Alles-Voorzienende (NBG: de Almachtige).

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

5. GODS RECHTVAARDIGHEID

Ingevoegd: HET GEHEIM VAN GODS RECHTVAARDIGHEID

Romeinen 3: (Consistente letterlijke proeve van vertalen)

Nu °hebben we °waargenomen dat zo-veel-als de wet |zegt, ze |spreekt¹⁹
tot hen onder de wet, opdat elke mond |gesperd° moge |worden°, en de
hele wereld onder een rechtvaardig vonnis moge |komen van °God,
vanwege-dat uit werken van de wet geen enkel vlees |gerechtvaardigd°
zal |worden° in Zijn ogen, want door wet is het besef van zonde.

Nu echter °is°, los van de wet, rechtvaardigheid van God °geopen-
baard° °geworden° (wordend° getuigd° onder de wet en de profeten),
echter een rechtvaardigheid van God door het geloof van Jezus Chris-
tus, ^{nb}tot allen, en op al de gelovenden, want er is geen onderscheid.

Want allen

zondigden en

hebben gebrek aan de heerlijkheid van °God.

Gerechtvaardigd° wordend°

om niet

in Zijn genade,

door de verlossing die is in Christus Jezus —

Die °God °opzette° als⁴bedekkende bescherming,

^{do}vanwege Zijn °geloof in Zijn °bloed,

^{nb}tot aantoning van Zijn °rechtvaardigheid,

^{do}in het voorbij gaan aan de tevoren ^{geworden}°gebeurde

zonden in de verdraagzaamheid van °God,

naar de aantoning van Zijn °rechtvaardigheid

in het ^{nu}huidige seizoen,
^{nb}in het rechtvaardig zijn van⁴Hem,
+alsook een |Rechtvaardiger van⁴degene die
uit het geloof van Jezus is. —

Waar dan is het roemen? Het wordt^o uitgesloten^o! Door welke ²⁷wet? Van •werken? Nee! Maar door de wet van het geloof. Want wij ²⁸rekenen^o dat een mens |gerechtvaardigd^o ^{te} zal |worden^o met⁴geloof, los van werken van de wet.

Notitie van de vertaler: Merk hierbij op dat er twee maal wordt gesproken van het aantonen van Gods rechtvaardigheid: eenmaal voor het verleden (vs. 25), en eenmaal voor de huidige tijd (vs. 26). Helaas wordt de frase “het geloof in Zijn bloed” (vs. 25) nagenoeg altijd ten onrechte uitgelegd als zijnde ons geloof, vanwege de onbedwingbare neiging alles direct op onszelf toe te passen in onze studies in de Bijbel. Echter de enige redelijke en met de context overeenkomende wijze waarop deze frase begrepen kan worden is die waarin we dat geloof zien als het geloof van God, de Vader, in Zijn Zoon. Want alleen zo kan dat Zijn rechtvaardigheid in zowel het verleden als in de huidige tijd ondersteunen! Om dit in ieder geval te laten overwegen moest “het” door “Zijn” (wel in licht lettertype) worden weergegeven. Voor ons blijft de passende plaats als “hen die uit het geloof van Jezus zijn” (vs. 26), levend met Gods rechtvaardigheid “op de gelovenden” (vs. 22)

5. GODS RECHTVAARDIGHEID

DE “SCHULDIGEN” kunnen niet worden gerechtvaardigd. Iedere rechter die dat probeert, maakt zichzelf schuldig. Niettemin wordt ons steeds weer verzekerd, dat God dit doet wanneer Hij de “schuldige” zondaar vrijspreekt,

vanwege de “plaatsvervangende” dood van Christus. Maar Hij Zelf heeft Zijn afschuw over nota bene deze zaak uitgesproken. In Spreuken 17:15 lezen we:

Hij die de bozen rechtvaardigt,
en de rechtvaardigen veroordeelt,
beiden van hen zijn een afschuw [of gruwel] voor Jahweh.

Zelfs diegenen die gerechtvaardigd worden door Zijn genade beschuldigen Hem van precies ditzelfde wat zo tegen alle rechtvaardigheid ingaat en aan de kaak gesteld wordt in Zijn Woord. Ons wordt verteld dat “rechtvaardiging een *rechtskundige* daad is die *een mens bevrijdt van zijn schuld* voor God en hem *bevestigt als zijnde rechtvaardig*.” Waar vinden we dat in Gods openbaring? We zullen er tevergeefs naar zoeken wanneer we naar de oorspronkelijke grondtekst gaan en de vertalingen negeren die gemaakt werden om met een corrupte traditie overeen te stemmen.

De Authorized Version geeft, inderdaad, aanleiding voor dit onschrijftuurlijke idee. Daar leest Romeinen 3:19: “dat ... geheel de wereld *schuldig* moge worden voor God.” Maar zelfs daar verandert de kantlijn het “*schuldig* voor God” in “onderworpen aan het gericht [of oordeel] van God.” Dus is er nauwelijks verontschuldiging, zelfs voor de meest onwetende lezer, om het woord *schuldig* te gebruiken. De Revisers hebben het veranderd tot “dat geheel de wereld *moge worden gebracht onder het gericht* [of oordeel] van God.” Deze weergaven zijn zoveel beter dan de verdraaiing van de Authorized Version, maar er blijft nog steeds een vreemd element in aanwezig dat ons kan weerhouden van de diepe en dierbare waarheid waarop rechtvaardiging berust.

Er zijn twee Griekse woorden die vaak worden verward in Engelse versies. Deze zijn *recht*, waarvan de stam is *-dik-*, en (*ge*)*richt*, *richten*, van *-kri-*. De Concordante Vertaling houdt ze gescheiden waar mogelijk. Om ons te helpen het grote verschil tussen hen te zien, geven we een lijst van woorden onder elke stam, zoals getoond in the Greek Word Elements of the Concordant Greek Text. De stam *-dik-* *recht* vormt een deel van de woorden: *rechtvaardigheid* [*gerechtigheid*], *rechtvaardig*, *rechtvaardigen*, [*het*] *rechtvaardigen*, *rechtvaardiging*, *recht(vaardige)* (status, toekenning,

vereiste); met teSAMEN- is het *rechtmatigheid*, met ON- maakt het *verwonden, verwonding, onrechtvaardigheid, onrechtvaardig, onrechtvaardiglijk*; met INPLAATS is het *aanklager*; met UIT- betekent het *wreken, wraak, wreker*; met VOLK krijgen we de namen Laodicea en Laodiceër; en tenslotte met ONDER-, hebben we *onderworpen aan het rechtvaardige* (vonnis), of: *rechtens vervallen aan*. Dit is het woord dat de A.V. vertaalt met *schuldig* in Rom. 3:19.

De woordfamilie gevormd door *-kri-* (richten) is als volgt: *vonnis* of *proces, gericht*; verbonden met *-instrument* is het *rechtbank*; met OMHOOG-, *onderzoeken, onderzoek*; met VANAF- *edict*; met INPLAATS-VANAF- *daartegen antwoorden*; met DOOR- *twijfel, onderscheid maken, onderscheiding*; met IN- *richten naar [oordelen naar]*; met teSAMEN- *oprecht, oprechtheid*; met OP- *beslissen*; met NEER- *veroordelen, veroordeling*; Met ON-NEER- *onveroordeeld*; met ZELF-NEER- *zelf-veroordeeld*; met VOOR- *oordeel*; met teSAMEN- *vergelijken, overeenkomen* ON-teSAMEN- *onvergelijkbaar* of *Asyncritus*; met ONDER- *veinzen, hypocriet, hypocrisie, huichelarij*, with ON-ONDER- *ongeveinsd*; met teSAMEN-ONDER- *samen huichelen met*.

Beide stammen worden gevonden in het woord *recht(vaardig)-gericht*.

Het is goed te zien dat de woordfamilies van *-dik-* en *-kri-* nogal van elkaar verschillen, en niet vermengd zouden moeten worden. In dit ene geval waar beide worden gecombineerd in één uitdrukking, verschilt *recht* van *gericht*. In de twee werkwoorden is dit zelf nog duidelijker, want *richten [(of oordelen)]* is het proces van het rechtzetten door corrigerende ervaringen te ondergaan, terwijl *rechtvaardigen* het vrijspreken, onschuldig verklaren is, zodat geen richten [of oordelen] mogelijk is. Een mens zou een onrechtvaardige rechter kunnen zijn, of rechtvaardig en in het geheel geen rechter.

Hoewel in het geheel niet zo misleidend als de weergave *schuldig* van de A.V., botst hun marge-notitie en de tekst van de Revised Version nog steeds met de rest van Gods openbaring. Geheel de wereld zal *niet* onderworpen zijn aan het *gericht [of oordeel]* van God. Voor hen die in Christus Jezus zijn is er geen veroordeling. Zelfs tot de Besnijdenis kon onze Heer zeggen, “Waarlijk, waarlijk Ik zeg u dat hij die Mijn Woord hoort en Hem gelooft Die Mij zendt, heeft eonisch leven, en komt niet in [het] gericht [of

oordeel], maar is uit de dood tot het leven overgegaan (Joh. 5:24).” Het richten van de wereld zal plaats vinden na de duizend jaren (Opb. 20:12), bij de opstanding ten gerichte, maar de heiligen zullen opstaan in de opstanding ten leven, een millennium eerder (Joh. 5:29).

Het beeld dat door het woord *schuldig* wordt opgeroepen is dat het richten al heeft plaats gevonden, in plaats van te wachten tot het einde van de volgende eon. En dat allen, heiligen zowel als zondaars, hun dag voor de Rechter hebben *gehad*, en het vonnis dat werd uitgesproken tegen hen is. Maar de Rechter is genadig aan sommigen omwille van Zijn Zoon en verandert de verslagen tot *niet schuldig*. Dit is in hoge mate onrechtvaardig en onmogelijk. Geen rechter zou dit kunnen doen en zijn eigen rechtvaardigheid behouden. Maar het gemaakte punt van de gehele passage is dat de zondaar Gods rechtvaardigheid ontvangt, niet zijn eigen. Als God in het richten onrecht deed, dan zou Hij geen rechtvaardigheid hebben om mee te delen. De meesten van ons zijn door traditie zo afgestompt dat we dit niet eens meer kunnen zien, en we zijn zo bevreesd voor het oordeel van mensen dat we bang zijn ertegen te protesteren.

Dat is de reden waarom rechtvaardiging gewoonlijk wordt verward met vergiffenis of vergeving. Een verhaal dat door een vriend werd verteld kan ons hier helpen. Hij bezocht een grote Bijbelstudie bijeenkomst. De onderwijzende spreker was een bekende rechter, die duizenden zaken had behandeld. Hij sprak over rechtvaardiging, maar hij impliceerde voortdurend dat de zondaar in Gods beklagdenbank *vergeven* werd als hij in Christus geloofde. Mijn vriend vroeg toestemming een vraag te stellen. Dit werd toegestaan, dus zei hij, “Rechter, in uw lange ervaringsgeschiedenis, hoeveel schuldige mensen heeft u vergeven?” Dit bracht de rechter zo van zijn stuk dat hij de bijeenkomst sloot zonder te antwoorden. Maar achteraf vertelde hij mijn vriend, “Wat een zootje heb ik ervan gemaakt! Natuurlijk heb ik nooit iemand *vergeven!*” Vergeving is niet voor schuld, maar voor *krenking*. Een pardon (hetzelfde woord in het Grieks), kan niet door een rechter worden verleend. Alleen een bestuurder of een andere uitvoerende ambtenaar kan vergeven. In het Koninkrijk is het Christus als *Koning* Die de zonen van Israël een vergeving van hun zonden aanbiedt.

Zonder twijfel handelde de rechter, die nooit een misdadiger vergaf terwijl hij een zaak voorzat, vaak genoeg mild met zijn eigen familie en zijn

vrienden, wanneer ze zijn gevoelens verwonden en hem krenkten. Zo is het ook met God. Als onze *Vader* vergeeft Hij de *krenkingen* (niet de *zonden*), niet zoals in het Koninkrijk, maar overeenkomstig *de rijkdom van Zijn genade* (Efz. 1:7). Wij zouden nooit krenkingen met zonden moeten verwarren. In de huidige huishouding, gedurende de bedeling van [de] verzoening, rekent God hen hun krenkingen niet toe, en aan de wereld zelfs ook niet (2 Cor. 5:18,19). Dat is niet van toepassing op hun zonden en misdaden en verwondingen tegen elkaar en tegen Hem. Hiervoor zullen zij rekenschap geven bij de grote witte troon in de opstanding ten gerichte. Zelfs de godslasteringen van de moderne goddeloze bewegingen, welke nauwelijks overtroffen kunnen worden in boosaardige heftigheid en vreselijk krenkende weerszinwekkendheid, brengt Hem niet in beweging om de eer van Zijn naam te beschermen.

Doch, zelfs het handelen van de rechter kan worden gebruikt om het verschil tussen rechtvaardiging en vergeving te illustreren. Hoewel hij het niet durft om welke overtreding van de wet dan ook, van de kant van iemand die in de beklagdenbank staat, te *rechtvaardigen*, kan hij ervoor kiezen zelf een grote mate van slechte behandeling van de kant van anderen in de rechtszaal te verdragen. Hij kan het door de vingers zien, hen vergeven die hij in belediging van de rechtbank acht zonder zelf onrechtvaardig te zijn. Het is meer een zaak van gevoelens dan van wet, het betreft persoonlijke *krenking*. In het Bijbels gebruik zou het woord *krenking* [*offense*] beperkt moeten worden tot sociale misdragingen. Het losse gebruik ervan [(*offense*)] als een synoniem van *misdaad* [*crime*] in wettelijk jargon moet worden betreurd, want veel dat *krenkend* [*offensive*] is kan niet als een wettige *overtreding* [*offense*] worden aangerekend. Een rechter zou iemand een boete kunnen opleggen omdat hij wordt uitgelachen, maar als hij gevoel voor humor heeft zou hij mee kunnen lachen. In beide gevallen is hij noch rechtvaardig, noch onrechtvaardig. Zulke krenkingen behoren tot een andere categorie, slechts vaag verbonden met zijn juiste juridische ambtsuitvoering.

We houden ons nu niet bezig met diegenen die niet geloven. Omdat zij onderworpen zijn aan Gods rechtvaardig vonnis, moeten zij in het gericht [of oordeel] worden gebracht en veroordeeld worden nadat ze gestorven zijn. De gelovige gaat ook door een gericht en gaat in de geest de nieuwe

schepping binnen, welke voorbij de grote witte troon ligt, *door de vrijkoping die in Christus Jezus is*. Het is niet dat Hij dit onderging “in plaats van hen” als hun “plaatsvervanger”, want dit is onmogelijk, aangezien Hij de Enige is en zij velen zijn, en het gericht nog niet heeft plaatsgevonden. Veel meer is Hij inherent van grotere waarde voor God dan de rest van de mensheid, en veel groter dan zij in kracht en heerlijkheid, en Hij gaf Zichzelf voor of *ten behoeve van* allen, als een Offer, volmaakt en aangenaam, zodat degenen die ervan gebruik maken zich voorbij elke mogelijkheid van veroordeling bevinden.

De zonden van de gelovige en het offer van de Redder, brengen, gecombineerd, eindeloze heerlijkheid aan God en onmeetbare zegen aan de heilige, ver voorbij welke andere uitkomst dan ook. Deze beide zijn essentieel, en geen ervan zou zonder de andere van enig nut zijn. Beide zijn tegengesteld aan Gods onthulde *wil*, maar beide zijn ook het resultaat van Zijn *bedoeling*. *Alles* is uit Hem en *door* Hem en *tot* Hem (Rom. 11:36). Hij is vastbesloten om allen aan Zich te onderwerpen en hun *Alles* te worden (1 Cor. 15:28). Zijn oogmerk hierin is Zichzelf te onthullen als Licht en Leven en Liefde. Zonde en lijden en verdriet zijn voor een korte periode nodig als achtergrond, vandaar dat ze voor een tijdelijke termijn gerechtvaardigd wordt. Een zonde-dragende, lijdende Redder van smarten is het voldoende Offer dat de openbaring van Gods hart tot volmaaktheid brengt, wat het doel van de schepping is. Daar dit grootse doel alleen kan worden bereikt door de zonden van ieder afzonderlijk, is *God* gerechtvaardigd in het gebruik daarvan om Zijn schepselen voor te bereiden op altijddurende zaligheid. Hij wordt gerechtvaardigd omdat dit de enige manier is om tot dit heerlijke einddoel te komen.

Dit, *Zijn* rechtvaardigheid, wordt niet getoond in de zonden van zijn schepselen, gescheiden van Christus offerande, en daarom kan Hij niemand rechtvaardigen die niet gaarne de bloedstorting in zijn belang erkent. In degenen waarin de twee worden gecombineerd, is Zijn doel bereikt geworden, tenminste zover als praktisch mogelijk is zolang zij nog steeds in het vlees zijn. Door geloof zijn we al gestorven voor [de] zonde en leven voor God (Rom. 6:11). We zijn buiten het bereik van [de] veroordeling (Rom. 8:10). Gods rechtvaardigheid, die we hebben [gekregen], is slechts de drempel van overweldigende genade en heerlijkheid. Zijnde het product van Gods

liefde, brengt het ons in een geheel nieuwe omgeving waarin onze eigen verdiensten niet langer worden bekeken, maar [alleen] die van Christus Jezus, Die waardig is van elke zegen en eer die God in staat is Hem te verlenen.

Gods rechtvaardigheid verschilt radicaal van die van *mensen*. Alles wat Hij doet is rechtvaardig omdat het bijdraagt aan Zijn grote opzet om Zichzelf te onthullen en alzo al Zijn schepselen te zegenen. Al het *kwaad* dat Hij doet is recht(vaardig). Wanneer Hij allen opsluit in hardnekkigheid, wordt het gerechtvaardigd door het feit dat dit de essentiële voorbereiding is voor Zijn barmhartigheid over allen. Maar Zijn rechtvaardigheid gaat veel verder dan wat wij als rechtvaardig rekenen. Met het oog op Zijn Zelf-onthulling is het rechtvaardig voor Hem om de onrechtvaardigen te rechtvaardigen, om barmhartig te zijn aan de misdadiger, en om genadig te zijn voor de voornaamste, de eerste der zondaren, want deze daden zijn noodzakelijk om Zichzelf aan Zijn schepselen te ontdekken en hen voor te bereiden voor het impliciete vertrouwen en absolute geloof in Hem wat het deel van allen zal zijn bij de voltooiing.

Velen stellen zich voor dat, als we een menselijke rechtvaardigheid hadden, als we nooit iets verkeerd deden, dat dat ons recht zou geven op een prachtige beloning in het hiernamaals. Maar waarom zou dat zo zijn? Doen we dit als mensen onder elkaar? Een mens die de wet overtreedt wordt in de gevangenis geworpen, maar iemand die de wet houdt wordt niet beloond met een paleis en een jaarlijks inkomen. Als we allen rechtvaardig waren tegenover elkaar zou er niets over zijn om nog te verdelen. Een rechtvaardig man heeft niet meer recht op een gebouw in de hemel dan op aarde. Een mensenras dat zondeloos is geworden zou een terugkeer naar de omstandigheden van de tuin van Eden kunnen verwachten, maar daar kunnen ze evenmin hun aanspraak op hardmaken. Onze rechtvaardigheid zou, zelfs als we die zouden hebben, ons alleen in een negatieve manier redden, nl. van de bestraffing op verkeerd handelen. Het zou ons van niets verzekeren in het hiernamaals, noch in de hemel, noch op de aarde.

Hiermee in contrast staat *Gods* rechtvaardigheid, die de sleutel is tot onuitsprekbare zegen voor de heiligen gedurende de eonen en daarna een gelukzaligheid voor de gehele schepping die niet met woorden is uit te drukken. *Gods* rechtvaardigheid komt tot ons in Christus. Wij zijn betrok-

ken in Zijn verdiensten. Niet alleen worden we gered door Zijn offer, maar we zijn één met Hem in Zijn opstanding, Zijn opwekking, Zijn verlevendiging, we zijn met Hem opgestegen, we zijn gezeten met Hem te midden van de hemelingen, en we zullen worden gebruikt als een tentoonstelling van de alles-overstijgende rijkdom van Gods genade (Efz. 2:5-8). Niets kan deze vertoning van Gods liefde zo volledig beschadigen dan een eigen rechtvaardigheid. We kunnen er zeker van zijn dat een ieder die daar nog een flard van bezit in die dag, op dit toneel geen plaats kan worden gegund, want menselijke rechtvaardigheid, tenzij het de vrucht is van Gods genade, is wel het laatste dat kan worden toegestaan in Gods grote spektakel van de eonen.

Laten we ons dan verheerlijken in Zijn rechtvaardigheid en de trieste restanten van die van onszelf wegwerpen. Laat ons niet langer proberen te doen wat recht is in onze eigen ogen, of in de ogen van onze verwanten en kennissen, maar dat te doen wat Hij goedkeurt, wat overeenstemt met Zijn rechtvaardigheid, de goede werken welke Hij heeft gereedgemaakt opdat we daarin zouden wandelen (Efz. 2:10). Bovenal, laat ons niet langer proberen onszelf te rechtvaardigen, en onze toekomstige verwachtingen baseren op onze eigen rechtvaardigheid. Daar dit in conflict staat met Gods bedoeling voor Zijn schepselen, is dit veel afkeurenswaardiger en rampzaliger dan openlijke zonde. Want het werpt de deur van genade dicht, de enige weg naar de rechtvaardigheid van God. Moge elke lezer van deze zinnen zwelgen in de rechtvaardigheid van God, en een plek vinden in dat selecte gezelschap dat de rijkdom van Zijn genade tentoon zal stellen aan een zich verwonderende wereld!

Daarenboven is veel van wat doorgaat voor recht onder de mensen, verkeerd in de ogen van God. Menselijke rechtvaardigheid heeft geen werkelijke standaard en basis. Degenen die op hun “rechten” staan schaden nagenoeg altijd de “rechten” van anderen. Zelfs wanneer we een volmaakt eigendomsrecht hebben op alles dat we bezitten, voor zover als het de menselijke wetten betreft, zou alles daarvan kunnen verdwijnen wanneer andere rechten worden beschouwd. In een oorlog verdwijnen de meeste van de menselijke rechten. Een welgesteld man kan binnen een dag een bedelaar worden, en het recht niet bezitten om een kruimel van al zijn rijkdommen te herwinnen. Het staan op onze rechten is vrijwel altijd een voorspel van

een veel groter verlies op een ander terrein.

Laten we niet rusten op onze eigen rechtvaardigheid, hoewel we ons elke inspanning moeten getroosten om het juiste te doen in de omgang met anderen. Het is maar zelden dat we hun kant van de zaak kunnen beschouwen zoals we die van onszelf zien, en er kunnen verborgen redenen zijn die, als we die zouden kennen, onze beoordeling zou doen omslaan. Dat is waarom het altijd beter is voor de heilige om waar mogelijk in *genade* te handelen, want dit zal gewoonlijk onze daden optillen tot het niveau van rechtvaardigheid, als het daar al niet bovenuit zal gaan.

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

6. DE WET EN RECHTVAARDIGING

DE WET VAN MOZES wordt in het moderne Christendom een plaats gegeven die geheel vreemd aan Gods opzet is, en zelfs ware gelovigen lijken de functie ervan niet te begrijpen, vandaar dat we kort zullen aanduiden welk gebruik God maakt van de wet onder de oude en nieuwe verbonden met betrekking tot de Besnijdenis en waarom ze vandaag misplaatst is, in het bijzonder binnen het evangelie van de Onbesnedenheid. Oorspronkelijk gaf God geen gedragsnorm. Pas nadat de zonen van Israël uit Egypte werden bevrijd maakte Hij instructies bekend voor hun gedrag tezamen met bestraffingen vanwege ongehoorzaamheid. Bovendien gaf Hij de wet nooit aan de grote meerderheid van de mensheid. Slechts een geringe minderheid is er onder gesteld geworden. Dit zou aan moeten tonen dat het idee dat Zijn handelen met de gehele mensheid louter een kwestie is van gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid aan Zijn verordeningen, ver van de waarheid en de feiten afstaat.

Daar de wet niet uit geloof is, maar werken betreft, is het slechts een *beperkte, lokale en nationale* demonstratie, voor *één natie* en *één land* en *één religie*, en niet bestemd voor alle mensen in elk land en iedere natie. Het evangelie van de Besnijdenis bevat haar, dat van de Onbesnedenheid erkent de les die ze te leren heeft, *maar probeert nooit de demonstratie ervan te herhalen*. De wet werd niet gegeven totdat Israël tot Sinai kwam. Zelfs zij hadden haar daarvoor niet. Ze werd nooit aan de naties gegeven en die zullen haar ook niet hebben in het millennium. Zelfs Israël kan haar niet vervullen in hun verstrooiing. Zij moeten in het land zijn. En als zij haar hadden vervuld, zouden zij nooit gedwongen zijn het land te verlaten. Ze kan niet worden gehouden op enige andere plek, of door enige andere natie. Hoe absurd is het voor het Christendom om geloof te verlaten, dat voor hen is, en de wet kapen die niet voor hen is! Zij veranderen haar van een

nationale naar een individuele zaak, van lokaal naar een wereldwijd bereik, van een kleine minderheid naar de gehele menigte, en van een demonstratie van de zwakte en kwetsbaarheid van het vlees tot een poging het tegendeel te bewijzen.

Om dit een oppervlakkige schijn van gezond verstand te geven, worden ze gedwongen de wet te verminken of vele van de voorschriften ervan te verwerpen. Nu is er geen tempel of priesterschap, dus vinden ze vele valse en krachteloze imitaties uit. Zij kunnen niet meerdere malen per jaar naar de heilige stad gaan, zodat zij iedere zondag eredienst houden in plaats van te rusten op de Sabbat. Ze verdelen de wet in “moreel” en “ceremonieel” om de laatste te verwerpen, niettegenstaande de ernstige gevolgen die zouden volgen als Jahweh hen serieus nam. Geloof maakt vrij, maar zelfs een voorwenden van het houden van de wet bracht het Christendom tot slavernij en veroordeling. Niettegenstaande dat ze falen om een veelheid van de dingen die in de wet geschreven staan te doen, wat hen schuldig zou moeten verklaren, vinden sommigen geen rust louter vanwege een aantal kleine details, zoals het houden van de Sabbat, die als essentieel beschouwd worden. Ze beseffen niet dat de wet al wordt gebroken door één enkele mislukking, zelfs als dat een triviale zaak is. Het is niet noodzakelijk om een beruchte crimineel te zijn om de vloek ervan over zich neer te halen. Allen die haar proberen te houden, zullen de wet breken.

Eén van de trieste resultaten van de onlogische, hypocriete en onschriftuurlijke behandeling van de wet in het Christendom is een houding van goedgelovigheid en verwarring ten opzichte van het Woord van God. Onze dagelijkse ervaring komt niet overeen met dat wat geschreven is in de wet. We mogen dan niet altijd even helder zien dat God klaarblijkelijk van een geheel ander principe uitgaat, maar het is ons duidelijk dat *de goeden geen voorspoed hebben en de slechten niet lijden*, zoals de wet ons laat verwachten. Precies het tegenovergestelde is vaak het geval. Binnen bijna elke relatie in ons leven is de wet van Mozes misplaatst. Niet alleen kan ze niet worden gehouden, maar ze zal ook niet functioneren. Sommige van de voorschriften ervan botsen met de wetten van andere naties, waaraan Gods heiligen ondergeschikt moeten zijn.

Eén voorbeeld van het gemak waarmee zelfs de heiligen op een dwaalspoor worden geleid, vanwege een vals begrip van de functie van de wet, en

het falen om te zien dat ze niet uit geloof is en tegengesteld aan de genade die in Christus Jezus de onze is, wordt gevonden in de poging om te bewijzen dat sommige van de moderne naties de verloren tien stammen zijn, die zijn opgeklommen tot wereld-overheersing *tijdens hun afwezigheid uit het land, terwijl ze de wet niet vervullen, en ondertussen onbesneden zijn*. Onbesnedenheid alleen al zou hen van het volk van Jahweh afsnijden (Gen. 17:14). Zie wat de Joden aan lijden ondergaan, van wie velen een oprechte poging doen om zich aan de wet te conformeren! *Deze naties zouden niet zo voorspoedig moeten zijn*, terwijl ze Zijn verbond zowel als Zijn wet breken. Het zou de donder en bliksemschichten van de Sinaï over hen moeten neer roepen. Als ons land inderdaad Israël zou zijn, en voorspoed heeft ondanks Gods dreigementen, zouden we een nog vreselijker noodlot als vooruitzicht hebben in de dag van Gods verontwaardiging dan elke andere natie. Om Israël te zijn, onder de wet, zou geen zegen opleveren, maar veroordeling en dood.

De opzet van God, die onder het handelen met de mensheid ligt, wordt ons voor ogen gesteld in het boek Job, die leefde voordat de wet werd gegeven. Overeenkomstig de populaire denkbeelden die vandaag in religieuze kringen overheersen zou Job nooit geleden moeten hebben, want hij was een rechtvaardig man en vreesde God. Het kwaad dat hem overkwam was niet vanwege enig kwaad dat hij had gedaan, of als straf voor enige misdaad die hij had gepleegd. Hij brak geen enkele wet en onderging ook geen rechtvaardige straf daarvoor. God handelde met hem in het geheel niet op grond van wet en vergelding. Zelfs wanneer hevig verleid om God te vervloeken, gaf hij er niet aan toe. Niettemin duurde zijn beproeving voort totdat ook wij bijna verleid zijn om met zijn valse vrienden mee te doen en erop zouden gaan staan dat hij nu echt een welverdiend loon moet krijgen, want God kan er onmogelijk van worden beschuldigd hem onrechtvaardig te behandelen.

Wij overwegen het *einde* niet dat de Heer op het oog heeft. We verbeelden ons dat elk kwaad verbonden moet zijn met iets *slechts* in het *verleden*, in plaats van met iets *goeds* in de *toekomst*. We beseffen niet dat kwaad een *geschenk* van God is, ontworpen om ons tot onze juiste plaats *terug* te brengen en God te *verheffen* tot de positie die Zijn godheid vereist in de heerlijke voltooiing, wanneer Hij Alles in allen zal zijn. Wij hebben het

kwaad nodig vanwege wat we nu *zijn*, en later *zullen worden*, niet louter voor al het verkeerde wat we hebben gedaan. Kwaad is in essentie niet een *bestrafing*, maar een *voorbereiding*. Het werkt *oetmoedigend* en *onthulend* en is nodig voor de *waardering* van het goede en van God.

De schrikbarende trots en verwaandheid en blindheid van het Christendom wordt duidelijk vanuit hun houding ten opzichte van Gods wet. Hoewel het aan hen niet werd gegeven, en het voor hen praktisch onmogelijk is om deze te vervullen, vanwege hun positie en fysieke afstamming, staan zij erop om dat te proberen wat Israël volkomen faalde tot stand te brengen en wat bij hen gepaard ging met onuitsprekelijk lijden en ellende. Gelovigen die deze ondraaglijke last op zich nemen kan het nog zwaarder worden aangerekend, want, door zo te doen, verwerpen zij de genade waarvoor de wet hen voorbereid zou moeten hebben. Waarom doorgaan in een nutteloze en pijnlijke, en onvolmaakte herhaling van die demonstratie, die hen slechts de behoefte aan de genade zal bevestigen welke God hen nu zo vrijelijk aanbied?

In de meeste Christelijke landen is er een fundamenteel valse opvatting van de plaats van de wet van Mozes in Gods handelen met de mensheid. Dit is in het bijzonder het geval waar religie onder het beschermheerschap van de staat bestaat, en op scholen wordt onderwezen. Los van het ritueel, wordt bijna al het gedrag gebaseerd op de tien geboden. Het volk wordt verteld: Onderhoud deze, en God zal u belonen in dit leven, zowel als in dat wat nog komend is. Iemand zou kunnen denken dat hun falen om aan Gods standaard te voldoen hen zou verootmoedigen en hen zou voorbereiden op Zijn genade, maar de wet is niet op dezelfde wijze werkzaam onder individuen van de naties als in de natie van Israël, aan wie het werd gegeven. Daar was de gehele *natie voorspoedig* wanneer zij de wet onderhielden. Maar nu wordt van menige heilige die de rechtvaardige vorderingen van de wet vervult, gevraagd om te *lijden* omdat hij godvrezend leeft in Christus Jezus. God vervult Zijn beloften in de wet vandaag niet aan ons. De bozen kunnen voorspoedig zijn en de goeden pijnlijke bezoeken ondergaan. Leidt dit falen van de wet niet tot veel van de onverschilligheid en het ongeloof in het huidige Christendom?

Gedurende een uitstapje naar een gemeenschap waar bijna de gehele bevolking was opgevoed in kennis van de Bijbel, waar bijna elke leerling van

de openbare scholen onder de pastor van de staatskerk enige jaren van religieuze instructie had genoten, spande ik mij bijzonder in om de geestelijke waarde van zulk een training te bepalen. Vreemd als het mag lijken, vond ik er nauwelijks enig bewijs van geestelijk leven. Er was een eelt-achtige ongevoeligheid en onverschilligheid voor de dingen van God, en een hard omhulsel van zelf-rechtvaardigheid die het evangelie volkomen afstootte. Al deze mensen was de wet ingestampt. Ze kenden de tien geboden uit het hoofd vanaf hun jeugd. Ook al werd gesuggereerd dat dit een goede voorbereiding op de genade van God zou zijn, want de wet zou hen allen toch tonen dat ze niet in staat waren die te houden, en hen alzo voorbereiden op het evangelie, bleek dat uiteindelijk in niets. Want 's mensen aangeboren zelf-rechtvaardigheid en eigen-gerechtigheid verhardt zich slechts onder de invloed van de wet.

Het donderen van de Sinaï zou sommige harten kunnen openen voor Gods genade, maar dat deed het niet onder deze lieden. We weten dat het dat zelfs ook niet deed in Israël als natie, hoewel de wet aan hen was aangepast. Als het Gods middel zou zijn tot voorbereiding op Zijn genade, zouden we verwachten dat Hij het aan alle volken der aarde gegeven zou hebben, in plaats van slechts een kleine minderheid. Vandaag is het echter zo dat juist die natie die de wet heeft en zeer serieus neemt, het meest het evangelie van genade bestrijdt, hoewel een klein aantal van hen erdoor wordt bereikt. Aan de andere kant, zijn en worden velen zegenrijk gered, die weinig of niets weten van de wet van Mozes. De praktijk lijkt te bewijzen dat het niet bedoeld is als een voorbereiding op het evangelie. Het hindert en verhardt eerder dan het de zondaar helpt en verootmoedigt in zijn nadering tot God.

Evenals de waarheid van rechtvaardiging over de Handelingen van de Apostelen heen springt en ook de bediening van onze Heer, alsook de profeten, koningen en richters van Israël overslaat, helemaal teruggaand op Abraham voor zijn besnijdenis, zo ook gaat de relatie van de heiligen tot de wet terug op de tijd toen er geen wet was, en God met de naties handelde los van Israël. Sindsdien is aan de naties de wet niet gegeven geworden, en de heiligen onder hen worden niet *verbonden* aan de afvallige natie in dit opzicht, hoe graag de Joden ook wensen dat het zo zou zijn. Zij begrepen Gods opzet met de wet niet. Zij stelden zich voor, evenals de meesten van

het huidige Christendom dat nu doen, dat God die gaf zodat ze die zouden houden, in plaats van hen ermee te veroordelen.

Een wet is niet de grondslag van Gods handelen met het mensenras. Die kwam er slechts bij (Rom. 5:20). Het doel ervan was *niet* om mensen een gedragsstandaard te geven waarmee zij zouden kunnen wandelen en God behagen, maar om *zonde* om te zetten in *krenking*. Het is slechts een tijdelijk hulpmiddel in Gods grote demonstratie, dat aantoont dat de mens niet alleen te kort komt aan de heerlijkheid van God, maar ook vijandig tegenover Hem staat. Hij schiet niet alleen *tekort*, maar *rebelleert*. Het licht van de wet bewaart hem niet van zonde, maar drijft hem nog verder voort tot krenkende belediging volgt.

Het Besnijdenis evangelie verschaft kracht om de wet te vervullen, maar in het evangelie van de Onbesnedenheid is Gods rechtvaardigheid openbaar gemaakt *los van de wet* (Rom. 3:21). De eerste hoofdstukken van Romeinen overzien en formuleren de gehele vraag van 's mensen relatie tot God opnieuw, ten einde het terrein gereed te maken voor een nieuw fundament, waarop een nieuwe onthulling zal rusten, die geheel anders en verschillend is van het Besnijdenis evangelie. Dat wordt niet beperkt tot de Besnijdenis en proselieten, maar omvat de gehele mensheid. Het is niet beperkt tot het land. Het doet geen beroep op Gods geschreven onthulling, maar op het licht van de natuur en het geweten, wat de plaats inneemt van de wet onder de naties.

In de komende eon zal de wet die in steen gegraveerd werd geschreven worden op de harten van Gods aardse volk (Heb. 8:8-12). Vreemd als het mag lijken, hebben de naties, die niet zo'n wet hebben, al een mate daarvan in hun harten. Zij doen van nature wat de wet vereist, en tonen de werking van een wet die zij nooit formeel hebben ontvangen. Hun geweten, wat hen er gewoonlijk toe leidt anderen te beschuldigen en zichzelf te verdedigen, dwingt dat af, omdat ze net zo schuldig zijn. Op deze manier zijn zij zichzelf tot wet (Rom. 2:3,14-16). Dit neemt de plaats in van de wet van Mozes, en voldoet voor dat doel. Om de naties onder de Mozaïsche wetgeving te plaatsen is tegengesteld aan Gods wil, en valt buiten Zijn plan, en is bovendien op vele manieren onpraktisch voor zowel gelovige als ongelovige. Als de gehele wereld onder de wet zou worden gesteld, zou dat het doel van de wet voorbijschieten, en dat is ... de zwakheid van het vlees

te benadrukken ... zelfs onder de meest gunstige omstandigheden... En dit kan feitelijk alleen getoond worden wanneer diegenen, die eronder staan, bijzonder bevoordeeld worden.

In werkelijkheid zijn er twee wetten, één natuurlijk en universeel, de ander onthuld en voor een bijzonder volk. Beiden zijn werkzaam om te veroordelen en te overtuigen van tekortkoming en zonde. De wet van Mozes gaat verder, omdat God wordt getrotseerd in ongehoorzaamheid wanneer Zijn instructies niet ter harte worden genomen. Het verandert een zonde, of vergissing, in een overtreding, en een tekortkoming in een persoonlijk krenkende belediging. Maar, als de botte harten van de hoorders ervan voldoende verwaand en vereelt zijn om zich in te beelden dat zij deze kunnen doen en vervullen (wat, helaas, vaak genoeg het geval is), is het niet effectiever als voorbereiding voor het evangelie dan de natuur-wet dat onder de naties is. Trouwens, Paulus zwoegt lang in de eerste hoofdstukken van Romeinen om diegenen onder de wet terug te brengen tot dat niveau waarop zij Gods rechtvaardigheid zullen aanvaarden (2:17-3:20) zoals dat ook noodzakelijk was in het geval van de naties.

Eén opvallend verschil tussen deze twee wetten wordt naar voren gebracht in de discussie in Romeinen. De wet van Mozes heeft zijn beloningen en bestraffingen in het *huidige* leven, maar de gehele mensheid kijkt vooruit naar een *toekomstige* dag wanneer Gods gericht alle onrecht, dat zich ondertussen heeft opgestapeld, zal recht zetten. Zowel Joden als Grieken, degenen onder de onthulde wet en degenen onder een natuurlijke wet, niemand zal worden vrijgesteld, want geen van beide wetten brengt degenen die er onder staan tot Gods einddoel. Geen wet slaagt erin de juiste relaties tussen God en mensen te herstellen, wat het doel is van richten.

In het evangelie van de Onbesnedenheid is God *niet* bezig 's mensen falen en de nutteloosheid van zijn pogingen om Zijn wil te doen te demonstreren door zo iets als de wet, dat is, door *werken*. Dat experiment is afgelopen, voor zover het ons betreft, en ons wordt alleen gevraagd de conclusie ervan door *geloof* te accepteren. Enkele van de eerste hoofdstukken van Paulus brief aan de Romeinen bespreekt deze zaak volledig. Dat is niet beperkt tot een uitgekozen volk, één natie en één land, met bijzondere voordelen, zoals in het Besnijdenis evangelie, maar het behandelt het gehele ras, alle naties overal, inclusief hen die onder de wet staan. Het be-

schouwt het gedrag van allen, met of zonder goddelijk licht. In allen doet het een beroep op het licht van het geweten en de natuur, welke mensen ertoe leidt hun medemensen te beoordelen. En dit leidt tot een onthulling van Gods gericht. Als mensen hun medemensen oordelen, hoeveel te meer zal God dat doen! En een kennen van de wet zal alleen 's mensen zonde beledigend en krenkend maken.

Vele *schijnbare* tegenspraken in de Schriften ontstaan door een gedachte buiten zijn context te gebruiken. Zo lezen we dat de *doeners van de wet zullen worden gerechtvaardigd* (Rom. 2:13). Maar een korte tijd later lijkt dit botweg te worden ontkend wanneer de apostel tot de conclusie komt dat *door werken der wet geen vlees zal worden gerechtvaardigd* (Rom. 3:20). Beide passages zijn van toepassing op hetzelfde volk, degenen onder de wet, het onderwerp wordt vanuit totaal verschillende standpunten beschouwd. Eén bewering staat in de elementaire ruimte van de waarheid, de andere in de praktische ruimte van handelen. Eén is de basis van Paulus' betoog, de ander is de conclusie. *Die ontkent het uitgangspunt niet.* We kunnen niet zeggen dat de doeners van de wet niet gerechtvaardigd zullen worden. Het bewijs dat tussen deze twee beweringen wordt binnengebracht, maakt het duidelijk dat *niemand de voorwaarden vervult*, daaruit volgt dat, hoewel de *waarheid* blijft dat rechtvaardiging mogelijk is voor houders van de wet, het *feit* vaststaat dat het vlees in de mensheid ondervindt dat het onmogelijk is de wet te gehoorzamen en op deze manier rechtvaardiging te bereiken.

Een andere schijnbare tegenspraak in verband met de naties die niet onder de wet staan, wordt gebruikt om het evangelie van Gods genade volkomen te verdraaien. Wat kan er sterker zijn dan, "maar aan hij die *niet werkt*, maar *gelooft* op Hem Die de goddelozen [of onvererenden] rechtvaardigt, wordt zijn *geloof gerekend* tot rechtvaardigheid?" Niettemin zijn er velen die dit niet kunnen accepteren omdat "God ... een ieder zal vergelden overeenkomstig zijn daden, aan degenen die, inderdaad, in volharding in goede daden heerlijkheid en eer en onbederfelijkheid zoeken, eonisch leven ..." (Rom. 2:6). Deze teksten staan beiden in Romeinen, en vernietigen elkaar als we ze niet in hun eigen context laten staan. De in de brief het eerste genoemde formuleert de waarheid die onder Gods richten [of oordelen] ligt, maar dit wordt nooit verwerkelijkt omdat niemand die voorwaarden

vervult. Dit is het *waarom* waardoor mensen alleen door rechtvaardiging uit geloof verder kunnen gaan. Hun daden verdienen nooit de beloning die God voorhoudt.

Deze voorvertoning van Gods richten valt precies voor de bewering die we al eerder hebben overwogen. Het is een parallel van “de doeners van de wet zullen worden gerechtvaardigd,” want het heeft dezelfde plaats in Paulus argumentatie. Hier hebben we een volharding in goede daden, en het loon daarvoor, in plaats van het houden van de wet en de beloning daarvan. Evenals het daar het geval is, is er niemand die rechtvaardiging kan opeisen op grond van gehoorzaamheid aan de wet, zo ook is het met degenen die niet onder de wet staan. Allen falen de standaard te halen die hier wordt voorgezet. Evenals dat we niet kunnen ontkennen dat de doeners van de wet gerechtvaardigd zullen worden, zo ook kunnen we niet ontkennen dat diegenen die volharden in goede daden gerechtvaardigd zullen worden. *Dat* zou pas een tegenspraak zijn. De gehele context echter toont duidelijk aan dat “niemand rechtvaardig is” (Rom. 3:10). Vandaar dat de conclusie die volgt geen tegenspraak is, maar een bevestiging. Rechtvaardiging op grond van werken is onmogelijk in de praktijk, daarom rechtvaardigt God op grond van geloof.

Lange tijd bevond ik me op een dwaalspoor door de vertaling van de Authorized Version: “de wet was onze tuchtmeester (A.V.: schoolmeester) om ons tot Christus te brengen” (Gal. 3:24). Dit geeft de impressie dat de wet ons de weg tot Christus moet *onderwijzen*, en dat we de voorschriften ervan moeten *leren* om de weg te leren. Als dit zo zou zijn, is en wordt het een vervanging van het evangelie, en konden mensen niet worden onderwezen tot Christus. Maar er is niet de minste grond in het Grieks voor de weergave met “schoolmeester.” Het enige verband zou kunnen liggen in het feit dat de ouderwetse schoolmeester meer bedreven was met de roede dan met het leesboek. Daarin lijkt hij op de Griekse *paidagogos*, wiens naam hij heeft geërfd. Maar de Griekse slaaf gebruikte zijn fysieke dwangmiddelen om zijn toevertrouwde pupillen *naar school te leiden*, niet om hen *in school te onderwijzen*. Het is de *discipline* van de wet die degenen eronder naar de Redder opdrijft, precies zoals Israëls *falen* en de daaropvolgende verdrukking, het zo maakte dat zij de Jahweh van weleer aanriepen. Had den zij de wet geleerd en gehouden, zouden zij geen redder nodig hebben

gehad.

DOOD VOOR DE WET

Opvallend is het verschil tussen de relatie van de gelovige nu met de wet en die welke geldt bij de Besnijdenis. Hun evangelie wordt vervat in een nieuw verbond. Jahweh zal hen niet van de wet losmaken. Veeleer zal Hij Zijn wetten aan hun bevattingsvermogen mededelen en op hun harten schrijven. Hen zal een innerlijke drang worden gegeven en een goddelijke kracht om Gods voorschriften uit te voeren gedurende de duizend jaren. Zij zullen haar vervullen in de kracht waarin Hij voorziet. Het zal dan niet langer een bediening des doods zijn.

Precies het tegendeel is ons deel, alsook van de diegene van de Joden die, net als Paulus, het evangelie van de Onbesnedenheid hebben ontvangen. Aan hen *deelt ze wel* de dood uit. Er wordt voor gezorgd dat zij *voor de wet sterven* door het lichaam van Christus. Zij worden *vrijgesteld* van de wet. Zij dienen in de nieuwhed van [de] geest en niet in het oude van de letter (Rom. 7:1-6). Niet de letterlijke voorschriften, maar de rechtvaardige vorderingen van de wet worden vervuld in degenen die niet overeenkomstig het vlees wandelen, maar in harmonie met [de] geest (Rom. 8:1-4).

Wat een opluchting voor diegenen die oprecht hebben gestreefd een deel van de wet te gehoorzamen, om van de slavernij daarvan bevrijd te zijn! Er zijn er maar weinig die beseffen dat, wanneer zij onder een wet zijn, ze onder een vloek zijn. En dit betreft ook hen die zelfs erin slagen negen-en-negentig procent van de bevelen ervan te vervullen. Alleen Christus kan hen die onder deze vloek zijn terugvorderen. Dit zal Hij doen wanneer Hij tot de Besnijdenis komt. Maar hen uit de naties, die geen wet hebben, zouden zichzelf er nooit onder geplaatst mogen hebben.

Rechtvaardiging kan nooit door wetsbetrachting komen. Dat kwam tot Abraham lang voor de wet werd gegeven. Het komt tot ons die de wet nooit hebben ontvangen. En het komt alleen tot hen die daar onder staan door middel van de dood ervoor. Maar de rechtvaardige vorderingen ervan worden vervuld door degenen die, omdat ze Gods rechtvaardigheid hebben, en niet die van henzelf, geleid worden door Zijn geest. Laat ons onze God loven en verheerlijken Die in Zichzelf en in Zijn Christus alles vindt dat

nodig is om ons rechtvaardig te maken, zodat Hij ons met Zichzelf kan verzoenen, en ons kan verheerlijken in Zijn Geliefde Zoon!

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

7. VERBONDEN VOOR ONGELOOF

ONGELOOF is de basis van al de verbonden tussen mensen en God. Dit hoeft op het eerste gezicht in de meeste gevallen niet duidelijk te zijn, maar er kan altijd worden gevonden dat de mens een verbond wil omdat hij God niet volledig vertrouwt, en daarentegen wel vertrouwen in zichzelf heeft. Zelfs Abraham, de vader van de gelovigen, vertoont deze vleeselijke karaktertrek, en hij doet dat direct na een vertoning van geloof waarop hij rechtvaardig gerekend werd (Gen. 15:6). Omdat hij God geloofde was Hij naar Kanaän gekomen. Hij geloofde Hem betreffende zijn zaad, dat het zou zijn als de sterren des hemels, zo talrijk. Tot aan dit punt was zijn geloof niet zwak, ondanks zijn eigen zwakheid, en die van zijn vrouw (Rom. 4:16-22). Maar na jaren van wachten, wankelde zijn geloof, en wilde hij zekerheden en een verbond om het vastheid te geven. Als resultaat werd hem het verbond van het land gegeven. Toen hij probeerde de belofte van het zaad zonder hulp van Jahweh te vervullen, werd hem het verbond van de Besnijdenis gegeven. Deze instellingen zijn niet ideaal en permanent, maar kwamen erbij, net als de wet, zodat menselijk ongeloof en falen zou worden ontmaskerd.

Waarom maken mensen überhaupt een verbond of overeenkomsten, contracten, schuldbekentenissen, verdragen? Waarom zou een memo niet evengoed voldoen? Waarom geen belofte? Is het niet omdat we hebben geleerd om elkaar te wantrouwen? Onder mensen wordt het als uiterst dwaas beschouwd om mondelinge afspraken te maken wanneer er iets van veel waarde in wordt betrokken. Zelfs wanneer de andere partij eerlijk is en goede intenties heeft, bestaan er gewoonlijk vele en verschillende risico's onder stervelingen die de vervulling van het ondernomene verhinderen. In grote overeenkomsten proberen de partijen zich te beschermen door verantwoordelijkheid voor "dadenvan God" uit te sluiten, dat wil zeggen, zulke

heftige natuurverschijnselen zoals die welke buiten het menselijk beheersbare vallen. Maar God heeft het niet nodig Zichzelf op deze manier te verzekeren. Alles wat Hij doet *is* een “daad van God.” Hij heeft geen verzekering(spolis) nodig tegen zulke dingen. Hij kan welke overeenkomst dan ook uitvoeren zonder rekening te houden met enig risico of onvoorziene omstandigheid. Is het niet krenkend, [beledigend,] om van Hem meer te eisen dan louter Zijn Woord?

Nadat Abraham rechtvaardig werd verklaard, herhaalt Jahweh Zijn belofte betreffende het land en direct begint Abraham te twijfelen en eist meer dan het eenvoudige woord van zijn grote Weldoener. Strikt gesproken is het geen verbond wanneer hem wordt verteld: “Ik ben Jahweh, Die u vanuit Ur der Chaldeeën bracht, om u dit land in pacht te *geven*” (Gen. 15:7). Het is precies wat het claimt te zijn—een zuiver geschenk—waarvoor Abraham niets betaalde en niets had gedaan behalve het te aanvaarden en erheen te verhuizen. Hoe kon hij de grote Gever beledigen door te vragen, “*Waar-mee zal ik weten* dat ik de pacht ervan zal genieten?” Tot nu toe was hij tevreden met Gods woord. Nu wil hij meer. Dit is on(te)recht, en *erg verkeerd*. De contractuele verplichting van Jahweh is niet meer of beter dan Zijn woord, en er zou nooit om moeten worden gevraagd. Onder mensen kan het raadzaam zijn om een geschreven overeenkomst te maken in belangrijke transacties, maar het is nog beter om geen zaken te doen met diegenen die zich niet aan hun woord houden. Het is niet waarschijnlijk dat zulke mensen hun contractuele verplichtingen nakomen als ze er op legale wijze onderuit kunnen komen. Is het geen belediging om van God te vragen om zo te handelen alsof Hij een feilbaar mens zou zijn, die niet in staat zou kunnen zijn om zijn contract uit te voeren? Edoch alle letterlijke verbonden met Hem moeten noodzakelijkerwijs van deze aard zijn, en worden ontsierd door menselijk ongelooft.

Waar-mee zal ik weten? (Gen. 15:8) Dit is het zaad van de twijfel van waaruit alle verbonden zijn ontstaan. Wetend hoe onbetrouwbaar en veranderlijk de zonen van Adam zijn, proberen we zaken te beveiligen door formele overeenkomsten, die appelleren aan de zelfzuchtige belangen van mensen, om de vervulling van de verplichting van de ander te verzekeren. We missen vertrouwen, geloof in hen, niet noodzakelijk hun eerlijkheid en rechtschapenheid, maar hun bekwaamheid en vermogen om hun beloften

te vervullen. We leren dit door trieste ervaringen, en het is juist dat we gedesillusioneerend worden, want dit is nodig als *contrast* voor Gods trouw, betrouwbaarheid, bekwaamheid en vermogen. Maar onze aangeboren verdorvenheid laat ons de Godheid behandelen alsof ook Hij menselijk zou zijn en gedwongen moet worden Zijn beloften waar te maken, zelfs al hebben we geen recht of aanspraak op de gaven die Hij over ons wil uitstorten.

Jahweh bracht Abram vanuit het land van de Chaldeeën om hem het land te *geven* als lotdeel. Praktisch was de beste wijze om Abram te verzekeren van de onveranderlijkheid van Zijn woord, om het door een verbond te bevestigen. In die dagen lijkt er een gangbare procedure geweest te zijn die “een verbond snijden” genoemd werd. Het woord *snijden* verwees naar de slachtoffers van het verbond, die in de regel in tweeën gesneden werden, waarna aan elke kant van een pad een deel werd gelegd, zodat elk van de deelnemende partijen er tussendoor kon gaan, wat zoveel wil zeggen als, “Moge ik worden als deze slachtoffers als ik mijn deel van het verbond niet vervul!” Een verbond trok, evenals de wet, een vloek naar beneden over diegenen die faalden de bepalingen ervan te vervullen. Dat is wat het bindend maakte. Vandaar dat het noodzakelijkerwijze twijfel inhield. Anders had het geen functie. Mensen veranderen gemakkelijk van gedachten, in het bijzonder wanneer hun omstandigheden zich wijzigen, en hun belangen het vereisen. Maar God verandert niet, omdat Zijn plannen, opzet en doel voor de gehele tijdsduur zijn vastgesteld. Het is alleen wanneer we twijfelen en Hem naar beneden trekken tot menselijk niveau dat er behoefte ontstaat aan een verbond van Zijn kant. Onze kant van een verbond is nog nuttelozer, want hoe kunnen we dat vervullen?

In genadige toegeeflijkheid stemt Jahweh toe Abram een verbond te geven, en vraagt hem de ceremonie voor te bereiden door de dieren overeenkomstig het gebruik neer te leggen. Maar Jahweh gebruikt de gelegenheid ook om het geloof van Abram en zijn nakomelingen te versterken door op voorhand te onthullen hoe het zijn zaad zou vergaan voordat zij het land in bezit zouden nemen, en suggereerde zelfs dat er tegenstand van de machten van het kwaad in de hemel zou zijn. Abram neemt de vaars en de geit en de ram, deelde hen, en legde de helften tegenover elkaar. De twee vogels werden waarschijnlijk ook zo neergelegd, maar in zijn geheel, zodat hij ertussen kon lopen. Maar er gebeurde niets. Toen kwamen er roofvogels, die

het geslachte van verre opmerkten, om zichzelf vol te proppen en zo het verbond te niet te doen. Zouden deze de geestelijke krachten van de boosheid niet kunnen symboliseren die Gods plannen proberen te frustreren?

Zonder twijfel wachtte Abram om zijn deel uit te voeren, net zoals zijn nakomelingen toen zij de wet ontvingen. Hij was klaar om tussen de slachtoffers door te gaan en zijn verplichtingen in dit verbond op zich te nemen. Maar Jahweh verhindert dit. Hoewel de zon nog niet was ondergegaan, valt er een verdoving en een grote duisternis op hem, zodat hij niet in staat is op enige manier deel te nemen. Dit zet hem op zijn ware plaats. Ondanks zijn geloof, was hij nog steeds in duisternis betreffende zijn eigen onvermogen en onbekwaamheid om enig verbond te houden dat van hem afhangt. Jahweh *geeft* hem het land, en zal hem niet toestaan welke verplichting dan ook aan te gaan. Vandaar dat hij wordt tegengehouden om tussen de slachtoffers door te gaan alsof hij iets te doen had. En wat kon hij nu echt doen? Veel van dit verbond zal worden vervuld terwijl hij in het graf ligt. In plaats daarvan gaan de symbolen van Jahwehs aanwezigheid, een rokende oven en vurige fakkel, tussen de stukken door en alzo wordt een *éénzijdig* verbond gesloten, — de belofte, zoals het in de latere onthulling werd genoemd. Abram wordt verzekerd van de onveranderlijkheid van Jahwehs belofte door het al de ernst van een verbond te verlenen.

Het verbond van het land heeft twee kanten, welke door de heiligen vandaag nagenoeg alom verkeerd lijken te worden begrepen. Het land wordt “zonder voorwaarde” beloofd aan diegenen in Israël die *geloof* hebben, niet aan het fysieke zaad van Abraham als zodanig. Trouwens, de profeten maakten het later duidelijk dat diegenen die niet op Jahweh vertrouwden zouden worden *verdreven* uit het land. Vandaag de dag is er veel ophef over de beloften aan Israël, alsof deze de Joden een volmaakt recht op aanspraak van het Heilige Land zou geven. Het zou, inderdaad, vandaag het hunne zijn als zij de wet vervulden, want dat werd daarin aan hen beloofd. Maar zolang zij het niet verdienen door middel van de wet, of het genieten als een gave vanuit geloof, *hebben zij in het geheel geen rechten*. In de toekomst zullen beide van deze voorwaarden worden vervuld, en daarom zullen zij het land krijgen, voor zoverre zij Jahweh geloven en gehoorzamen, en zij zullen erin worden gezegend. Tot dan hoeven zij niet op de andere naties te rekenen om het hen te geven, of iets anders dan moeilijk-

heden te verwachten wanneer zij er met geweld bezit van nemen.

Om Abram een duidelijke indruk te geven van de onveranderlijkheid van het raadsbesluit van God met betrekking tot zijn zaad, wordt een eigenaardige en krachtige beeldspraak gebruikt, waaraan we goed doen dit in onze taal te introduceren. De A.V. probeert het letterlijk weer te geven met “Weten van een zekerheid.” Het Hebreeuws is, “Te weten zal u zijn wetend.” Dit, leggen we voor, is evengoed begrijpelijk als de meeste beeldspraken, en de contexten waarin het voorkomt zouden snel de kracht ervan tonen. Abrams twijfels zullen worden vervangen door onbetwistbare kennis. Zouden we in Abrams plaats staan, zouden we waarschijnlijk een verkeerde opvatting hebben gehad van Gods wijze om de vervulling van de beloften teweeg te brengen. Ik zou vooruit hebben gezien naar een voortdurende aanwas van Abrams zaad in het land, te midden van overvloed en genot, totdat het geheel overgenomen was. Maar ik twijfel eraan of Israël het dan zou hebben gewaardeerd. Zij zouden zeker de kracht van Jahweh niet hebben gewaardeerd zoals die werd getoond in hun bevrijding van de Egyptische slavernij.

Gods fundamentele methode met betrekking tot de mens begint met kwaad en eindigt met goed. Eerst komt het lijden en daarna heerlijkheid. Zo was het met Israël voor zij het land onder Jozua binnentraden, en, op grotere schaal, voor zij het uiteindelijk zullen genieten in het Koninkrijk. Trouwens, zo gaat het ook met de gehele mensheid. De eerste drie eonen voorzien in de ervaring van het kwaad, welke leiden naar de laatste twee eonen van zegen, en in bredere zin zijn al de eonen van zonde als geheel voorbereidend op de volmaaktheid van de voltooiing. Het zaad van Abraham onderging een lange, harde les gedurende hun oponthoud in Egypte.

Het opmerkelijke antwoord aan Abrams wens om te *weten* geeft ons de sleutel van veel van Jahwehs handelen met Israël. Het toont ons dat verbonden en tekenen, die ogenschijnlijk worden gegeven om geloof aan te moedigen, in werkelijkheid een schuilplaats [of toevlucht] zijn voor ongelooft en geen geloof scheppen. De Joden vroegen om tekenen, de Grieken zochten wijsheid, maar wij verkondigen Christus gekruisigd, Die voor de Joden inderdaad een strik is, en voor de naties dwaasheid, maar voor diegenen die geroepen worden, Joden zowel als Grieken, de kracht van God en de wijsheid van God, ziende dat de dwaasheid van God wijzer is dan [de

wijsheid der] mensen, en de zwakheid van God sterker is dan [de kracht der] mensen (1 Cor. 1:22-25). Eén van de grootste tekenen ooit gegeven, was de bevrijding van Israël uit Egypte. Zekerlijk zouden allen die deze ervaring meemaakten nooit Zijn woord meer betwijfelen. Doch nagenoeg allen, de kinderen uitgezonderd, werden over de wildernis uitgestrooid vanwege ongelof! Het is ons tot groot voordeel als we hun ervaring zouden beschouwen in het licht van de latere onthulling.

HET VERBOND VAN MOZES

De slavernij in Egypte en de bevrijding ervan leiden tot het verbond van de Sinaï, dat uitstijgt boven alle andere, *het* verbond, dat later het oude verbond wordt, en de achtergrond vormt voor de twee *nieuwe* verbonden, die aansluiten bij de evangelieën van de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. Abram dacht, en ik veronderstel dat iedereen die niet bijzonder verlicht is door de latere onthullingen in Paulus' brieven, evenzo zal denken, dat tastbaar en bovennatuurlijk bewijs geloof zal versterken. Het "Christendom" wordt verondersteld te worden gefundeerd op "bewijzen," zoals wonderen en tekenen. Zelfs onder de meest evangelische stromingen wordt het gewoonlijk aangenomen dat gedrag en getuigenissen van de geredden krachtiger zijn dan Gods Woord in het maken van bekeerlingen. Geloof echter, rust niet op het zien. Grote wonderen produceren niet dat wantrouwen van het zelf, noch dat vertrouwen in God dat redelijkerwijs verwacht kan worden. In eerste instantie kunnen ze grote resultaten laten zien, maar deze zijn niet blijvend.

Als voorbereiding op hun redding, moet Israël de bitterheid van slavernij proeven. Zonder deze achtergrond zouden ze nooit het handelen van Jahweh in hun belang hebben gewaardeerd. Buiten dat kon Hij Zichzelf niet aan hen bekend gemaakt hebben als hun *Redder*. Zijn wonderen zouden niet nodig zijn. Dan zou de eerste les in de demonstratie van hun ontoereikendheid nauwelijks betekenis hebben. Voor het verbond bij Sinaï moet Hij het bewijs opstapelen dat de harten van het volk zijn gericht op de bevrediging van hun zielen en dat ze rebelleren zodra deze niet tevreden zijn. Hij moet hen ruimschoots reden geven om geen vertrouwen te hebben in zichzelf, en alle reden hebben Hem te vertrouwen. Alleen zo kon de ex-

treme diepte van hun dwaasheid worden getoond, in het op zich nemen van een verbond dat hen in een slavernij bracht, die erger zou zijn dan die van Egypte.

Was er ooit een wonderlijkere vertoning van wonderbaarlijke kracht dan bij de exodus van Israël uit het land Egypte? Mozes' staf werd veranderd in een slang. Zijn hand, in zijn boezem gestoken, werd melaats en werd toen hersteld door hetzelfde proces (Ex. 4:1-9). Maar dit werd overschaduwd door de negen plagen. Hij veranderde de wateren van Egypte in bloed (Ex. 7:19-25). Hij overweldigde het land met kikvorsen (8:1-15). Toen werd het stof van de aardbodem luizen, en zelfs de magiërs erkenden dat het de vinger van God was (8:16-19). Toen kwamen zwermen van insecten (8:20-32). De vijfde plaag was een pest onder het vee (9:1-7). Die werd gevolgd door builen die de mensheid ook aantasten (9:8-12). De zevende plaag was een vreselijke hagel (9:13-35). Toen verslonden sprinkhanen de gewassen (10:12-21). Hierna bedekte een onheilspellende duisternis het land (10:21-29). En tenslotte sloeg God alle eerstgeborenen in Egypte (11:1-10).

Deze plagen werden zo opgezet dat ze aan de zonen van Israël, aan de Egyptenaren, en aan al de naties zouden demonstreren, dat Jahweh, de God van Israël, boven alle goden staat, en de enige ware Godheid is. De goden van Egypte zouden beschermd moeten hebben tegen deze bezoeken, maar faalden hierin. Farao was te zwak om zulke vreselijke gerichten te dragen, en zou Israël hebben laten gaan na de eerste plaag, maar dit paste niet in Gods opzet, dus bemoedigde Hij zijn hart om vol te houden. Israël was erg nabij, maar leed in het geheel niet onder de zware slagen uitgedeeld aan Egypte en zijn goden. Dit zou zeker hun vertrouwen in Jahweh versterkt moeten hebben. Hoe konden zij Hem ooit nog wantrouwen na al deze wondertekenen?

Eens temeer zien zij de arm van Jahweh in hun belang ontbloot wanneer Farao hen achtervolgt en hen bij de Rode Zee klem zet. Zij zien een zekere en volkomen vernietiging tegemoet, want het leger van Egypte is achter hen en er zijn wateren voor hen. Hoe groot was het wonder dat voor hen een weg door de zee opende en al hun vijanden verdronk! Toen, inderdaad, zongen zij en loofden de God van hun redding. Nu, zeker, zijn zij tot volkomen vertrouwen in Jahweh gekomen! Als Hij hen uit Egypte kon brengen, de grootste van al de naties in die tijd, zou Hij hen zeker in het

land kunnen brengen dat Hij hen beloofd had!

Helaas! Hoe kort duurde hun verheugen, hoe krachteloos was het geloof verwekt door deze verbazingwekkende, in Egypte getoonde tekenen! Slechts drie dagen later kwamen zij te Mara, wat *Bitter(heid)* betekent, en, aangezien ze het water niet konden drinken, mopperden zij tegen Mozes, en Jahweh toonde hem een boom om het water zoet te maken (Ex. 15:23-25). Dit was eens temeer een bewijs van Zijn kracht en het voorzien van wat nodig is, en zou al het resterende ongeloof beëindigd moeten hebben. En, inderdaad, bij Elim, waar er voedsel en water was, klaagden zij niet. Maar ze trokken verder, slechts zes weken verwijderd van de wonderen van de exodus, mopperden zij meer dan tevoren, en wensten dat ze liever in Egypte gestorven waren dan in de wildernis van honger zouden omkomen. Eens temeer strekte Jahweh zijn hand uit en geeft hen een *dagelijkse* demonstratie van zijn vermogen en bekwaamheid om voor hen te zorgen in het geschenk van het manna (Ex. 16). *Dit* zou hen zeker tevreden stellen en laten rusten in Zijn vermogen en bekwaamheid! Maar nee. Snel daarna, bij Refidim, hadden zij gebrek aan water, waar zij warempel met Mozes twisten en Jahweh beproefden, alsof zij hun *vijanden* waren.

Toen kwam Amalek, één van hun *echte* vijanden, en bevochten Israël. Eens temeer demonstreerde Jahweh voor hun ogen hoe hulpeloos zij waren zonder Hem. Ongeacht hoe goed ze vochten, ze konden Amalek niet overwinnen tenzij Mozes zijn handen omhoog hield. *Door hun eigen kracht konden zij niets doen.* Los van Zijn hulp zouden zij een prooi zijn van iedere natie die ze op de weg naar Kanaän tegenkwamen. Bovendien kon Mozes kon zijn handen zelfs niet alleen omhoog houden!

Als tekenen en wonderen, of welke manifestatie van bovenmenselijke kracht dan ook, geloof in God kon voortbrengen, dan zouden de Israëlieten er een overvloed van moeten hebben. In plaats daarvan, vreemd genoeg, lijken deze wondertekenen zelf-vertrouwen op te wekken. We zien hetzelfde in latere onthullingen. Onze Heer had vele grote tekenen en wonderen te weeggebracht, maar hoe krachteloos was de beantwoording ervan! En degenen die “geloofden”, hoe onstandvastig waren zij! Het defect in dit soort “geloof” lijkt te zijn dat het een subtiele vorm van ongeloof is. Wanneer God *spreekt* en wij geloven, is dat geloof. Maar als we Zijn loutere woord *niet* geloven en ons vertrouwen in uiterlijke manifestaties stellen, die we

met onze zintuigen kunnen waarnemen, dan is dat *geen* geloof, maar *waarneming*. Zulke manifestaties hebben geen plaats in de huidige huishouding, want zij zijn geen geloof. Temeer, wanneer zij *gebeuren*, zijn zij vaak het werk van boze geesten, die de heiligen misleiden door zich als Gods heilige geest voor te doen. Laat ons geen gewicht geven aan tastbaar bewijs dat wordt aangeboden om Gods Woord te schragen. Israël, bij de exodus, werd een grote overvloed van tekenen gegeven, doch dat slaagde er evenmin in om vertrouwen in Jahweh te scheppen, noch om hun eigen vermogen en bekwaamheid te wantrouwen.

De vele wonderen en wondertekenen zouden het volk voorbereid moeten hebben om het zogenoemde “oude” verbond af te wijzen, dat door Mozes bij Sinaï werd gebracht. Los van Jahweh konden zij niets doen dan mopperen. Hoe onmogelijk zou het voor hen worden om welk verbond dan ook te houden, en al helemaal Zijn heilige wet! Maar dit lijkt hen volledig te zijn ontgaan, zoals ook bijna allen van hun nakomelingen alsook velen onder de naties, aan wie zij zelfs niet eens werd gegeven, hebben gemist. Hoe triest is het hen te zien, vol van vertrouwen in zichzelf, stoutmoedig het verbond aan te gaan en te beloven “dat alles wat Jahweh zegt we zullen doen” (Ex. 19:8).

HET NIEUWE “VERBOND”

Na het falen van het oude verbond — waaronder Israël niet kon hopen op welke toekomstige zegen dan ook, aangezien zij al de beloften daarvan hadden verspeeld door hun onvermogen de voorschriften ervan uit te voeren — zal God met hen een nieuw “verbond” maken (Jer. 31:32-34; Heb. 8:8-12). Dit is nadrukkelijk niet als het oude. In feite, als een advocaat of zakenman de voorwaarden nauwkeurig zou onderzoeken, zou hij zeggen dat dit in het geheel niet eens een verbond of contract kan zijn. Bij betwisting zou het niet ontvankelijk worden verklaard, omdat er van één kant totaal geen noemenswaardige tegenprestatie bestaat. Het wordt alleen een “verbond” genoemd omdat het het eerdere vervangt.

In deze nieuwe relatie van Jahweh met Zijn aardse volk, is niets van hen afhankelijk. Het wordt niet van kracht totdat de eonen van de eonen beginnen, nadat God volledig de nuttelosheid van de mens gedemonstreerd

heeft en de aarde heeft bezocht met Zijn verontwaardiging en Israël met de schalen van Zijn gramschap. Er staat in het geheel geen “wij zullen” in. Het is alles “Ik zal.” In plaats van hen een wet te geven die ze niet kunnen houden, bekrachtigt Hij hen met kracht om het wel te kunnen vervullen. Hun onwetendheid zal Hij vervangen door de kennis van Hemzelf. In plaats van hen voortdurend te richten [of oordelen] voor hun zonde en wetteloosheid, zoals in het verleden, zal hij deze niet meer in herinnering brengen. Het is een subtiele beeldspraak wanneer dit een “verbond” genoemd wordt, en het is zeker niet letterlijk. Daarom is het geen verbond van of voor ongelof.

ONS “NIEUW VERBOND”

Hetzelfde beeld wordt door Paulus gebruikt om onze relatie met God te beschrijven, omdat Hij het tegen de achtergrond van de wet van Sinaï beschouwt (2 Cor. 3:6-11). Hierin is het als het nieuwe “verbond” van Israël, dat het niet van ons afhangt, maar van God. Niettemin is het volkomen verschillend van Israël in het Koninkrijk, zij zullen nog steeds onder de letterlijke wet blijven, hoewel zij dan op hun harten en in hun bevattingsvermogen geschreven is. Paulus deelt geen letterlijke wet mede, zoals Mozes dat deed, welke tot overtreding en dood leidde. Hij deelt een geestelijke “wet” mede die leven geeft. Ons geestelijk “verbond” is, evenals dat van Israël, volkomen eenzijdig, want God alleen zal er zorg voor dragen dat het wordt vervuld.

Letterlijk is er, in het heerlijke evangelie van Gods genade, geen ruimte voor welk verbond dan ook, want alles is van God en niets van ons. Als ook maar iets van onszelf afhing, zou het zich van heerlijkheid naar sombere duisternis ontwikkelen, zoals het eerste verbond dat deed. Maar wij zijn, in [de] geest, al in de nieuwe schepping (2 Cor. 5:17; Gal. 6:15), voorbij de wedergeboorte waarin Israël hun nieuwe “verbond” zal genieten, en waar er niet langer iets vervloekts zal zijn (Opb. 22:3), en Gods demonstratie van menselijk onvermogen zal worden vervangen door een tentoonstelling van Zijn vermogen en bekwaamheid om allen te onderschikken, door Zijn Christus. Aldus is, in [de] geest, ons “nieuwe verbond” veel genadiger en heerlijker dan zelfs dat van Israël. Mogen we nooit onze *genieting* daarvan bederven door ongelof! Door Zijn grenzeloze genade heeft Hij het ons

onmogelijk gemaakt om het te breken, want *Zijn* handtekening is de enige die eronder staat en het bekrachtigt!

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

8. DE ONDERSCHIEDEN DOPEN

DOPEN zet het bericht van dood en opstanding met Christus uiteen. Maar dit is alleen waar voor de Onbesnedenheid, *niet voor de Besnijdenis*. Het gebruik van woorden, hun *figuurlijke* kracht, is beperkt tot elke context afzonderlijk, daarentegen is de *betekenis* overal gelijk. Dopen kan hier één ding verbeelden, en daar iets anders. Zelfs onder de Besnijdenis is er een verscheidenheid in wat wordt aangeduid en het gewicht ervan. De doop van Johannes was een teken van *bekering*, wanneer in water gedaan tot binnentreding van het koninkrijk, zelfs als het een veinzende vertoning was en gedaan door ongelovende Farizeeën.

Pinksteren voegde veel toe aan de betekenis ervan. Johannes had gezinspeeld op een doop in [de] geest die toekomstig was, maar Petrus belooft de geest aan diegenen die gedoopt zijn (Hand. 2:30). Maar wanneer hij het evangelie naar de proseliet Cornelius brengt, kwam de doop van de geest *eerst* en reinigde de harten van de gelovigen *door geloof*, zodat de doop in water alleen nog een bevestiging was, nodig voor het binnentreden van het aardse koninkrijk.

REDDING DOOR DOPEN

Dat dopen “een reddende verordening” is wordt boven twijfel verheven door Petrus in zijn eerste brief (3:21). Hij gebruikt de zondvloed als beeld van het grote debacle dat aan het koninkrijk voorafgaat. Noach en zijn familie werden *er doorheen gered*. Dopen verbeeldt dit als het middel tot hun redding, als het echt is, en niet louter het afwassen van het uitwendige vuil van het vlees, maar het informeren van een goed geweten naar God. *Dopen is essentieel voor de redding van de Besnijdenis*. Bovendien zal het essentieel zijn nadat het koninkrijk gekomen is. Hij die gelooft *en wordt*

gedoopt zal worden gered (Mark. 16:16). Welke enorme inspanningen zijn getroost om deze niet mis te verstane beweringen weg “te verklaren”, of ze door andere passages, vanuit Paulus brieven, ongedaan te maken! Laat ons *ze geloven* en daar *laten staan* waar ze thuishoren. Dan zullen we vrijelijk in staat zijn om al Gods onthullingen aan te nemen, zonder er iets van te verwerpen. Geloof eist doopmatige redding van degenen op wie het van toepassing is, maar niet van ons, op wie het niet van toepassing is. Slechts als beeld(spraak), aan de dood van Christus, Zijn dood en begrafenis refererend, is dopen essentieel voor onze redding.

Niettemin bevat de doop een grotere kostbare lading aan dierbare waarheid voor de Onbesnedenheid dan welke van de fasen ervan dan ook voor de Besnijdenis. Er was ook daar enige mate van ontwikkeling, maar Paulus gaat veel verder. In de brief aan de Romeinen, *na te hebben getoond dat er niemand rechtvaardig is, niemand goed, en dat de mensheid in het vlees een complete mislukking is*, gebruikt hij de doop om er *dood* en *opstanding* met Christus uiteen te zetten. Ongetwijfeld bleven er sommigen in water gedoopt worden zolang het koninkrijk nog in beeld was. Maar Paulus doet in het geheel geen beroep op die ervaring, zelfs niet in die vroege verkondigings-periode. Paulus vertelt hen niet dat ze gedoopt moeten worden, hij negeert de doop in water.

Hij had de basis van redding al uiteen gezet, en had de doop daarbij niet genoemd, maar die eerder uitgesloten door te staan op redding door geloof alleen, los van werken. Hij gebruikt de doop *als beeld* en niet als een essentieel ritueel. De waarheid die erin wordt onderwezen is in zichzelf voldoende om de uitvoering ervan overbodig en nutteloos te maken.

Wij proberen niet om ons *vlees* in water te *reinigen*, maar we *verwerpen* het, *leggen het af*, in Christus dood (Rom. 6:3,4). Het beeld is bijzonder krachtig. In de waterdoop wassen we onze *eigen* lichamen om te worden gereinigd. Maar deze doop ^{nb}in de dood is *niet onze dood*, maar *die van Hem*. De letterlijke handeling is van Hem, niet van ons. Hij had een doop waarmee Hij gedoopt moest worden (Mark 20:22). Maar welke noodzaak was er voor Hem om zich te bekeren, of Zijn zonden vergeven te zien, of Zijn hart te reinigen? Tot op dit offer, *geen enkele*. Bij Zijn offer van Hemzelf voor de zonden van de gehele mensheid, *was het voor Hem meer nodig om te worden gedoopt dan wie dan ook in het hele universum, want*

Hij werd tot zond-offer gemaakt voor allen. Zijn doop leidde Hem de dood binnen, want alleen zo kon Hij worden gered van de zonde en onreinheid die Hij droeg. Hij werd daar voor *onze* zonden gedoopt. Wij waren *in* Hem. Het waren niet Zijn eigen zonden die werden weggewassen, maar de onze. Dit is de echte, werkelijke doop. Het brengt alles tot stand dat het ritueel alleen maar aanduidt, wat *veel meer is dan het ooit betekende voor de Besnijdenis*. Wij laten het symbool voor wat het is, en genieten de werkelijkheid.

We hebben grote sympathie voor de ijverige pogingen die worden gedaan om te “bewijzen” dat dopen *onderdompeling* vereist. Het is waar dat dopen *dompeliseren* betekent. Maar we kunnen eenvoudig zien dat *dompelen* ([dip]) niet noodzakelijk volledige onderdompeling aanduidt, wanneer we lezen van onze Heer en Zijn discipelen die hun *handen in* de schotel *dompelen* voor een bete broods (Mat. 26:23; Mark. 14:20; Joh. 13:26).

Als het beeld *onze* doop in water zou zijn, zoals gewoonlijk wordt verondersteld, dat zou onderdompeling ongetwijfeld onze begrafenis en opstanding veel beter illustreren dan het oppervlakkige dopen zoals onder de Joden aan ligbanken werd gegeven (Luk. 11:38). Maar de waarheid wordt niet uiteengezet door *onze* doop. Wat is er om de dood aan te duiden in louter een duik onder water? Er zou een suggestievere handeling moeten zijn om dit aan te duiden. Onderdompeling is wel een veel beter beeld om een begraven aan te duiden, maar de opstanding wordt verzwakt door het gebrek aan iets dat de dood aanduidt. Dit alles is niet noodzakelijk, want in het geval van onze Heer, werd *de reiniging*, welke de doop in water alleen maar *verbeeldt*, gedaan door zijn *werkelijke* dood en begrafenis en opwekking. In ons geval ligt het beeld in het *in* Hem zijn van ons toen Hij de werkelijke reiniging op Golgotha onderging.

De doop in water *brak niet de fysieke barrières af* die de heilige van God scheidde, maar doop *in [de] geest* verenigt allen ^{nb}in één lichaam, zowel Jood als Griek, zowel slaven als vrijen, zowel mannen als vrouwen (1 Cor. 12:13; Gal. 3:28). We zijn allen één in Christus Jezus. In het boek Handelingen, waar beide dopen een plaats vinden, veroorzaakte de doop in de geest met deze neiging van het overwinnen van deze barrières veel tweedracht en verwarring. Het geval van Cornelius is zeer leerzaam om te tonen dat de doop in water de kloof niet overbrugt tussen de Besnij-

denis en de Onbesnedenheid, maar dat de doop in de geest dat wel doet. Petrus ging naar Cornelius voor deze überhaupt was gedoopt, en gebruikte het feit van zijn doop in de geest, niet die in water, om zijn omgang met deze proselieten te rechtvaardigen. Zo zal het zijn in het koninkrijk. De naties zullen worden gedoopt, maar dat zal hen in elk geval niet de plaats van Israël geven.

Dopen in water kan geen vitale eenheid vormen. De geschiedenis ervan zoals beschreven in de Schriften, en zoals gezien in de Kerk, is hier voldoende bewijs van. Onder de doop van Johannes, die duidelijk gescheiden is van de doop in de geest, doopten de ongelovige schriftgeleerden en Farizeeën, maar we mogen er zeker van zijn dat dit uiterlijke teken van eenheid met diegenen die onze Heer ontvingen, hen niet één maakte met Christus, die ook werd gedoopt, noch met zijn discipelen. Waarschijnlijk werden allen van de volgelingen van onze Heer gedoopt, want zij doopten meer dan Johannes (Joh. 3:26), en velen van dezen verlieten Hem later, en wandelden niet langer met Hem (Joh. 6:66). Onder diegenen die het meest nabij waren, de twaalf apostelen, die als nauw met Hem verbonden werden gerekend, vinden we Judas, die zelfs met de kas werd vertrouwd. Het dopen schiep geen levende eenheid onder de discipelen van Johannes en onze Heer voordat de geest werd gegeven.

Hoewel dopen essentieel is voor de redding van de Besnijdenis, en de deur tot het koninkrijk is, verenigde het niet allen die het ontvingen tot één lichaam. De grote kloof tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid bleef. Zoals getoond door het gedrag van Petrus en de gelovende Joden in het geval van Cornelius, geen vereniging tussen de twee klassen kon door hen worden overwogen, zelfs niet met proselieten van de poort. Hoeveel te minder met de naties als zodanig! En dit zou volkomen begrijpelijk moeten zijn met het oog op de beloften aan het fysieke zaad van Abraham en David, die nooit kon overgaan op alle naties zonder de inhoud ervan te verliezen. Maar geen van zulke aangegane verplichtingen belemmeren God nu om de heiligen vandaag de dag in één lichaam te verenigen, of ze nu tot de Besnijdenis of de Onbesnedenheid behoren, want ons rijk is *boven*, in de hemelen, en onze zegeningen zijn *geestelijk*. Deze zijn aan niemand anders beloofd, en kunnen daarom worden genoten door het verenigd lichaam, waarin alle leden van dezelfde rang en stand zijn, of ze nu uit de Besnijdenis

of Onbesnedenheid komen.

In het koninkrijk zelf zullen de naties worden gedoopt, maar de grote ongelijkheid tussen hen en Israëel zal eerder worden benadrukt dan verwijderd. Voor zover als we weten, zullen alleen Israëlieten het dopen doen en het onderwijs geven en de naties zullen gehoorzaamheid schenken (Mat. 28:19,20). In plaats van te worden weggedaan, zal de kloof tussen Jood en Griek groter zijn dan ooit tevoren.

Moderne inspanningen om kerkelijke eenheid te bereiken worden enorm gehinderd door onkunde op dit punt. Grote gemeenschappen van gelovigen zowel als vele kerkmensen in naam beschouwen één of andere vorm van dopen noodzakelijk voor de eenheid, als het al niet een voorwaarde tot redding wordt. Sommigen zouden nooit kinderdoop verlaten; op basis van dat God een God van liefde is, en dat het verzuim ervan “intens lijden aan miljoenen moeders en vaders zou brengen die zich er nu in verheugen dat wanneer hun Hemelse Vader hun kinderen in hun jonge jaren tot Zich zou roepen, ze al in de kudde van God opgenomen waren.”

De overheersende opvatting betreffende de plaats van de doop wordt als volgt uitgedrukt in de Encyclopaedia Britannica: “De Christelijke doop is het sacrament waardoor een persoon wordt ingewijd tot de Christelijke kerk.” Dit zou zowel kinderdoop als de doop op geloof insluiten. Zonder twijfel kwam dit idee op vanuit het feit dat dopen vereist is tot binnengaan in het koninkrijk op aarde, en dit koninkrijk wordt gewoonlijk verward met de kerk. Geleidelijk werd het nog verder verward met andere dingen, zoals wedergeboorte. Een eigenaardige uitleg werd in vroege tijden door Tertulianus gegeven. Te dien tijde werd het beeld van de vis veel gebruikt om een gelovige aan te duiden, omdat de eerste letters van de woorden *Iesous CHristos THEou Uios Soter* (Jezus Christus Gods Zoon, Redder) het woord *vis* (ICHTUS) spelde. Dus zei hij, “Wij vissen worden *in water geboren*, overeenkomend met de naam van onze Heer Jezus Christus.” Dit “bewijst” doopmatige wedergeboorte! Het werd “de grote besnijdenis” genoemd, omdat sommigen van opvatting waren dat de doop de plaats innam van dat ritueel.

DOPEN ONTWIKKELT ZICH PROGRESSIEF

De doop wordt gewoonlijk behandeld als een stereotiep beeld dat overal waar het wordt gevonden dezelfde kracht heeft. Maar eerder is het als een kameleon, die zich aanpast aan zijn omgeving. Alle beeldspraken zijn zo. De *betekenis* van een woord is constant in de Schriften, maar het gebruik, en in het bijzonder de figuurlijke toepassingen ervan, variëren aan de hand van de context. In Handelingen wordt het beslist geïmpliceerd dat Johannes' doop niet hetzelfde was als het latere dopen (Hand. 19:3,4). Het lijkt erop dat weinigen dit hebben opgemerkt, en zij grijpen nog steeds terug op het ritueel onder Johannes.

Dopen is progressief. Zelfs voorafgaand aan Paulus was er een voortgang in wat het aanduidde. De doop bij Pinksteren omvatte meer dan vóór het offer van Christus. Die van Johannes was een doop van bekering en vergeving van zonden. In Handelingen waren er twee dopen, één in geest en één in water. Daarna wordt het er weer één, die in de geest. De Besnijdenis heeft altijd water nodig. De Onbesnedenheid (ver)eist geest.

Johannes zei, “Ik kom dopend in water” (Joh. 1:26). Maar Petrus zei op de Pinksterdag, “U zal het geschenk van de heilige geest verkrijgen” (Hand. 2:38). Daaruit volgt dat we in Handelingen zowel water als geest hebben. De Besnijdenis ontving de heilige geest *nadat* zij in water waren gedoopt. Maar Cornelius, hoewel hij slechts een proseliet was, ontving de heilige geest *voordat* hij in water werd gedoopt. Dit is erg betekenisvol, want vóór dit gebeuren, leek het alsof waterdoop essentieel was tot het ontvangen van de heilige geest. Maar wanneer we eenmaal zien dat de geest *volgde* op het water bij de Besnijdenis, en eraan *voorafgaat* bij de Onbesnedenheid, zouden we gereed moeten zijn om te begrijpen waarom er een terugkeer is naar *één* doop — die in geest — toen het huidige evangelie van de Onbesnedenheid werd onthuld door Paulus.

Dopen in water was waarlijk een middel tot redding, en zal dat weer worden. De Schriften onderwijzen het duidelijk. Ik heb er vele jaren tegen gestreden, en probeerde de passages die het leerden weg te verklaren, omdat ik de teksten van de Besnijdenis gapte en die op mijzelf “toepaste”. Hoe groots is het om in staat te zijn *al de Schriften* te geloven en de plaats te zien die God elke passage heeft gegeven! Dan behoeven we de passages

niet uit de weg te gaan die duidelijk redding door waterdoop onderwijzen. Daar ikzelf het ritueel had ondergaan, was ik er niet bevooroordeeld tegen, zoals degenen die niet waren gedoopt. Maar ik had Romeinen bestudeerd en kon de genade die daar onthuld werd niet verzoenen met met een redding gebaseerd op andere gronden dan genade en geloof. Dopen stond te dicht bij redding door werken, wat ik verafschuwde.

Petrus bevestigt in zijn brief (1 Pet. 3:20) de praktijk van Pinksteren. Er was water genoeg in de zondvloed, en Noach en zijn familie werden erdoorheen gered. Als een typering hiervan, zegt Petrus, *redt de doop u nu*. En wie zou het beter weten dan Petrus, in zijn schrijven van geïnspireerde brieven aan de Besnijdenis? Maar hij had veel ervaring gehad met gedoopte discipelen te dien tijd. Veel van wie gedoopt waren geworden, waren afgevallen toen het koninkrijk geen werkelijkheid werd. Dus voegt hij een bepaling toe aan zijn bewering om te tonen dat een loutere oppervlakkige reiniging niet genoeg is, het moet dieper gaan. Het is “niet het afwassen van het vuil van het vlees, maar de bede van een goed geweten aan God” (1 Pet. 3:21).

Een andere passage, die duidelijk redding door waterdoop onderwijst, staat aan het einde van Markus verslag: Hij die gelooft en wordt gedoopt zal worden gered, maar hij die ongelovig is zal worden veroordeeld” (Mar. 16:16). Ik ben onuitsprekelijk dankbaar dat dit mij niet langer verontrust zoals het dat vroeger deed. Overtuigd als ik was door mijn bestuderen van Romeinen dat God alleen mijn Redder is, kon ik niet begrijpen hoe het hier anders kon zijn, totdat mijn ogen werden geopend voor de verscheidene fasen van Gods handelen, en het verschil tussen het evangelie van de Besnijdenis en het evangelie voor vandaag. In de ene is waterdoop essentieel. In de andere dankte Paulus God dat hij niet langer had gedoopt, omdat God hem niet had afgevaardigd om te dopen, maar om het evangelie te brengen. Voor de Besnijdenis moet er doop in water bestaan, zelfs wanneer de doop in de geest wordt toegevoegd. Maar wanneer God Zich niet meer met het vlees inlaat, dan is de geestes-doop noodzakelijk, en water niet meer nodig.

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

9. WIE IS ONDER DE WET?

IK BEN ER BLIJ OM te zien dat het grote verschil tussen het evangelie van de Besnijdenis en dat van de Onbesnedenheid onder de heiligen verbreidt wordt. Maar het heeft me teleurgesteld dat in sommige gevallen het geen wortel lijkt te schieten, daarom ben ik meer en meer getroffen met de noodzaak tot de bodem door te gaan met deze dingen. Er is voldoende helder onderwijs met betrekking tot wat de Schriften zeggen, maar we missen een dieper begrip van waarom deze dingen zo zijn.

Er zijn vele grote filosofieën in de wereld vandaag de dag. Mensen hebben veel te zeggen en sommigen stellen zich voor dat ze werkelijk iets weten van wat er gaande is in de wereld. Maar als u eenvoudig een simpele vraag stelt, zijn ze allen stom. Dat enkele woord is: 'Waarom?'

Ik denk dat het ons voorrecht is, als we volwassen worden in ons begripen van Gods Woord, om ons onder het oppervlak te begeven en te weten waarom bepaalde dingen zijn zoals ze zijn. Dan zal het veel makkelijker zijn om dat wat verkeerd is te vermijden en overeen te stemmen met wat de Schriften te zeggen hebben.

In onze studies zijn we nu aangekomen bij het onderwerp van de *wet* — de wet van Mozes. Er wordt veel gezegd over de wet in Paulus' brieven, in het bijzonder in Romeinen en Galaten. De houding die we ten opzichte van de wet zouden [moeten] aannemen wordt helder uiteengezet in deze brieven en, natuurlijk, eveneens in enkele andere, tonend dat er een enorm verschil is tussen de evangeliën van de Besnijdenis en van de Onbesnedenheid met betrekking tot de wet. Nu zou het behulpzaam kunnen zijn terug te gaan en te bekijken waar het Christendom op het verkeerde spoor kwam. Waarom is het dat de mensen van de Heer de mist ingingen betreffende dit onderwerp ondanks de heldere onthulling die we in Romeinen hebben?

Slechts zeer weinigen lijken het grote verschil tussen de twee evangeliën te kunnen (be)grijpen.

Laat ons de belangrijkste punten van onderscheid overwegen: In het evangelie van de Besnijdenis hebben we de wet. Deze is *niet* afgeschaff (of ingetrokken). Trouwens, in feite zal de wet gedurende het millennium voortduren. Dan zal Israël nog steeds onder de wet zijn. Er zal een groot verschil zijn in contrast met wat er voorheen bestond, maar niettemin, het hoofddoel dat God op het oog heeft duurt voort tijdens geheel die eon, met betrekking tot de Besnijdenis. De wet werd *niet* gegeven om te worden gehouden. Deze werd *niet* gegeven zodat mensen deze zouden gehoorzamen en een besef van God zouden krijgen, maar om hen hun *onvermogen* te tonen haar te houden. Dat is waarom we de lange lijst fiasco's in Israël hebben. De wet bij Sinaï gegeven was een groot succes vanuit het oogpunt van Gods *bedoeling*. Het toonde dat de mens niet in staat is om zich aan haar standaard aan te passen. Dat was Gods *bedoeling*, hoewel dat tegengesteld was aan Zijn tot uitdrukking gebrachte, uitgesproken *wil*. Dit duurt voort in het millennium, zelfs als bovendien de wet op hun harten wordt geschreven. Volmaaktheid wordt niet bereikt, zelfs niet in dit gezegende tijdperk.

Misschien zal het ons helpen te tonen hoe futiel wetsonderhouding is als we in het kort de effecten daarvan overwegen op de andere naties. In het millennium zal er zegen zijn door Israël aan de wereld. De kennis van Jahweh zal de aarde bedekken zoals wateren de bodem der zee bedekken. Als dat zo is, waarom dan die verschillende (momenten en) gelegenheden waarbij de naties zich tegen Jahweh keren? In het land Israël zal de kennis van Jahweh universeel zijn, maar niet onder de naties. Er zal een grote desertie, een enorm afvallen zijn aan het eind van het millennium. Vroeger dacht ik dat het millennium een periode van volmaaktheid zou zijn. Maar onder de wet is geen voltooiing, geen voleinding mogelijk. Israël, heden ten dage, houdt de wet niet. Maar diegenen van hen die nu in Christus geloven, worden, in plaats van door vurige gerichten verteerd, opgeheven tot bovenaardse hoogten evenals al de andere leden van Zijn lichaam.

We zullen nu een probleem overwegen dat dienaren van God erg heeft verontrust, en voor zover ik weet is er nooit een echte oplossing voor geweest. Dat is, wat is de plaats van de wet vandaag? Eens, toen ik dit

onderwerp behandelde, zei een van mijn vrienden dat hij dacht dat het een goede zaak was dat, in de kerken van het Christendom, de kinderen de wet zouden leren, opdat zij daardoor tot een kennis van zonde zouden mogen komen. Dat is waar de wet voor werd gegeven. Voor mij was dit niet erg overtuigend, en dat werd nog minder toen ik dat in het licht van de echte praktijk beschouwde. Ik verbleef een aantal jaren in een land waar iedereen een amateur theoloog was. Zij kenden de tien geboden en lange verklaringen daarvan uit het hoofd. Het was werkelijk opzienbarend welke plek de wet van Mozes in dat land werd gegeven. Het was nagenoeg een deel van het onderwijs, een noodzakelijkheid in de algemene ontwikkeling. Maar het bleek de neiging te hebben mensen zelf-rechtvaardig te maken. Het leidde zelden tot overtuiging en redding door geloof.

Het Opperste Gerechtshof heeft vastgesteld dat we een Christelijk land zijn. Anders zou dat waarschijnlijk moeilijk te beseffen zijn! Maar in de plaats waar ik naar verwees, werd religie er voortdurend bijgehaald. Nu, als zulk onderwijs berekend zou zijn om mensen voor te bereiden op het evangelie, zou dat een goede zaak zijn. Echter, ik zeg het u duidelijk, ik heb in mijn hele leven nog nooit zulk een doodse plaats gezien. U kon de Bijbel laten spreken bij de mensen, maar het had niet meer effect dan het had in Israël..... De wet werd niet gegeven om te redden. Alleen het evangelie kan dat doen. De wet is niet nodig om mensen voor het evangelie voor te bereiden en bovendien werd zij nooit aan de naties gegeven.

Ik zal een passage (voor)lezen om te tonen wat de wet deed voor Israël, en het lijkt me dat dat overal hetzelfde effect heeft: “Maar hun denken werd met eelt verhard, want tot deze zelfde dag is dezelfde bedekking blijvend bij het lezen van het oude verbond, zodat het niet wordt ontdekt dat het, in Christus, verdwijnend is.” (2 Cor. 3:14). Hier ziet u het effect van de wet op Israël. Het maakte hen met eelt verhard. [Het veroorzaakte als het ware “eelt op de ziel” of beter: eelt op het hart.] En dat is wat u ook ziet in het Christendom. Vele Christenen spreken van zichzelf alsof zij geestelijk Israël waren. Ik denk dat het er niet ver naast zou zijn als we hen “*ongeestelijk* Israël” zouden noemen.

Wij vinden deze zelfde bedekking ook in het Christendom. Toen ik naar de Zondagsschool ging vertelden ze me: Als je een goede jongen bent en God gehoorzaamt, zul je naar de hemel gaan. Dat is Christendom, maar

geen Schrift. Het maakt het hart vereelt en werpt er een bedekking over.

Er zijn een paar erg simpele dingen die de meesten van ons niet geheel begrijpen in verband met de wet. Hen louter te noemen, laat zien wat ik bedoel. In het bijzonder wil ik u op het hart drukken, dat *wet(geving) niet Gods weg is om met de mensheid als geheel om te gaan*. Toch is dat het idee dat u krijgt in Het Christendom en de publicaties ervan. Zij staan erop dat God ons Zijn wet gegeven heeft en dat we die moeten gehoorzamen.

Om te beginnen liet God de mensheid voor meer dan tweeduizend jaren zonder wet. Hij gaf aan Israël geen wet totdat zij bij de berg Sinaï kwamen. Niet alleen dat maar *Hij gaf haar in het geheel niet aan de mensheid als geheel*. De wet is een erg beperkte zaak. God gebruikt slechts een heel klein deel van de mensheid in deze demonstratie van de zwakheid en het onvermogen van het vlees. Het is niet voor de gehele mensheid, God bedoelde haar niet voor het gehele ras. Zowel in tijd als in reikwijdte werd ze *beperkt*. Niet alleen dat, maar het is een *nationale* zaak. Ze werd slechts gegeven aan *één natie*, als zodanig, niet louter aan de individuen in die natie.

Wanneer we Israël bij Sinaï horen zeggen, “Alles wat Jahweh gesproken heeft zullen we doen,” kunnen we niet anders dan medelijden met hen hebben. In welk duister moeten zij zijn, met betrekking tot hun eigen hart en hun vermogens! Het *idee alleen al*, dat zij Gods heilige wet kunnen vervullen! Maar wat is dat vergeleken met de huidige naties? Zij hebben gezien wat er gebeurde met Israël in de les die God ons heeft gegeven. We hebben het voor ons beschreven in de Schriften. God heeft het erg duidelijk gemaakt, zo duidelijk dat de huidige huishouding *gebaseerd* is op deze demonstratie dat degenen die in het vlees zijn God niet kunnen behagen of Zijn wet gehoorzamen. Ondanks dit feit, stelt het Christendom zichzelf op dezelfde positie als Israël gedaan had. Ik begin het idee te boven te komen van het achterom kijken naar deze slechte mensen in het verleden. Wij kunnen veel dichter bij huis erger falen vinden. Het Christendom heeft zich een positie van veel grotere zelf-verzekerdheid en eigenwaan aangemeten dan Israël ooit heeft gedaan, en om die reden lijkt het me dat Christenen altezamen het spoor bijster zijn wanneer zij denken dat zij zichzelf onder de wet moeten stellen.

Ik hoop dat u dit contrast kan vatten. Vele echte gelovigen willen onder

de wet staan. Dat is veel erger dan Israël bij Sinaï. Het licht dat gelovigen nu zouden moeten hebben overwegend, denk ik dat we grotere fouten te midden van onszelf kunnen vinden. Wanneer we het idee in ons hoofd halen dat we, in onze eigen kracht, Gods wil kunnen vervullen, zondigen we tegen een licht dat Israël nooit gehad heeft. Het lijkt me dat één oorzaak van de duisternis en van de bedekking die op het hart van het huidige Christendom ligt, de reden waarom we hen niet met de waarheid kunnen benaderen, en het evangelie hen zo weinig aanspreekt, is, vreemd genoeg, dat ze zo veel van de Bijbel weten, maar van de verkeerde delen. Zij hebben opzettelijk het feit genegeerd dat God de naties nooit de wet gaf, en hebben zich er op arrogante wijze onder gesteld. Hoe verwaand en onnozel is dat?

Zij erkennen en beseffen tot op zekere hoogte de onmogelijkheid om haar totaal te houden, want zij verdelen de wet onder in de morele en de ceremoniële delen, om zo sommige gedeelten te ontlopen die zij niet kunnen vervullen, zoals het geregeld naar Jeruzalem gaan. Er zijn delen van de wet die alleen in het land Israël kunnen worden vervuld, en als je niet in het land bent, kun je de wet niet vervullen.

Hier hebben we één aanwijzing waarom zovelen het spoor bijster zijn in verband met Israël. Als we niet van de weg waren afgedwaald, en werkelijk het feit hadden begrepen dat nu zelfs Israëlieten door Paulus worden opgeroepen om voor de wet te sterven, dan zou een groot deel van het onderwijs wat des Heren mensen vandaag de dag misleidt geen gehoor kunnen vinden. Velen proberen bijvoorbeeld te bewijzen dat onze natie deel is van Israël, en als resultaat daarvan, zouden zij zich natuurlijk onmiddellijk onder de wet plaatsen — of zouden zij dat moeten doen. Welnu, als dat het geval is, wat doen zij dan in deze verre uithoek van de wereld? Er is iets erg, heel erg verkeerd met hen. Als zij zich niet in het beloofde land bevinden, is dat omdat zij niet hebben gehoorzaamd aan de wetten en onder de *vloek* van de wet staan. Juist nu het feit dat zij verstrooid zijn toont dat zij *niet* in aanmerking komen voor de *zegeningen*, maar voor de *vervloeking* van Israël. *Als zij iets willen claimen, laat hen dan daarop aanspraak maken.*

In het huidige Christendom hebben we de situatie dat er een bedekking ligt op het hart van nagenoeg iedereen. Afgelopen zondag werd mij een traktaat gegeven getiteld: “Stralen van Levend Licht.” Ik zal hier een stukje ervan weergeven om iets van deze bedekking te laten zien. Het is

een Mormoons traktaat. Hiet is slechts een klein voorbeeld. Het toont hoe weinig bekend is van deze waarheid die ik u heb geprobeerd voor te stellen. Hier hebben we wat Sint Paulus getuigenis genoemd wordt: **“De apostel Paulus wordt gewoonlijk voorgesteld als de prediker van de grote doctrine van rechtvaardiging door geloof alleen.”** Deze mens ziet iets. Hij weet wat in het Woord van God staat. Opnieuw aanhalend: **“Maar dat hij wordt misverstaan over dat onderwerp wordt duidelijk uit zijn brief aan de Romeinen...”** Dit is opmerkelijk. Ik dacht niet dat iemand naar de Romeinenbrief kon gaan om te bewijzen dat rechtvaardiging door geloof niet waar is. Maar hier is het: **“... waarin, terwijl hij de doctrine van rechtvaardiging door geloof verkondigt, hij ook de de noodzaak van goede werken benadrukt als de vrucht van het geloof, bijvoorbeeld, wanneer hij zegt: ‘Die een ieder overeenkomstig zijn daden zal belonen ...’”** Maar één passage handelt over Gods *gericht* van de gehele mensheid, los van geloof. De andere geeft de *genade* die de gelovige wordt getoond in Christus Jezus. Zodoende zouden we dat wat ons *niet* betreft accepteren, en verwerpen wat nota bene speciaal ons deel is.

Door zulke praktijken wordt het evangelie van de genade van God volkomen verwijderd uit het Woord van God. Alles wat deze man heeft is wat de ongelovige heeft die de weg richting het gericht volgt. Er bevindt zich in het geheel geen evangelie in. Zo ziet u dat hij nu juist de zaak bezit waarover ik heb uitgeweid — rechtvaardiging door middel van *werken*. En hij vindt dat in het boek van Romeinen!

Het is nagenoeg dezelfde bedekking als die van Israël. Doch Israël had eens een openbaring. Zo heeft deze mens een openbaring. Hij citeert werkelijk uit de Schriften! Niettemin is er een *bedekking*, en het lijkt me dat deze bedekking ontstaat vanwege het feit dat de naties pogen de wet te houden die aan Israël gegeven was. De naties hebben de Bijbel, maar, evenals Israël aan de voet van Sinaï, rebelleerden hun harten bij het ontvangen van Gods genade en wilden zij zelf werken voor hun eigen redding.

Zodoende kunt u zien dat de wet vandaag, in plaats van te doen wat een groot gedeelte van de theologen denken dat zij doet, n.l., het terrein egaliseren voor het evangelie, ze in feite de harten van de mensen verhardt met eelt. God bedoelde nooit dat de wet iets anders zou doen. God hoefde de wet niet te geven om voor redding voor te bereiden, maar eerder om te

demonstreren wat in het menselijke hart bestond — om de mens op zijn plaats te zetten, zodat Hij, Zelf, Zijn eigen verheven positie gegeven moge worden, als de Redder en Rechtvaardiger van allen.

DE “WET” VOOR DE NATIES

De meeste mensen veronderstellen dat er slechts één nieuw verbond is. Maar er is een nieuw verbond dat met Israël in het land gemaakt zal worden, dat tot hen beperkt wordt, en er is een ander nieuw verbond dat ons wordt voorgesteld door de apostel Paulus, dat niet beperkt is tot Israël, en voor *vandaag* is, terwijl het nieuwe verbond voor Israël en hen in de toekomst, wanneer ze eens te meer in het land vergaderd zijn, toevalt.

Niet alleen dat, maar er zijn twee wetten. Dit moge een beetje verwarrend zijn. Zoals één van de verbonden geen letterlijk verbond is, maar zo genoemd wordt omdat het aan Israël gegeven verbond vervangt, zo is het ook met de wet. De aan Israël gegeven wet had een doel. Ze werd niet gegeven om te worden gehoorzaamd. Ze werd gegeven om te worden verbroken, en, in feite ... , voor Mozes het volk kon bereiken, (ver)brak hij de stenen tafelen waarop ze was geschreven. Het was Gods bedoeling dat ze ge- en verbroken zou worden.

Als het Christendom louter zou beseffen dat de wet werd gegeven om zonde tot overtreding te maken — om het karakter ervan te verergeren — dan zouden zij zonder wet willen zijn.

Dit toneel hier beneden is slechts een podium waarop de tragedie van de mensheid door God gebruikt gaat worden om Zichzelf aan geheel de schepping te onthullen. De wet is slechts een bijzaak.

Nu zou ik in het bijzonder aan u duidelijk willen maken, dat, wanneer de waarheid voor vandaag aan ons wordt aangeboden door Paulus in Romeinen, dat niet op de wet is gebaseerd, maar op het *falen* van de wet. Het grote punt dat gemaakt wordt is dat we hier gekomen zijn aan een *einde* van de wet. God heeft gedemonstreerd dat er niets in de wet is waardoor redding of zegen te verkrijgen is. Echter dat is niet zo met de Besnijdenis. God blijft in de koninkrijks-eon doorgaan met de wet om zodoende Zijn demonstratie compleet te maken. God beperkte Zijn wet tot slechts een klein volk. Later schrijft Hij de wet op de harten van Zijn volk en zelfs dat

voert niet tot volmaaktheid. Wanneer we bij het einde van de bedeling van de wet komen en bij de tijd wanneer Paulus begint te schrijven, bestaat er *een goddelijke rechtvaardigheid geheel los van de wet*.

Ik dank God dat, mijn ervaring is dat ik vroeg in mijn geloofsbeleving werd geleid tot het bestuderen van Romeinen. Op dit punt is Paulus' evangelie radicaal verschillend van wat de Besnijdenis apostelen voor Joden en proselieten aan te bieden hadden. Omwille het punt bijzonder te benadrukken dat elke passage *in haar context moet worden bewaard*, laat ons de volgende vermelding in Romeinen 7:13 overwegen: "De doeners of daders der wet zullen worden gerechtvaardigd." Laat ons de context niet lezen. In deze demonstratie willen we de context niet. We lezen eenvoudig dat de doeners (of daders) der wet zullen worden gerechtvaardigd. "Maar," zegt u, "dat moet heel anders zijn. In Romeinen 3:20 hebben we: '... omdat door werken der wet geen vlees zal worden gerechtvaardigd voor Hem staande.' Nu ziet u hoe de Bijbel zichzelf tegenspreekt!" Zulk een tegenspraak zou gecorrigeerd moeten worden als dat mogelijk is. Het zou moeten lezen: "De doeners (of daders) der wet zullen *niet* worden gerechtvaardigd." Maar tussen deze twee passages lezen we, "Niemand is rechtvaardig — zelfs niet één." In plaats van een tegenspraak te zijn, is het een eenvoudig logisch gevolg. *Als er geen doeners, geen daders* der wet zijn, dan is het erg duidelijk dat niemand gerechtvaardigd zal worden — geen vlees zal worden gerechtvaardigd voor God.

Dat is slechts één voorbeeld. De specifieke passage die ik u wil voorhouden lijkt erop. In Rom. 1:18 tot 2:16 lezen we over diegenen die *niet* onder de wet zijn. God zal een ieder belonen overeenkomstig hun daden: diegenen, inderdaad, die door volharding in goede werken heerlijkheid en eer en onbederfelijkheid zoeken, eonisch leven (2:6,7). Hier wordt ons een groot feit voorgesteld. Allen zullen erkennen dat dit waar is en we durven het niet tegen te spreken. God moet het juiste doen met betrekking tot al Zijn schepselen. Hij moet diegenen die aan de voorwaarden voldoen belonen.

Maar wie zal deze beloning ontvangen? Mijn tijd in Europa heeft mij hierover zeer op de proef gesteld. Sommigen claimden dat er zulke mensen zijn. We zouden ons kunnen voorstellen dat er iemand met zo'n karakter bestaat, zelfs al hebben we er nog nooit één gevonden. Maar God heeft

het duidelijk gemaakt dat er niet één zelfs maar *rechtvaardig* is, laat staan dat hij ook nog *goed* zou zijn (Rom. 3:10). Daarmee zou de zaak besloten behoren te zijn.

Ik heb het duidelijk gemaakt dat er überhaupt geen tegenspraak is, maar dat de argumentatie eerst voor al vereist dat God rechtvaardig zal zijn en iedereen volgens deze standaard van rechtvaardigheid zal behandelen. Als we een beetje verder in Romeinen gaan, zullen we zien dat God er niet mee rekent dat iemand zichzelf zal rechtvaardigen. In het vijfde hoofdstuk van Romeinen lezen we: “Daaruitvolgend, dan, zoals het was door één krenking voor *de gehele mensheid tot veroordeling ...*” Gode zij dank dat er geen uitzonderingen zijn! Het werk van Christus zou teniet worden gedaan, als één enkele ziel in staat zou zijn zich op te werken tot redding of rechtvaardiging of iets van die aard, ofwel door de wet, ofwel los van de wet.

Het geweten, is Gods wet voor de naties. Zoals Paulus zegt, “wanneer ooit zij van de naties die *geen wet hebben*, van nature mogen doen dat wat de wet vereist, zijn deze, *geen wet hebbend, zichzelf tot wet*, en zij tonen de werkingen van de wet die op hun harten geschreven staat, hun geweten samen getuigend ...” Evenals de wet van Mozes hen veroordeelt aan wie ze gegeven werd omdat ze niet de kracht hadden haar te vervullen, zo werd de naties het geweten gegeven zonder het noodzakelijke vermogen om de vermaningen ervan ten alle tijde in acht te nemen. In het gericht zal het de plaats van de wet innemen voor diegenen die niet verlicht zijn door goddelijke openbaring.

Maar de gelovige zou niet moeten wandelen volgens dit flauwe licht, noch zou hij het gericht moeten vrezen waartoe het leidt, want hij heeft als verlichting de stralende helderheid van Gods grootste genade en deze ook als een vitale kracht om hem in staat te stellen te leven ver boven de vermaningen van geweten of het gedonder van de wet.

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

10. MET CHRISTUS GEKRUISIGD

WIJ ZIJN MET CHRISTUS GESTORVEN. *Dit is niet van toepassing op Gods aardse volk.* U zult het in de brieven aan de Besnijdenis niet vinden, om de eenvoudige reden dat God nog niet klaar met hen is, maar hen nog steeds in het vlees behandelt, en hen ook zo zal behandelen in de komende eonen. Diegenen die bij Paulus behoren slaan dat alles over, en hebben de voltooiingen van de eonen al bereikt (1 Cor. 10:11). In de geest zijn wij de Besnijdenis ver vooruit. Och, als onze religieuze leiders dit eens zouden kunnen zien! Soms, bij het bestuderen van het Hebreeuws, dacht ik er goed aan te doen om te overwegen wat anderen onderwezen, en heb daarom gelezen wat ze te zeggen hadden. Voor hen is het onder andere moeilijk te vatten dat Israël in de duizend jaren offeranden en een priesterdienst zal hebben. Waarom toch, nu dat alles is weggedaan, stellen zij zich voor. Hoe kan het dan nieuw leven worden ingeblazen? Zij maken geen onderscheid tussen Gods handelen met de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. Zij zien niet dat, in de geest, *wij het millennium voorbij zijn*, zodat onze zegeningen zelfs in die eon van fysieke wonderbaarlijkheden niet op hun plaats zouden zijn.

Wij bevinden ons al voorbij deze dingen, en wanneer Christus wederkomt, zal er in zekere zin een terugval zijn, en zal het vlees weer een plaats krijgen. *Dood met Christus verwijst alleen naar ons.* Ik wil in het bijzonder benadrukken dat het niet dood *in Christus* is. Niet veel later hebben die kostbare beeldspraak dat we in Hem zijn. Onze dood is niet dezelfde als Zijn dood. Hij stierf *voor* ons en wij stierven *met* Hem. Wanneer we Hem gekruisigd aanschouwen kunnen we ons niet als zijnde *in* Hem voorstellen, omdat Hij daar was in ons belang. Veel beter kunnen we onze plaats zien in diegenen die werkelijk met Hem werden gekruisigd. Het is opmerkelijk dat de Schriften ons enig verslag zouden geven van deze geëxecuteerde

misdadigers. Hun kruisiging beïnvloedt onze redding niet, nochtans wordt er veel gezegd betreffende hen, zodat we onszelf mogen herkennen in deze ten dode gedoemde mensen.

Een wonderlijke passage in Galaten zet deze grote onderscheid-makende waarheden uiteen. Het luidt als volgt: Met Christus ben ik gekruisigd, doch ik ben levend; niet langer ik, maar in mij levend is Christus (Gal. 2:20). Merk op dat dit anders luidt dan de gebruikelijke vertalingen. Het is een mooi voorbeeld van benadrukking. Christus heeft de benadrukte positie. Er wordt met Christus begonnen en het eindigt met Christus. Ons wordt de plaats van de minste nadruk gegeven, samen met een ontkenning. Zelfs de vorm van deze passage onderwijst de waarheid die het uiteenzet.

Wij stellen geen groot belang in de persoonlijkheden van de twee dieven en de twee misdadigers. Het hele punt is het feit dat zij *met Christus* werden gekruisigd, met Hem ... tezelfdertijd en te zelfder plaatse. Dat is het grote punt dat we vandaag moeten benadrukken — kruisiging *met* Hem. In hen zien we wat we waren in Gods ogen. Daar zou Hij ons plaatsen als we ons verdiende loon zouden ontvangen. Het punt is hier dat ook wij niet louter de dood verdienen, maar bovenal een *schandelijke* dood, en dat ontorende einde wordt voor ons verbeeld door deze vier die met Hem werden gekruisigd.

Van welke aard was hun karakter? De meesten van ons zouden niet graag met hen worden geassocieerd. Maar Goddank, we zijn het wel! omdat, tenzij we onszelf in hun plaats kunnen zien, — dezelfde schandelijke dood ondergaand die Hij leed, — tenzij we dat kunnen zien, kunnen we nooit volledig de grote waarheden binnengaan die voor de Onbesnedenheid bestemd zijn. Zoals ik al eerder zei, voordat God zelfs maar met ons begon, was het niet langer noodzakelijk om verdere demonstraties te geven. Hij had al lang bewezen wat we zijn, en dat we niet dieper kunnen vallen. Later toont de apostel de praktische kant: Nu diegenen die van *Christus* Jezus zijn kruisigen het vlees tezamen met de passies en lusten ervan (Gal. 5:24). Merk dat op! God demonstreert waar mensen in het vlees op neerkomen, dus, geheel aan het begin van de waarheid voor de Onbesnedenheid toont Paulus de grondslag ervan, de kruisiging van het vlees. Dan opnieuw, in Gal. 6:12 “Wie er dan ook willende zijn zich goed voor te doen in het vlees, dezen zijn het die u verplichten te besnijden, echter alleen, zodat zij

zelf niet voor het kruis van Christus Jezus vervolgd zouden worden.” Hele ‘volksstammen’ van het ‘volk’ van de Heer zijn in deze categorie besloten. Waar zijn er nog die niet pogen een onschuldig gezicht op te zetten in het vlees? Het Christendom is grotendeels een poging nog iets uit en van het vlees te maken. Maar Paulus zegt: “Nu moge het niet mijn deel zijn te roemen, behalve in het kruis van onze Heer Jezus Christus, waardoor de wereld voor mij gekruisigd is geworden, en ik voor de wereld” (Gal. 6:14). U ziet, het is niet louter de *dood* van Christus, tot redding, maar het kruis van Christus tot vernedering. Zo weinigen maken het onderscheid, maar er is een enorm verschil. Het is de *schandelijke* dood. *Het einde van het vlees wordt hier beschouwd*. Alle pogingen om geestelijk Israël te zijn — om onszelf met de fysieke kenmerken van het evangelie van de Besnijdenis te verbinden — dat alles staat in verband met het vlees en is in ons geval afgedaan, beëindigd. Helaas, hoe weinig zijn er die de waarheid zien dat we met Christus zijn gekruisigd.

Kruisiging is niet alleen voor ons van toepassing, maar ook op de gehele wereld. Als die waarheid vandaag de dag bezeten zou worden, zou het aanzicht van deze aarde veranderen. Als de zogenaamde Christelijke naties zouden erkennen dat de wereld gekruisigd is geworden, zou nagenoeg alles wat ze vandaag doen worden gestopt en zouden ze het tegendeel gaan doen. Als we beseffen wat er hier over de wereld geschreven staat, zou dat voor ons alles anders maken en ons vrede geven.

Als ik deze waarheden niet zou bezitten en de huidige wereld zou beschouwen, zou ik in grote mate door eelt verhard moeten zijn om dat wat te zien is te verdragen. Er is een verscheidenheid aan bewegingen die de mens moet verbeteren. Daar zijn ze al vierduizend jaar mee bezig, en kijk eens waar we nu zijn! En sommige lieden lijken te denken dat ze wereldlijk iets gaan bereiken! Maar diegenen van ons die door de eerste wereldoorlog zijn gegaan zijn een beetje sceptisch, nog afgezien van wat de Schriften te vertellen hebben. En diegenen van ons die de mens en het vlees kennen, zoals dat in de Schriften staat beschreven, verwachten nu niets meer van menselijke inspanningen dan het verleden heeft aangetoond, om de eenvoudige reden dat God de wereld reeds heeft gekruisigd.

Zelfs in de verslagen van het leven van onze Heer, zien we, als we onder het oppervlak kijken, aanwijzingen voor deze waarheid. Daar vinden we

deze vier die met Hem gekruisigd werden. Er bevindt zich veel waarheid in verband met de symboliek van getallen in de Schriften, en het zou kunnen zijn dat het aantal van vier ons het getal van de wereld voorstelt. Jaren geleden, toen ons werd onderwezen dat er slechts twee met Hem gekruisigd werden, kon ik niet begrijpen waarom er slechts twee waren. Maar later kwam ik er achter dat er vier waren, twee rovers en twee misdadigers. Zij geven ons een beeld van wat we nu in de wereld hebben. Er zijn vele soorten uiterlijk vertoon, maar, gereduceerd tot de essentie, is dit het waar het op neer komt. U kunt uw keuze maken of u een misdadiger of een rover wilt zijn, maar we zijn het allen waard gekruisigd te worden. Trouwens, we zijn beide, want we doen God niet alleen onrecht, maar beroven Hem ook nog elke dag. Dit moge erg moeilijk zijn om te geloven, doch het is precies daar dat er vrede te vinden is. We spreken over vrede, maar er zal geen werkelijke vrede zijn totdat wij en het gehele universum tot de conclusie komt dat, niet Christus gekruisigd zou moeten worden, waar wij. Wanneer we eenmaal op dat punt aanlanden, zal de rest verhoudingsgewijs gemakkelijk zijn.

De twee misdadigers werden direct met Hem gekruisigd (Luk. 23:32). Daarna, toen de soldaten het lot hadden geworpen over Christus' gewaden en de inscriptie boven Zijn hoofd hadden geplaatst, werden de twee rovers gekruisigd (Matt. 27:38). Is het niet opmerkelijk dat er hier vier mensen zijn en een van hen gered wordt, hoewel hij een misdadiger is? Hij geloofde. Lijkt het er niet op dat hij een beeld is van diegenen die geloven, en zijn plaats door geloof innemen? Wij kunnen beamen wat hij te zeggen heeft: "Wij verkrijgen het verdiende loon vanwege wat we doen, maar deze Ene deed niets mis." (Luk. 23:41).

Deze mens werd gekruisigd, niet *in* Christus, maar *met* Hem. De anderen werden ook met Hem gekruisigd. Te Golgotha hebben we de situatie van de wereld en onszelf gekruisigd, en daar staat tegenover een onrechtmatig gekruisigde Christus. En wanneer we dat eenmaal zien, lijkt het me dat het duidelijk behoort te zijn dat de demonstratie, die God begon toen Hij Abraham en Israël ter hand nam, niet langer nodig is in verband met de naties. Als zij met Christus werden gekruisigd, zijn ze klaar met het vlees. Wij, die met Christus gekruisigd zijn, hebben het antwoord op de demonstratie gevonden. *Er is absoluut niets in het vlees voor God.* Diege-

nen die in het vlees zijn kunnen God niet behagen (Rom. 8:8) Het enige dat we ermee kunnen doen is het te kruisigen. Geen fatsoenlijke dood, maar een vreselijke executie. Alleen zo kunnen we het smadelijke karakter ervan erkennen, de volkomen schandelijkheid ervan. We erkennen dat we niet alleen de dood waardig zijn, maar de ontorende dood van een misdadiger. Dit gaat tot aan de wortel van de zaak.

God heeft door de geschiedenis van Israël geleidelijk een demonstratie uitgewerkt dat er niets goeds in het vlees is. De ene beproeving volgde op de andere, en zo zal het in de toekomst zijn, want dat zal voortdurend nodig blijven zolang het vlees nog enige plaats wordt gegeven. Maar voor ons is het niet langer noodzakelijk. God gebruikt Israël om te demonstreren wat het vlees is, niet alleen aan henzelf maar tevens aan de gehele schepping. Maar met ons heeft Hij een ander doel op het oog, dus wordt de les verkort. Hier hebben we één van de grote punten van onderscheid tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. Een hoofdreden waarom het zogenaamde Christendom en de zogenaamde kerk, en zelfs gelovigen, het niet lukt Gods opzet (of plan) te begrijpen, is dat zij zich nog steeds op de oude lijn bevinden. Zij geven het vlees nog steeds een plaats. Ze beseffen niet welke plaats God daarvoor bestemd heeft — *kruisiging*. Evenmin realiseren ze zich welke plaats God de wereld gegeven heeft — *kruisiging*.

Soms komen heiligen naar me toe en zijn ontmoedigd vanwege de wijze waarop de dingen in de wereld gaan. De dingen gaan juist goed omdat ze verkeerd gaan. Gods bedoeling, Zijn ultieme opzet om het einddoel te bereiken, wordt nu door precies dat feit vervuld. Ik verwacht niet dat dingen nu goed zullen gaan, omdat dit de wereld is die in relatie met ons gekruisigd is. We zouden er niets goed van behoren te verwachten. Wij kunnen beter roof van rovers verwachten. En dat is wat de wereld is in relatie met God, een bende van rovers en misdadigers. En juist hierom zal God in staat zijn om Zijn genade te verheerlijken. Ziet u, daarom is het dat deze grote waarheid allereerst als fundament gelegd moet worden voordat u deze gunst kunt begrijpen.

Veel goed onderwijs betreffende genade faalde vrucht te dragen omdat degenen die behoorden niet beseffen hoezeer ze dit zelf nodig hadden. Zij kunnen zichzelf niet als zo volkomen onteerd en gedegenereerd beschouwen, en zo wordt de genade aan hen verspild. Mijn gebed is dat God de

lezer van deze regels op welke manier dan ook laat beseffen welke dood het is die God hen heeft laten ondergaan door kruisiging. Dan zal het niet moeilijk zijn om Zijn genade aan hen te onthullen. Trouwens in feite is de reden waarom we met Christus gekruisigd zijn geworden, dat God Zijn genade moge onthullen, niet alleen aan ons, maar door ons ook aan anderen. Genade wordt niet erg gemakkelijk begrepen door de meerderheid van Gods schepselen. Het is Zijn opzet niet om allen zo zwaar onder handen te nemen als de Besnijdenis. God gaat ons niet alleen gebruiken om Zijn wijsheid en kracht te tonen, maar in het bijzonder Zijn *genade*. En om dat te kunnen doen, moet Hij ons apart van de Besnijdenis behandelen. Zij hadden bepaalde voorrechten. Zij waren God nabij, en, logisch gesproken, zou God hen de hoogste plaats behoren te geven. Maar God gaat iets veel groter dan dat doen. Als Hij hen de hoogste plaats in het universum zou geven, zou Hij niet meer in staat zijn die grotere genade te tonen die ons tot het hoogste maakt.

Och, dat we onszelf zouden kunnen zien als gekruisigd! Dan zou God aan ons onze heerlijke plaats in Christus onthullen, en wij zouden zwelgen in de genade die ons de hoogste trofeën van Zijn liefde maakt.

RECHTVAARDIGING BIJ HET KRUIS

Misschien is de beste manier om op deze dingen vat te krijgen om naar het kruis te gaan en te kijken hoe daar degenen die aan die grote tragedie verbonden waren handelden en wat ze zeiden. Wanneer we werkelijk rechtvaardiging zien in wat een individu doormaakt, dan is het veel gemakkelijker te begrijpen. Indien mogelijk zullen we pogen een voorbeeld te geven van hoe het werkt. In Duitsland heb ik Wittenberg bezocht waar Luther een groot deel van zijn leven verbleef. Het was een interessante plaats en bevatte vele voorwerpen die mijn interesse opwekten. Niet alleen dat, maar terwijl ik daar was om een conferentie bij te wonen, ontmoette ik ongeveer tweehonderd redacteuren van religieuze bladen, en ik was altijd op mijn *qui vive* om te zien of enigen van hen iets van rechtvaardiging zou weten. Maar zij konden geen enkel verschil zien tussen dat en vergeving. Alles werd door elkaar gehutseld. Maar voor mij is het onderscheid tussen deze twee zaken enorm. Als de schepping van God aan het einde

slechts wordt opgelapt, wat voor een prestatie zou dat dan zijn? Dat zou erg beproevend zijn, niet alleen voor mij, maar ook voor God. Maar als we rechtvaardiging eenmaal (be)grijpen zullen er geen stoplappen meer zijn, maar in tegendeel, een enorme vertoning van de wijsheid en genade van God. Kwaad zal niet alleen afwezig zijn, maar het zal tot goed worden omgevormd, en dat kan God alleen doen. En vergis u niet in hoe ik dat bedoel. Iemand zei dat ik leerde dat we kwaad zouden doen opdat het goede zou kunnen komen. God kan maken dat goed uit het kwaad tevoorschijn komt, maar wij kunnen dat niet, wij zijn in geen enkel opzicht de gelijke van God. Hij kan wel doen wat wij niet kunnen.

Dit kan ons helpen om tussen de twee evangeliën onderscheid te maken.

Laat ons het geval van de soldaat beschouwen die de zijde van Christus doorstak. In hem geven de Schriften ons een lichtend voorbeeld van de mogelijkheid van rechtvaardiging, met daarbij een illustratie van hoe God kwaad kan gebruiken. De passage leest als volgt (Joh. 19:31): “De Joden dan, vroegen, vanwege dat het voorbereiding was, en de lichamen op het kruis zouden blijven op de sabbat (want dat was de grote dag van die sabbat) ..., vroegen Pilatus dat de benen gebroken mogen worden en ze weggenomen mochten worden. De soldaten dan kwamen en braken inderdaad de benen van de eerste en van de andere die samen met hem gekruisigd is.” (Laat ons terloops opmerken dat zij bij de eerste kwamen, dan bij een *ander* en *daarna bij onze Heer*, Die Zich in het midden bevond. Dit is slechts één bewijs dat de plaatjes die u ziet van de kruisiging niet compleet zijn. Er waren *twee rovers* met Hem gekruisigd en daarnaast *twee misdadigers* — *vijf* allen tezamen. Niet slechts drie. “Maar komende bij Jezus, daar hij waarnam dat Hij reeds gestorven was, braken zij Zijn benen niet. Maar één van de soldaten steekt Zijn zijde met een speerpunt, en onmiddellijk kwam er water en bloed uit. En hij die gezien heeft heeft getuigd, en zijn getuigenis is waar. En hij is bewust dat hij de waarheid vertellende is, opdat ook u, gelovende zou zijn. Want deze dingen gebeurden opdat de Schriften vervuld mogen worden, “Een been ervan zal niet worden verbrijzeld.” En bovendien, een andere schiftplaats zegt, “zij zullen Hem zien Die zij (door)steken.”

Laat ons zien of we een van de soldaten die Hem staken kunnen rechtvaardigen. Ik denk dat we dat gemakkelijk kunnen doen. Hij heeft iets

gedaan waarvan u en ik nooit aan zouden denken te doen. Wij zouden het iets erg, erg verschrikkelijks vinden. Niettemin hoe zit dat met hem? Het lijkt erop dat God bedoelde dat hij min of meer een vertegenwoordiger van de Onbesnedenheid zou zijn, daar bij het kruis. Nu het eerste dat we zouden moeten toegeven is dat deze man zijn plicht deed. Hij was daar niet alleen, maar een centurion stond klaar om toe te zien dat hij zijn deel zou uitvoeren. Dus ziet u dat, vanuit menselijk standpunt, we deze man niet kunnen veroordelen voor wat hij deed. Doch deze mens pleegde een afschuwelijk zware zonde, hij stootte werkelijk een lans in de zijde van de Heer. Niettemin was het zijn plicht dat te doen. Als hij het niet had gedaan, zou hij voor de krijgsraad komen. De centurion was ter plekke om toe te kijken dat hij het deed.

In Mattheus 27:54 nu lezen we: “De centurion nu en hen die met hem Jezus bewaakten, de aardbeving en de gebeurtenissen waarnemend, werden enorm bang, zeggende, ‘Waarlijk dit was de Zoon van God!’ ”

En contrasteer deze mensen met de Besnijdenis. Zeiden *zij* gelijke dingen? De Joden, omdat ze zo heilig waren, of dachten dat ze dat waren, wilden niet dat de lichamen op het kruis werden achtergelaten gedurende die grote sabbat-dag. Dus vroegen zij Pilatus dat Zijn benen gebroken zouden worden. Pilatus en de soldaten wisten dit niet, maar de Besnijdenis wist dat, naar de Schriften, een offer geen verbrijzelde benen zou kunnen hebben. Doch hier waren zij, feitelijk eisend dat de benen van het allergrootste Offer gebroken zou moeten worden! Dat was de aard van de heiligheid die ze hadden! Het was oppervlakkig en hypocriet.

Hier hebben we een ontmaskering van de *harten* van deze Farizeeën en van de Joodse natie. Het was hun niet toegestaan om zijn benen te breken, noch om Hem te kruisigen. Maar u zal door het gehele Woord van God vinden dat *zij* degenen waren die dat deden. Het was de houding van het *hart* dat telde. Dus hier bestaat een groot contrast tussen hen die bij het kruis aanwezig waren. Het was eerder *Israël* dat werd opgeroepen om zich te bekeren, dan de centurion of de soldaat. Bekering is in verwijzing naar het *hart*. Het was niet in verwijzing naar het feit van hun kruisiging van Hem met hun *handen*, maar met hun *harten*. En zo was het ook, in de verwijzing naar de lanspunt die Zijn zijde binnendrong. Een stukje verder haalt Johannes aan: “Zij zullen Hem zien die *zij* doorsteken” (Zach. 12:10).

Zij, Israël — niet de soldaat. En in de Openbaring zegt dezelfde apostel: “Elk oog zal Hem zien — ook zij die Hem doorsteken — en alle stammen van het land van Israël zullen over Hem rouwklagen.”

Johannes verwijt het die centurion niet. Hij legt dat bij zijn eigen volk. En hij heeft gelijk. Zij deden hun best om te voorkomen dat Gods Woord vervuld zou worden. God had gezegd dat de benen van het slachtoffer niet gebroken zouden worden, en zij wilden dat de Romeinen nu juist dat deden.

De Joden zijn zo. Een rijke jood in Denver wilde geen vuur maken op de sabbat, maar wilde dat een vriend van mij dat deed. Maar de Schriften hadden ook gezegd dat het verkeerd was om een ander dat te laten doen. Dus braken zij de wet alsnog.

Maar de soldaat met de lans *vervulde* het Woord van God, in zoverre dat het het breken van Christus benen voorkwam. Dat herinnert ons aan datgene wat we in Romeinen hebben staan, dat de naties in staat zijn om iets van de wet te vervullen, zelfs hoewel ze er niet onder staan. En niet alleen hield zijn daad de wet staande, maar hij vervulde één van de profetieën door de lans in Christus zijde te stoten. We kunnen hem het vervullen van de profetie niet verwijten. Het lijkt me dat, als we rechters zouden zijn, we hem zouden vrijspreken. We zullen niet kunnen erkennen dat hij iets verkeerd deed. Het was terecht wat hij dat deed. De dingen die hij deed leidden tot vervulling van Gods Woord. Het moest worden vervuld. We zijn het allen eens dat hij werd gerechtvaardigd in het handelen zoals hij deed. Dat is nu rechtvaardiging. Het kwaad dat daar plaats vond wordt verbonden met het grootste goed voor Gods schepping, en ik ben er zeker van dat allen van ons erg, erg blij zijn dat deze man zijn daad pleegde, hoewel we zelf er liever niets mee te maken zouden willen hebben.

Het feit is dat, bij het kruis, we God werkelijk de naties zien gebruiken om Zijn wil te vervullen. Israël ging tegen Zijn wil in, om daarentegen Zijn bedoeling te vervullen. En de natie van Israël, Zijn eigen volk, zien we hun uiterste best doen om de naties ervan af te houden Zijn wil te vervullen. Daar vinden we min of meer een basis om te ontdekken waarom het is dat God anders met de naties handelt dan met Israël.

De krenking door Israël is bovenmatig groot. Ik kan niet zien hoe het te dien tijde nog groter kon zijn. Er kan geen erger gedrag worden voorgesteld dan het gedrag van Israël bij de kruisiging.

Ook de naties waren niet geheel zonder schuld. Zij bespotten Christus en vlochten de doornenkroon, maar dit was iets kleins vergeleken met wat Israël deed. We moeten naar het hart kijken. Doch Israël *deed* hoegenaamd niets. Zij *handelden* niet, maar zij *spraken*, en het is door hun woorden dat we ontdekken waar hun hart zich bevindt. “Uit de overvloed van het hart spreekt de mond.” Maar de naties dan erg weinig van wat zij deden zou een krenking kunnen worden genoemd. Zij waren niet bitter tegen de Zoon van God. Ik veronderstel dat zij welke gevangene dan ook op dezelfde manier behandeld zouden hebben zoals ze Hem aanpakten. Toch was er een mate van krenking van hun kant. Vandaag de dag heeft God dat verwijderd. Nu is er verzoening². Als die soldaat het evangelie had gehoord en aangenomen, zou hij gerechtvaardigd zijn geworden. God treedt de gehele mensheid tegemoet op grond van wat zij bij het kruis deden.

Ik hoop dat u deze gedachten helder kunt bewaren — het verschil tussen zonde en krenking. We zondigen allen nagenoeg ten allen tijde. Sommige mensen denken dat ze niet zondigen, maar ik twijfel er zelfs aan dat we veel stappen kunnen zetten zonder één van Gods schepselen te vernietigen, wat zou kunnen worden beschouwd als een zeer ernstige misdaad. We nemen vaak verkeerde stappen, zelfs als gelovigen, maar ik hoop dat niemand van ons die dat doet werkelijk de gevoelens van God kwetst. Een kind kan uw antieke, niet waterdichte horloge nemen en het een grondige wasbeurt geven, maar als dat kind niet beter weet, kunt u zich er niet echt gekwetst door voelen.

En zo is het vandaag. God is verzoenend naar de gehele wereld, alsof zij net als de soldaat waren die we net hebben overwogen. Al wat hij deed was in de lijn met Gods uitgedrukte wil. Israël bevond zich niet in harmonie met Zijn *wil*, maar met Zijn *bedoeling*, vandaar dat ook zij gerechtvaardigd zullen worden bij de voltooiing (of voleinding). Ik neem aan dat deze soldaat geen idee had welk een goede zaak hij zo diende, en zoals ik al eerder zei, ik zou hem niet aanraden het nog eens te doen. Maar God kan alle handelingen nemen, zelfs die welke zo slecht als deze zijn, en ze tot goed omvormen. Dat is de fundamentele waarheid die we in Romeinen beschreven hebben, in deze huidige huishouding van Gods genade. Niet vergeving, want dat is tijdelijk voor Israël in de eonen. Wat wij bezitten

is oneindig veel beter, vrijspraak, niet schuldig, rechtvaardiging.

Denk geen moment dat ik mijzelf rechtvaardig. Ik kan dat niet doen. Dit bevindt zich geheel bij God. Er komt een dag wanneer wij allen één van de meest wonderlijke dingen zullen zien die mogelijk zijn om te aanschouwen — de wijsheid van God in het omgaan met kwaad en zonde.

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

11. BEGRAVEN, OPGESTEGEN, GEZETEN

DE KROON OP HET CONTRAST tussen het heerlijke evangelie van Gods genade en dat van de Besnijdenis kan worden uitgedrukt in de woorden *begraven*, *opgestegen* en *gezet*. God heeft voor ons dieper gereikt en heeft ons hoger verheven tot een heerlijker en meer permanente positie dan zelfs de twaalf apostelen die Christus' troon in het millennium zullen delen. Petrus zal niet eens de bewaker zijn bij de hemelpoort, zoals gewoonlijk wordt verondersteld. Hij zal in het geheel niet tot de hemel opstijgen, want hij zal op zijn troon op aarde zitten, één van de stammen van Israël richtend (Mat. 19:28) gedurende de duizend jaren. En het zijne is een erg bijzonder privilege dat alleen de twaalf apostelen zullen delen. In contrast daarmee, zijn wij, in de geest, allen begraven, en zijn opgestegen en gezeteld tezamen in Christus onder de hemelingen. Slechts een klein aantal van de Besnijdenis komt tot een hoge plaats in Zijn aardse koninkrijk, want het is gebaseerd op beloning, terwijl allen die geloven nu opstijgen en met Hem zitten onder de hemelingen, want het is de gave van *genade*.

BEGRAVEN MET CHRISTUS

Diegenen die met Christus gekruisigd zijn geworden, zijn ook met Hem begraven (of bijgezet) (Rom. 6:4; Col. 2:12). Figuurlijk, in de geest en in waarheid, is hun vlees aan het graf overgeleverd, waar zonde en de wet geen verdere macht over hen kan hebben. Dit is rechtstreeks tegengesteld aan het evangelie van de Besnijdenis, want het is Israël *naar het vlees* dat over de naties als koningen en priesters zullen heersen in de dag van Jahweh. Zij sterven niet voor de wet, want die wordt op hun harten van vlees geschreven (Ez. 36:26,27). Zij sterven niet voor de zonde, maar worden onderhouden door te eten van de boom des levens en te drinken van het water

des levens (Opb. 22:1,2). God is nog niet klaar met Zijn demonstratie van de nutteloosheid van het vlees in hun geval. Niet alleen Israël moet nog verder worden beproefd onder een volmaakte regering, maar de naties moeten ook onder ideale condities worden gesteld om de zwakheid van het vlees te tonen. De mensheid vandaag zou kunnen zeggen dat het geen kans heeft gehad. Alles, zowel van binnen als van buiten, is daar tegen. Dit zal worden omgekeerd, in het bijzonder in Israël. Het is alleen als we zien dat, zelfs onder de beste omstandigheden, de mensheid een mislukking is los van God, dat we beseffen dat begraven het enige noodlot is dat het ras dat van Adam ontsprong past.

In het Besnijdenis evangelie wordt de Onbesnedenheid een erg lage plaats gegeven, geheel ondergeschikt aan de uitverkoren natie. *Maar dit is in het geheel niet zo laag en nederig als die welke hen wordt toegekend in ons evangelie van genade.* Toen waren we vreemdelingen, ver weg op afstand, onreine honden in de ogen van een Jood. Zelfs in het millennium zullen de naties ver onder Israël geordend blijven. Maar nu handelt God met ons als dood en begraven, onder de zoden geplaatst opdat we de atmosfeer niet zouden verontreinigen. Als een levende hond beter is dan een dode leeuw, wat is dan onze waarde als een *dode* hond? In onszelf, in Gods beoordeling, zijn we veel dieper gezonken dan de Besnijdenis. Als we logisch over de zaak zouden redeneren, dan zou de juiste plaats van de gelovige onder de naties vandaag de dag ver onder die van enig ander tijdperk zijn. Laat ons hieraan niet voorbijgaan of deze vernederende boodschap afwijzen, want het is het essentiële fundament van genade. Als het evangelie dat Paulus predikte voor mensen die veel beter dan de Joden zou zijn, zodat zij met de hemel zullen worden beloond voor hun goedheid, dan is genade verdwenen. Dan is er in het geheel geen evangelie. Onze begravenis maakt het een bovenmatig *genadig* evangelie, evenals onze opstijging tot de hemelingen en onze zetel in Hem het het meest *heerlijke* maakt van geheel het evangelie dat God heeft gegeven.

Toen Christus werd begraven was het de eerste stap in Zijn verhoging tot de hoogste positie in het universum. Zijn kruisiging heeft Hem tot de diepste diepte gebracht. Toen zijn (be)middeljkende, (op)offerende werk beëindigd was, was er niets meer nodig om de mensheid te rechtvaardigen en het universum te verzoenen, voor zover het Zijn lijden betrof.

Trouwens, in de dood was er geen lijden mogelijk. Vandaar dat Hij niet gehaast in een misdadigersgraf werd weggestopt, om te vergaan onder de ontheiligde doden. Maar in plaats daarvan gaf een rijk man Hem zijn graf, en Zijn lichaam werd teder verzorgd door Zijn liefhebbende discipelen. Is het niet wonderlijk dat Zijn nederdaling tot de diepste diepte op de aarde Hem geschikt zou maken voor de hoogste hoogten van de hemel? Hetzelfde wonderbaarlijke is te zien in ons evangelie. Dit enorme contrast zou ons in staat behoren te stellen de volheid van Gods genade te vatten. We zullen deze overweldigende gunst missen als we de twee evangeliën verwarren. In de ene, wordt een gekozen natie verhoogd tot een beloofde plaats van suprematie op de aarde. In de andere, wordt het uitschot van de mensheid verhoogd tot een bovenaardse heerlijkheid in de hemelen, in alles het tegendeel van wat zij verdienen of verwachten.

Geen vreemdeling, geen onbesneden buitenlander, zou een plaats in het graf van een Israëliet toegewezen kunnen worden. Bij Hem geweest zijnde in Zijn kruisiging, zouden wij ijlings weggevoerd worden naar het veld van de pottenbakker, en daar achtergelaten worden onder de onteerde doden, tenzij, nota bene, onze karkassen in het Gehenna verbrand zouden worden, tezamen met de rommel en het afval van de stad. Eens vroeg ik me af waarom de priesters een veld van een *pottenbakker* kochten met de onrechtmatig verkregen winst van Judas' verraad om als begraafplaats te dienen. Na enige tijd in Palestina geleefd te hebben, ben ik gaan denken dat het waarschijnlijk was dat dat veld er ongeveer uitzag als de graven van die dagen, de catacomben, vanwege het wegnemen van de kleiafzettingen, en zodoende zou dat in een eenvoudige manier voorzien om zich van de lijken van hen die van zichzelf geen graf hadden te kunnen ontdoen, alsmede hen die niet tot de begunstigde natie behoorden.

Het Veld van de Pottenbakker, de begraafplaats voor vreemdelingen, is de enige juiste plek om begraven te worden voor de Onbesnedenheid, die niet kunnen delen in de graftomben van Israël (Mat. 27:7). Toen ik enige van de graftomben nabij Jeruzalem verkende verwonderde ik me over de enorme mate van gezwoeg die nodig was om deze uit de massieve rotssteen te houwen. Het was een grote ontering voor iemand om een begrafenis in de tomben van zijn vaders te worden ontzegd (1 Kon. 13:22). Sommige koningen werden niet bijgezet in de koninklijke grafkelders (2 Kron. 21:20;

24:25; 24:27). Dit komt overeen met de toekomst van Israël, wier lichamen niet veranderd zullen worden zoals die van ons en geheel zullen worden aangepast voor een nieuwe levenssfeer. Zoals de nieuwe geboorte (of wedergeboorte), in contrast staat met de nieuwe schepping, zo zal het hunne eerder een vernieuwing zijn, dan een volledige wederopbouw. Dit wordt in de manier van begraven gesuggereerd. Is dat het waarom het beeld verandert van *begraven* naar *planten*? (Rom. 6:4,5).

OPGESTEGEN MET CHRISTUS

Christus steeg naar Zijn Vader op spoedig na Zijn opwekking uit de doden (Joh. 20:17). Ongeveer veertig dagen later, steeg Hij opnieuw op te midden van de apostelen, op de Olijfberg. De laatste gebeurtenis is die waar gewoonlijk naar wordt verwezen als *de* hemelvaart of (opstijging). De eerdere is nagenoeg vergeten en wordt gewoonlijk genegeerd. Maar deze *eerste* opstijging (of “hemelvaart”), voordat Hij door menselijke handen werd aangeraakt, zou voor ons van overweldigend belang moeten zijn in deze huishouding van genade. Die van de Olijfberg is geheel met het komende koninkrijk verbonden. Is het niet vreemd dat dat onze Heer Maria niet toeliet Hem aan te raken bij die gelegenheid? Een week later echter nodigde Hij de twijfelende Thomas uit om zijn hand in Zijn zijde te steken. Israël is de natie die Hem kende naar het vlees. Hij was fysiek van dezelfde afkomst. Maar Paulus, hoewel ook hij met Hem verbonden was door vleeselijke banden, verwerpt deze (2 Cor. 5:16). Zou de weigering van onze Heer om Zich door iemand te laten aanraken, aanduiden dat Hij zich niet kon bezighouden met Israël tot nadat Hij was opgevaren en met hemelse eer gekroond zou zijn, en Hem die grotere heerlijkheden werden verschaft die Zijn offer verdiende? Hieronder was het Hoofdschap van het universum en dat figuurlijke lichaam dat zou worden samengesteld met allen die, in de geest, met Hem gekruisigd zijn geworden, met Hem begraven, en nu met Hem opgestegen *vóór* Zijn openbare hemelvaart op de Olijfberg.

De aankomst van Christus' aanwezigheid, wanneer Hij komt om Zijn koninkrijk op te zetten, zal plaats vinden waar Hij opsteeg. Zoals we in de profeten lezen, zullen Zijn voeten die dag op de Olijfberg staan, die naast Jeruzalem ligt in het oosten (Zach. 14:4), precies de plaats vanwaar Hij

opsteeg. Ik heb veel tijd doorgebracht op deze heilige bergrug, het wonderlijke schouwspel overdenkend waarvan ze al getuige was geweest bij Zijn hemelvaart, en het veel heerlijkere spektakel wanneer Hij in de toekomst terugkeert. Hoe passend is het dat de grote Koning zou verschijnen op precies het punt van Zijn vertrek! Het is luisterrijk gesitueerd, en kan vanuit nagenoeg elk deel van Jeruzalem worden gezien, en zelfs van voorbij de Jordaan in het oosten. Foto's van het uitzicht over de gehele stad worden gewoonlijk vanaf deze locatie genomen, omdat het aanzienlijk hoger gelegen is en een onbelemmerd uitzicht geeft over alle delen.

Vele jaren geleden, voordat ik me volledig realiseerde dat Paulus ons een vroegere verwachting had gegeven, gebruikte ik de woorden “deze Jezus Die van u is opgenomen geworden ⁱⁿ de hemel zal op dezelfde manier (weder)komen als u naar Hem in de hemel gaande staart,” om daarmee te bewijzen dat Christus *persoonlijk* en *zichtbaar* zou wederkomen. Maar ik miste het om op te merken dat Zijn komst naar de Olijfberg tot Zijn aardse volk is. Voor ons komt Hij in het geheel niet naar de aarde, maar naar de lucht. De waarheid voor ons wordt gevonden in Paulus' brieven aan de Thessalonicenzen, niet in Petrus toespraak aan de Joden. Als we Paulus' brieven aan de naties niet zouden hebben, zouden we nooit hebben geweten van de grote waarheden besloten in Zijn kruisiging, Zijn begrafenis en Zijn opstijging. Voor ons steeg Christus niet in het openbaar op te midden van Zijn volgelingen verzameld op de Olijfberg. Hij steeg op zoals Hij zal komen, nagenoeg onbekend voor de wereld, ongezien en onvermoed. Bij Zijn komst voor ons zal Hij terugkomen tot roepafstand van de graven van diegenen die, in de geest, met Hem begraven waren, en maant hen tot Hem op te stijgen in de lucht, niet om terug te keren en te heersen op aarde, maar om op te stijgen tot bovenaardse hoogten om met Hem te heersen in hemelse regionen.

De allesbeheersende gedachte in het denken van de discipelen was de vestiging van het Koninkrijk. Zij vroegen Hem, “Heer, bent U te dezen tijd het koninkrijk aan Israël herstellend?” En, inderdaad, waarom werd het te dien tijd niet opgezet? Het fundament was gelegd geworden. Het grote Offer was gebracht geworden. De tijd was vervuld. De Koning was uit de doden opgewekt geworden. Maar Gods grote demonstratie van de zwakte en nutteloosheid van het vlees zou niet volledig geweest zijn totdat dit

koninkrijk geheraut zou zijn geworden, zowel in als buiten het land, en *verworpen* door de natie als geheel, onder condities die zo in het Koninkrijk zelf niet kunnen gelden. Het verhaal van het boek Handelingen is, evenals het verslag van de veertig jaren in de wildernis, een vastlegging van het falen van het vlees. Evenals de geschiedenis van de koningen van Israëel, toont het hoe ver het vlees van Gods doel afstaat. Om toen het koninkrijk te hebben hersteld zou het experiment onmogelijk gemaakt hebben. Niettemin werden ze naar buiten geleid naar de geëigende plaats en precies de wijze getoond waarop Hij zal terugkeren om het Koninkrijk op te zetten waar zij zo naar verlangden.

De context, de plaatsbepaling, alles wat verbonden is met de opstijging van de Olijfberg, toont dat het met Israëel te maken heeft en de wederkeer van de Messias naar de aarde in Heerlijkheid. Dan is het dat Hij zal komen op de wolken des hemels (Mat. 24:30). Daarentegen, zullen *wij in wolken* worden opgenomen om Hem te ontmoeten, wanneer Hij voor ons komt, maar Hij zal niet *op* de wolken komen te dien tijd (1 Thess. 4:17). Onze ontmoeting zal in de *lucht* zijn, niet op de Olijfberg. Het allergrootste verschil wordt gevonden in het feit dat *de discipelen niet opstegen*. Het Besnijdenis evangelie is volkomen afwijkend met betrekking tot deze interventie. Bij de voorafgaande opstijging vanuit de tuin van het graf, *nam Hij ons met Zich mee*, in de geest. Als we met Hem gekruisigd waren en met hem begraven, dan stegen we ook met Hem op *vóór Hij enig fysiek contact maakte met Zijn heiligen van de Besnijdenis*. En, in contrast met de kleine, naar Hem starende groep discipelen toen Hij van hen werd weggenomen, heeft Hij niemand van ons achtergelaten op de aarde, maar bracht Hij ons allen Zijn hemelse haven boven binnen.

GEZETEN SAMEN IN CHRISTUS

De *vereniging* van Besnijdenis met Onbesnedenheid is één van de hoofdpunten van contrast tussen de twee evangeliën. Proselieten werden aan Israëel toegevoegd en verenigd door een lang fysiek proces. Maar hen uit de Besnijdenis die in dit genadig tijdperk geloven werden één met ons gemaakt in Christus toen Hij werd verlevendigd, en worden in Hem samen met ons gezeteld te midden van de hemelingen (Efs. 2:5,6). De grote genade aan

de Besnijdenis getoond onder het evangelie van de Onbesnedenheid staat in treffend contrast met de verwerping, of trage aanneming van de Onbesnedenheid die zich met Jahwehs vleselijke volk wenste te verenigen.

Vereniging, of opgenomen worden ^{nb}in de natie van Israël, is voornamelijk een zaak van het vlees. Zelfs diegenen die daarbinnen geboren worden worden buitengesloten als ze bepaalde fysieke gebreken hebben (Deut. 23:1,2). Een Ammoniet of een Moabiet werd niet toegestaan om de vergadering van Jahweh binnen te gaan tot op het tiende geslacht, omdat ze Israël vijandig waren bij de exodus van Egypte, en probeerden Bileam Gods volk te laten vervloeken. Maar een Edomiet of een Egyptenaar en hun kinderen worden slechts buitengesloten tot het derde geslacht (Deut. 23:3-8). De vreemdeling die onder hen verblijft kan het pascha niet met hen houden tenzij hij eerst in het vlees besneden is (Ex. 12:48).

Velen lijken te denken dat “heidenen” niet uit Israël werden buitengesloten wanneer zij het Koninkrijks-evangelie geloofden, en dat het herauten van het Koninkrijk zulke barrières wegdeed. Integendeel, onze Heer Zelf maakte het duidelijk dat Hij niet was afgevaardigd behalve tot de verloren schapen van het huis Israëls (Mat. 15:24). Toen de Kanaänitische vrouw verzocht om de demonen uit haar dochter gedreven te hebben, vereerde zij Hem werkelijk, en pleitte met Hem om haar te helpen. Maar Hij zei, “Het is niet ideaal om het brood van de kinderen te nemen en het de puppies toe te werpen.” Alles wat Hij haar gaf waren de kruimels die Israël onder de tafel liet vallen. Slechts haar grote geloof bracht de zegen die ze verlangde, ondanks de belemmering van het vlees. Zelfs toen werd ze niet met Israël verenigd, en kon het heiligdom niet binnengaan waarin Jahweh zijn woonplaats had.

Maar werd Cornelius niet toegelaten tot de heilige kring van de Besnijdenis? Hij was een vererend mens, die God vreesde met zijn gehele huis, vele aalmoezen gevend en God voortdurend smekend. Petrus werd, door middel van een visioen, verzekerd dat hij niet gewoon of onrein was. God Zelf had hem gereinigd. Laat ons veronderstellen dat zo'n mens onder ons was vandaag de dag, maar in plaats van een heiden, is hij een Jood. Zouden wij hem ontvangen ^{nb}in gemeenschappelijke omgang? Natuurlijk zouden we dat doen! Maar het wordt erg duidelijk dat hij *niet* werd geaccepteerd door de Joden, want ze stonden Petrus tegen, en zelfs nadat zij wisten dat

de heilige geest uitgestort was geworden op hem en zijn vrienden, nadat ze gedoopt zijn geworden, en nadat zij de gaven van talen manifesteerden, worden zij *niet* verenigd met de natie Israël. De Joden concludeerden vanuit zijn zaak dat God eveneens bekering tot leven geeft aan de andere naties. En waarom wordt hij buitengesloten? *Hij was onbesneden!* Er was op Hem geestelijke zegen geschonken, maar dit was niet het (ver)bindende in het evangelie van de Besnijdenis. Hij is een voorbeeld van de plaats die aan de andere naties wordt gegeven in het Koninkrijk. Zij worden gezegend *door* Israël, maar worden *niet verenigd* met de heilige natie.

Zo hardnekkig is het gevoel van exclusiviteit onder de besnijdenis dat het ook vandaag nog toonaangevend is onder Joodse gelovigen. De grote kerkelijke organisaties verwelkomen bijna allen Israëlieten in hun gemeenschap, en zullen er niet aan denken hen aan zichzelf over te laten. In feite, wordt hen vaak een eervolle plaats verleend, vanwege hun fysieke verwantschap met onze Heer. Ik heb nooit gehoord van een “heidense” Christelijke kerk. Maar wanneer er ooit meerdere Joden geloven lijkt er een tendens te zijn om een afgescheiden organisatie te vormen, een “Joodse” Christelijke gemeenschap, met een onderscheiden taak en soms zelfs een onderscheiden geloof, in anticipatie van de tijd van het einde, nadat de gemeente weg is, en het evangelie van het Koninkrijk eens te meer van kracht wordt.

Er speelde een aanzienlijk sentiment onder gelovigen van het Europese continent ten gunste van een aparte Joods Christelijke organisatie, om voornamelijk te werken onder hun broeders volgens het vlees. Later startte een vergelijkbare beweging in Zwitserland, maar het werk vindt nu het middelpunt in Engeland. Zelfs in de stad waar dit wordt geschreven is er een “Christelijke synagoge”, met een radio boodschap en een bediening die de gehele Verenigde Staten bestrijkt, in het bijzonder gewijd aan, niet alleen de Joden te evangeliseren, maar eveneens te voorzien in een aparte Joodse gemeenschap. Ik ben er vrij zeker van dat geen van hen beseft dat hun afscheiding *gebaseerd is op het vlees*, en niet overeenkomt met de geestelijke eenheid welke alle heiligen in deze dag van overmatige genade karakteriseert. Deze moderne voorbeelden zouden ons helpen het vitale onderscheid te (be)grijpen tussen de tot stand gebrachte eenheid van Besnijdenis en Onbesnedenheid in de *geest* in dit tijdperk, en wat er *in het vlees* in het verleden bestond en de toekomst zijn zal.

Veel van de genade welke Gods huidige werk karakteriseert, in contrast met dat verbonden met het Koninkrijk voor Israël, wordt ons overgebracht door de verbindingswoorden SAMEN en IN. In plaats van met de Messias verbonden te worden door banden van het vlees, worden wij aan Christus verbonden door dat wat we met Hem gemeen hebben, of door figuurlijk in Hem te zijn. Omdat dat *geestelijke* realiteiten zijn, worden zij niet belemmerd door de beperkingen van tijd of ruimte. Wij hadden veel in Hem, en met Hem, lang voordat we geboren waren. Echter de werkelijke genieting van onze zegeningen zal in een sfeer zijn waarvoor we niet zijn uitgerust zoals we nu bestaan. Hij handelt niet alleen *voor* ons als onze Redder, maar verenigt ons *met* Hem en rekent ons *in* Hem in Zijn officiële plaats en heerlijkheid. Dit overstijgt volkomen Zijn fysieke contacten met heiligen in Israël.

De exorbitante rijkdom van Gods genade zal in de toekomstige eonen worden getoond in Zijn vriendelijkheid aan ons in Christus Jezus. Dit blijkt nu nog uit niets behalve gezien door het oog van het geloof. Fysiek zijn gelovigen onder de naties nog niet samen met gelovige Israëlieten onder de hemelingen gezeteld. Op aarde zijn we ons allen veel te bewust van ons vernederd en vergankelijk gestel. Slechts door geloof kunnen we onszelf in anticipatie zien met onsterfelijke, krachtige, heerlijke, geestelijke lichamen, gelijk dat van Christus, Onze Redder en Heer, gezeten te midden van de hemelingen. Voor ons zal er hier beneden geen werkelijke rust zijn. Daar boven zou het niet in woorden te vatten zijn om zelfs maar te *staan* in de aanwezigheid van Zijn majesteit. Maar wij zullen in volkomen rust *zitten*, er bewust van zijnde dat we niet alleen onmetelijk gezegend zijn, maar dat onze zegen de diepten van Gods liefde zal onthullen aan een zich verwonderend universum, dat door ons zal zien wat Zijn genade kan bereiken, en zo zal de bijval en de heerlijkheid van Hem zijn.

A.E. Knoch

Het Heerlijke Evangelie van Gods Genade

door A.E. Knoch

12. DE VERWERPING VAN ZONDE

EN DE VERZOENING

GOD'S AANWEZIGHEID is meer dan een sterveling kan verdragen. Het zou de dood betekenen om die binnen te gaan zonder bescherming tegen het vreselijke vuur van Zijn heiligheid. Voordat God zelfs maar de zondaar kan benaderen met Zijn redding, moet Hij de weg bereiden. Als een natie of de wereld Hem nabij genoeg moet zijn om Zijn gave te ontvangen, *moet hun zonde worden verworpen door het offer van Christus* (Heb. 9:26), of *moeten zij verzoend worden door de dood van Gods Zoon* (Rom. 5:10). Op voorhand zijn dit de voorbereidingen die aan Gods evangelie voorafgaan, één voor de Besnijdenis met het oog op het Koninkrijk, de andere voor de Onbesnedenheid terwijl Israël ter zijde geworpen is. Door elk ervan zorgvuldig te overwegen, en hen met de ander in contrast te zien, zal dat ons helpen waar te nemen hoeveel heerlijker Gods genade is in deze huidige huishouding, dan dat wat Hij aan de begunstigde natie verleende. Zelfs voor de *ongelovige* van de Onbesnedenheid is God hartelijker en komt Hij hen dichterbij, dan een lid van de Besnijdenis.

De nadering tot God wordt voor ons geïllustreerd door de verscheidenheid aan hindernissen bij de toegang die zich in de tabernakel en de tempel bevonden. Zelfs de vereerder in Israël werd, hoewel hij nabij was vergeleken met de afstand die de andere naties hadden, in geen geval de Shekina heerlijkheid binnengeleid, welke achter muren en gordijnen verborgen was en hem daarmee buitensloot. Vandaag de dag mogen mensen, in de geest, direct tot de verheven Aanwezigheid van God naderen. In Christus zijnde, zijn de heiligen even nabij als Hij dat is. Maar Israël, als natie, kon Jahweh niet in hun midden hebben zonder een of andere schuilplaats voor Zijn toorn. Hoewel ze zich buiten de muren van Zijn huisvesting bevonden, zou

Zijn verontwaardiging over hun zonde deze beperking openbreken en hen verteren. Om de natie als geheel te beschermen, ongelovigen zowel als gelovigen, werd een tevredenstellende bescherming gemaakt door middel van een jaarlijks offer, op de dag van “verzoening (Eng: atonement)” of bescherming, wat Zijn volk voor twaalf maanden zou afschermen, zodat Hij onder hen kon wonen en met hen kon omgaan.

Deze jaarlijkse ceremonie was slechts een schaduw van de tevredenstellende bescherming die het offer van Christus zou verschaffen, welke toereikend is vanaf de tijd dat het werd aangeboden, en verder voor geheel de rest van de eonen. Er wordt over gesproken als *de verwerping (of afschaffing) van zonden* voor de afsluiting van de eonen (Heb. 9:26). Telkens wanneer Jahweh Israël behandelt, sedert het lijden van Christus, is het op basis van Zijn offer. Het is niet beperkt tot een jaar, maar duurt tot de voltooiing, ook de dag des Heeren (de dag van Jahweh) en de dag van God omvattend; zowel het millennium als de tijd op de nieuwe aarde, alsmede ook de kortere perioden vanaf Zijn opstanding tot Zijn wederkomst. Vanzelfsprekend kan het niet de huidige geheime huishouding insluiten, waarin Israël niet Gods volk is, en God de mensheid als geheel behandelt.

De *verwerping van zonde* in Israël, gedurende de afsluiting van de eonen, heeft als tegendeel en wordt overschaduw door de *verzoening van de wereld* in deze huishouding (2 Cor. 5:19). In het ene geval voorzag het offer van Christus in een tevredenstellende bescherming en reinigde het de natie van haar zonden voor Jahweh (Lev. 16:30). In het andere geval was God, in Christus, de gehele wereld met Zichzelf verzoenend, en hen hun krenkingen niet aanrekenend. Hier wordt ons een veel grootsere basis gegeven voor het evangelie van de Onbesnedenheid dan dat van het evangelie van de Besnijdenis, wat overeenkomt met de grotere reikwijdte en de hogere sfeer waarin het werkzaam is. De verwerping van zonde wordt beperkt tot *één* natie en haar verkeerde *daden*, terwijl de verzoening *alle* naties betreft en hun *gevoel* van vijandschap tegenover God. Voor een Israëliet is het evangelie een boodschap van vergeving van zonden, een reiniging van onrechtvaardigheid, terwijl het bij ons een oproep vanuit God Zelf is tot sympathie en vriendschap.

De brief aan de Hebreeën behandelt louter het Besnijdenis aspect van het werk van Christus. Er staat veel kostbare waarheid in deze brief, maar

het wordt een hindernis wanneer het wordt geïntroduceerd in de huidige tijd. Het houdt zich niet bezig met de naties en het evangelie voor hen vandaag. Met de waarheid voor vandaag vermengd scheidt het verwarring. Apart gehouden verlicht het ons betreffende de heilige natie en Gods handwijze met hen in de andere tijdperken. In het negende hoofdstuk wordt Christus voorgesteld als het Antitype van Israëls hogepriester en de offeranden die hij elk jaar offerde om zodoende de natie nabij te houden. Onder de wet zijnde, en voortdurend haar voorschriften brekend, zou Jahweh een constante bedreiging geweest zijn, als ze geen afscherming van Zijn verontwaardiging zouden hebben zoals waarin door de offeranden werd voorzien. Hij zou gedwongen zijn hen voorbij het draagvermogen te kwellen als ze aan de rechtvaardige vereisten van Zijn heilige wet werden blootgesteld.

De Authorized Version vertelt ons dat Christus “aan het einde der wereld” verscheen. Dit is, vanzelfsprekend, onmogelijk, aangezien sindsdien nagenoeg tweeduizend jaar verstreken zijn en het einde er nog niet is. In werkelijkheid kenmerkt Zijn verschijning de aanvang van het afsluiten van de eonen. Net zoals het offer op de dag van bescherming, of “verzoening (Eng: atonement)” Israël een jaar binnenbrengt waarin er een reiniging van zonde is, zo vangt het offer van Christus de afsluiting van de eonen aan, waarin zonde wordt verworpen. Een jaar in Israël, met het verloop van de typische feestelijkheden, komt overeen met de afsluiting van de eonen, waarin de antitypes van deze feesten worden gevonden.

De zeven jaarlijkse feesten in Israël worden beschreven in het drie en twintigste hoofdstuk van Leviticus. Zij zijn, naar onze eerbiedwaardige versie (A.V.), het pascha, ongezuurde broden, (garf van de) eerstelingen, vijftig dagen (pinksteren), het blazen van bazuinen, de dag der bedekking of “verzoening (Eng: atonement)”, en loofhutten. Het pascha is een duidelijke aanduiding van de dood van Christus, en de eerstelingen is dat van Zijn opstanding. Pinksteren vervulde de vijftig dagen. Vanaf dat moment is er een onderbreking. Als Israël Petrus’ aankondiging van Christus en Zijn koninkrijk had aanvaard, zou het antitype van het feest van de bazuinen en van Yom Kippoer, de “grote verzoendag (Eng: day of atonement)” en van het loofhuttenfeest snel daarop gevolgd zijn. Alzo moet het worden bekeken vanuit het standpunt van Mozes, want de Hebreeuwse schriftten geven geen aanwijzing van de geheimenissen van het koninkrijk, die voor

het eerst bekend werden gemaakt door onze Heer (Mat. 13:35) — deze slaan op de periode van het boek Handelingen en een vergelijkbare periode in de eindtijd — noch voor de veel langere, geheime huishouding (Efz. 3:9) waarin wij leven. Deze verborgen tijdspannen vallen buiten het zicht van het jaar van de tabernakel, maar ze moeten nu wel worden opgenomen in de afsluiting van de eonen, ondanks dat het huidige tijdperk zich niet met Israël als natie bezig houdt, en in een veel betere nadering tot God voorziet.

VERWERPING *versus* VERZOENING

Om het verschil tussen de verwerping van zonde in Israël en de huidige verzoening van de wereld te kunnen begrijpen, moeten we enige van de opvallende kenmerken van het type (Lev. 16:29-34) overwegen, en deze in contrast plaatsen met de verzoening zoals door Paulus wordt uiteengezet (2 Cor. 5:18-21). Wij zijn in een *nieuwe schepping* waarin *alles van God is*, maar op de “verzoendag (Eng: day of atonement)” was er een inmenging van menselijke elementen, welke de geopenbaarde barmhartigheid sterk beïnvloedde. Zeker, zij werden strikt verboden om welk *werk* dan ook te verrichten op die dag, maar de genade is verdwenen wanneer we lezen dat, als ze ongehoorzaam waren, zij uit het volk zouden worden verwijderd. God kan mensen geen enkel deel geven in hun redding, maar dat is een les die Israël erg moeilijk vond te leren. In plaats daarvan worden allen gedwongen hun zielen te “kwellen” of beter: te vernederen. Als ze falen dit te doen zouden ze vanuit het volk worden afgesneden. Geen van zulke verboden en dreigementen zijn verbonden met de verzoening. 's Mensen daden en houding worden volkomen genegeerd in het verzoenen van God met hen. Alles wordt door Hem in Christus gedaan. Niet alleen heeft de zondaar en krenkende geen deel in het tot zijn vriend maken van God, maar hij wordt niet bestraft als hij daartegenin handelt of gevoelens heeft (Lev. 23:26-32).

Er bestaan geen omstandigheden waarin welke menselijke daad dan ook een mens geschikt kan maken voor een ontmoeting met God. Evenmin kan trots worden toegestaan in Zijn aanwezigheid. Dit zijn fundamentele vereisten, want het is vanuit de basis noodzakelijk voor Gods opzet dat de mens wordt vernederd en God wordt verheerlijkt. In deze elementaire uitdrukking

van Gods wil worden deze dingen uitdrukkelijk vereist, vandaag worden ze alleen impliciet verondersteld. Het contrast tussen Jahwehs voorziening tot nabijheid in Israël en Gods nadering tot de zondaar vandaag, toont beslist een heel verschillende geest. In Israël waren er vereisten, en deze werden door dreigementen afgedwongen. Een werkende zou worden afgesneden; de trotse zou worden vernietigd. Niets wordt gezegd over gevoelens of over vriendschap. Er is geen verzoening, noch de uitwerking daarvan. Zij waren onder de wet, en dit hindert de uitstroom van Gods hart. Hun voeten vonden nog steeds valselijke steun in werken, hoewel dat strikt werd buitengesloten op de dag der bedekking, of “verzoening (Eng: atonement).”

We maken bezwaar tegen de term “verzoening (Eng: atonement)” [in de uitdrukking “verzoendag”], maar we worden gedwongen het te gebruiken om het verband te bewaren voor hen die de gebruikelijke vertalingen (Eng: A.V.) gewend zijn. De definitie *at-one-ment* (Engels voor “het-één-zijn”) is bijzonder ongelukkig, want dit duidt vriendschap en verzoening aan, wat nu juist hetgeen was dat in Israël ontbrak, maar wordt gevonden in het evangelie voor de wereld voor vandaag. Het Hebreeuwse woord *kphr* is nagenoeg identiek met het Engelse *cover*, [wat *bedekken* betekent,] en dit is de betekenis die er gewoonlijk door geleerden aan wordt gegeven. De concordante methode geeft ons een nauwkeuriger definitie. Een ander Hebreeuws woord, *kse*, vereist het woord *cover*, [*bedekking*, *bedekken*] als definitie, want het past als vertaling perfect in de vele voorkomsten ervan. Een nauwkeurige studie zal aantonen dat het woord dat vaak wordt weergegeven met “atonement” (“verzoening doen” in het Oude Testament) in werkelijkheid *shelter*, [“*bescherming*” of “*afscherming*”] betekent. Het beschermt tegen of schermt af van Gods verontwaardiging, welke te wijten is aan hun zonden en wetteloosheden. Onder de wet zijnde, was de gehele natie in ernstig gevaar van de goddelijke toorn, want zij zondigden niet alleen, maar overtraden. Als zij niet onder de wet waren geweest, en God vriendelijk geweest zou zijn, zoals Hij dat vandaag de dag is, zou er geen enkele bescherming (of afscherming) nodig geweest zijn.

Eén van de meest trieste resultaten van het “toepassen” van deze typen in de huidige tijd is dat het de zondaar een indruk geeft die precies het tegenovergestelde van de waarheid is. Israël en de Besnijdenis hebben een *bescherming* nodig voor een *verontwaardigde* God, terwijl de Onbesneden-

heid *geen* beveiliging nodig heeft voor een *verzoende* God. Mensen worden niet tot Hem aangetrokken door zo'n evangelie. Zij worden gered ondanks zulke prediking. God wordt verkeerd voorgesteld alsof Hij tegen de zondaar zou zijn, alsof Christus hem zou moeten redden van Zijn toorn. Dat behoort bij de Besnijdenis, en niet bij ons. Dat zal in het bijzonder nodig zijn in de snel naderende dag van verontwaardiging, nadat we weg zijn, en de nu nog aangeboden verzoening wordt ingetrokken.

Gods houding vandaag de dag is zo anders dat het wordt verbeeld onder een nieuwe schepping, waarin de oorspronkelijke voorbijgegaan is. Wat wij hebben is volkomen nieuw. Hierin is *alles van God*. Die ons tot Zichzelf verzoent door Christus. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, *hen hun krenkingen niet aanrekenend* (2 Cor. 5:18-21). God is niet boos, maar het tegenovergestelde. Hij is geen tegenstander van Christus, maar is in Christus. Hij gaat niet met tegenzin voorbij aan een zondaar die wordt beschermd door het bloed van Christus, maar Hij verwelkomt allen, omdat Hij de eerste is die het werk van Christus waardeert en gebruikt, en de waarde ervan erkent. Hij strekt als het ware Zijn hand uit in vriendschap. Hij heeft alle vijandschap, alle boosheid, terzijde gelegd, en doet een beroep op mensen hetzelfde te doen. Hier zijn geen dreigementen, geen dwang, en evenmin werken en trots. Geen bescherming, geen "atonement" ("het Oud-Testamentische 'verzoening doen' door offerande") is nodig. De reden is eenvoudig. In deze nieuwe schepping is *alles van (of uit) God*. Hij heeft, in Christus, niet louter voorzien in een bescherming voor Zijn verontwaardiging, maar ook in werkelijke rechtvaardiging, *Zijn eigen* rechtvaardigheid, zodat de barrière van zonde en krenking verwijderd is geworden, en de inherente liefde van Zijn hart in staat is naar buiten te komen zonder beperking door mensen of hun werken. *Hij is verzoend!* Alles dat voor ons nodig is is dat te ontvangen en zo met God verzoend te zijn (Rom. 5:10,11).

In type werd in deze bescherming voorzien op de zogenaamde "verzoendag" (day of atonement), op de tiende van de zevende maand (Lev. 16:29). Zoals gebruikelijk, is er veel in het type dat door Israël niet kon worden begrepen, omdat het Gods handelen met hen leek tegen te spreken. Ons wordt gezegd dat, op deze "verzoendag" of "dag van tevredenstellende bescherming", ze hun zielen zouden "kwellen" of beter *verootmoedigen* of

vernederen, en in het geheel geen werk zouden doen. Dit is uitermate betekenisvol met het oog op het feit dat Israël de les ervan nooit ter harte nam. Hun gehele houding betreffende redding was: “Wat zullen we *doen*? Welnu, op de ene dag in het jaar wanneer de bescherming gemaakt zou moeten worden, moeten zij in het geheel niets anders doen dan zich *verootmoedigen*. Zonder twijfel probeerden zij dit voorschrift te gehoorzamen op deze ene dag, maar haar betekenis werd verduisterd door juist het houden ervan. Nota bene het onthouden van werk werd als goede daad beschouwd! En de verootmoedigende zelf-vernedering werd als een deugdzame handeling beschouwd! De offeranden namen in Israël een erg lage plaats in omdat ze redding door werken zochten.

VOORWAARDELIJKE VERGEVING *versus* VREDE

Maar de grootste heerlijkheid van ons evangelie, wanneer vergeleken met de Besnijdenis, is het *resultaat* van de verzoening, wanneer dat vergeleken wordt met hun beschermende “atonement.” Diegenen die zichzelf beschermen met het offer van het Lam van God ontvingen een tijdelijke vergeving. Hun binnengaan in het beloofde koninkrijk was niet zeker, maar hing af van hun eigen gedrag. Trouwens in feite vielen velen af, en ging de natie als geheel Gods rust niet binnen, maar werd weggeworpen. Vele oppervlakkige “gelovigen” weigerden — net als de schuldenaar die tienduizend talenten schuldig was — de barmhartigheid die was ontvangen uit te breiden tot de naties, die een veel kleinere som schuldig waren. Hierom werd hun vergeving teruggenomen, en vervielen ze tot veroordeling. Zulk een redding wordt vandaag de dag algemeen gepredikt. Maar het is gebaseerd op de “atonement” en het Besnijdenis evangelie, wat voor Israël is, en niet op de verzoening — het evangelie van Gods genade dat vandaag voor ons is.

Wat staat onze redding, gebaseerd op de verzoening, in contrast daarmee! Bij ons is alles van God, en we hoeven niets te doen dan dank U wel te zeggen om het te ontvangen. God maakt Zichzelf tot onze vriend, zonder beperking of voorwaarden, die we toch niet kunnen vervullen. In plaats van een tijdelijke vergeving ontvangen we rechtvaardigheid, niet die van onszelf, zoals de Besnijdenis zoekt, maar *Gods* eigen rechtvaardigheid.

Die is net zo volmaakt en permanent als de onze gebrekkig en voorbijgaand is. En de verzoening is slechts het fundament, de aanvang van een daarop gebouwd bouwwerk van genade, zo superieur aan dat van de Besnijdenis dat er geen passend en toereikend woord bestaat om dat te beschrijven. Het hunne wordt aangetast door menselijke inspanning en tekort schieten. Het onze wordt bereikt door goddelijke kracht en grootmoedigheid.

A.E. Knoch

Voetnoot van de vertaler: Het is erg ongelukkig dat ik gedwongen werd “atonement” te vertalen met “verzoening”, wat het niet is! “Atonement” heeft te maken met vergeving en bescherming, of “bedekking” zoals de geleerden zeggen. Onze gebruikelijke vertalingen spreken in het Oude Testament over “verzoening doen” wanneer in de Engelse versies het woord “atonement” gebruikt wordt. Hierom staat dat Engelse woord zo vaak vermeld in deze vertaling van dit artikel. Het is triest dat we in het Nederlands een spraakverwarring kunnen krijgen over het woord “verzoening”, die in het Engels niet bestaat, aangezien atonement en (re)conciliation in ieder geval twee verschillende woorden zijn. De echte, werkelijke, feitelijke verzoening, dat moge duidelijk zijn uit dit artikel, is niet die van het Oude Testament, maar die welke Paulus met de termen katalassō en apokatalassō gebruikt, welke beide met verzoening kunnen worden vertaald, met dit verschil: apokatalassō omvat niet alleen verzoening, maar ook de uitwerking daarvan, zodat de verzoening ook onderling en wederzijds is. Deze verzoening gaat gepaard met rechtvaardiging, wat veel verder gaat dan vergeving.

Vertaling van een oorspronkelijk Engelse artikelenreeks uit Unsearchable Riches:
Copyright © Concordant Publishing Concern
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

A ©Smizdat publication:

*Deze vertaling mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winst oogmerk worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(alle andere rechten gereserveerd door de copyright houder).*